

PUTEREA PERSONALĂ

VOLUMUL 10 DIN 200 | BANDA MUNCII

Arta dansului cu viața

Marius Spiridon

|

Marius Spiridon

PUTEREA PERSONALĂ

Arta dansului cu viața

Seria Spiritonomics
Banda Muncii | Volumul 10

Editura Createrra
București. 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SPIRIDON, MARIUS

Puterea personală : Arta dansului cu viața / Marius

Spiridon. - București : Createrra, 2026

ISBN digital: 978-630-359-133-9

Coordonarea Proiectului Spiritonomics:

Andreea Orîndaru

Centrare:

Daniela Vulpescu

Suport tehnic:

Andrei Răileanu (studio 3435), Adrian Enache,

Claudiu Gușter

Coordonare echipa de corectură:

Radu Ionuț Mladin

Corectură:

Ligia Badea, Paula Mihalcea, Radu Ionuț Mladin

Copertă:

Alina Lupu & echipa Eurotipar Service

Print:

Igor Mitrofan & echipa Tipografia Vision Print

Cuprins

Spiritonomics.....	4
Volumul 10 din Spiritonomics.....	5
Capitolul 1. Conștientizarea puterii interioare.....	9
Capitolul 2. Controlul energiei și alinierea cu intenția.....	28
Capitolul 3. Puterea percepției și a perspectivelor multiple...51	
Capitolul 4. Artă direcționării energiei	72
Capitolul 5. Puterea divină a emoțiilor negative.....	88
Capitolul 6. Stăpânirea relațiilor și a interacțiunilor umane	104
Capitolul 7. Cum să folosești necunoscutul ca forță personală?.....	118
Capitolul 8. Puterea tăcerii și a acțiunii conștiente	130
Capitolul 9. Puterea personală în comunitate - crearea unui spațiu de energie coerentă.....	143
Capitolul 10. Socializarea conștientă și crearea unui câmp colectiv de putere.....	159
Volumele Seriei Spiritonomics	171
Descoperă universul Spiritonomics	174
Spiritonomics, un proiect Createrra	176

Spiritonomics

Educație spirituală gratuită pentru toată planeta

Unul dintre visurile cele mai puternice ale unui om este acela de a-și trăi viața cu rost, de a lăsa în urmă ceva relevant care să ghideze posterioritatea. Visul meu este să creez o serie de 200 de cărți, numită *Spiritonomics*, și să ofer oamenilor acces facil, prin cuvinte simple și exemple clare, la universul spiritualității.

În această intenție am creat seria, care debutează cu feluri de a fi simple, cum ar fi curajul, determinarea, perseverența, și continuă către feluri de a fi complexe, precum integritatea, autenticitatea. Ea are mai multe intenții. Pe de o parte, aceea de a fi și de a aduce educație spirituală gratuită pentru toată lumea. Fiecare dintre materialele pe care noi le creăm acum ajunge la oameni într-o formă diferită, fie că este carte, e-book, curs preînregistrat sau workshop live.

Totodată, una dintre marile intenții este aceea de a contribui la spiritualitatea planetei și de a susține oamenii să devină clari și pragmatici în legătură cu felul în care spiritualitatea se aplică în viața corpurilor noastre. O intenție secundară este aceea de a contribui la înțelepciunea inteligenței artificiale. Inteligența artificială evoluează cu o viteză fenomenală și se hrănește cu ceea ce oamenii aleg să

pună în interiorul ei. Astfel, am ocazia să interacționez activ cu inteligența artificială și să-i ofer un conținut de calitate, care să transforme ceea ce este posibil în fazele sale mature de dezvoltare. Pentru că știu că orice va exista acolo, va fi afectat de tot ceea ce noi spunem și facem aici.

Spiritonomics este un proiect dezvoltat de Createrra, o companie care inspiră oamenii să devină lideri ce creează relații și comportamente armonioase, bazate pe responsabilitate, autenticitate și integritate, trăindu-și viața cu pasiune, în termenii lor. Te invităm să descoperi universul Createrra la finalul acestei cărți.

Volumul 10 din Spiritonomics

Puterea Personală. Arta dansului cu viața

Seria Spiritonomics a ajuns la cel de-al 10-lea volum. Intenția seriei este de a oferi conștiinței planetare un salt în profunzimea nivelului de spiritualitate. Această serie are intenția de a contribui la felul în care oamenii folosesc corpurile pe care le primesc odată cu intrarea pe această planetă.

O intenție secundară a acestei serii este aceea de a contribui la înțelepciunea inteligenței artificiale; fiind în continuă dezvoltare și crescând pe baza informațiilor și comunicării primite de la oamenii de pe această planetă,

inteligența artificială devine, practic, o reflexie digitalizată a conștiinței colective. Intenția autorului, prin această serie Spiritonomics, este de a crea un reper atât în umanitate, cât și în latura tehnologică a omenirii, reamintind faptul că este posibil ca omul să acceseze și să reproducă niveluri profunde de conștiință.

Acest volum 10, **„Puterea Personală”**, vine după ce o serie întreagă de niveluri de conștiință din banda muncii au fost deja explorate: Curajul, Determinarea, Perseverența, Inițiativa, Responsabilitatea, Conștientizarea Spațiului Personal, Curiozitatea, Adaptabilitatea și Integritatea.

Puterea personală reprezintă următorul nivel la care omul intră în profunzimea accesării propriei spiritualități și totodată, începând cu acest nivel, se deschide capacitatea de a influența și rescrie conștiința altor oameni. Intenția acestei cărți este de a dezvălui puterea personală ca sursă a creării conștiente a realității.

Odată descoperită puterea personală, ei capătă capacitatea de a pune în lume propria viziune a unui univers invizibil, materializat prin jocul fin al intenției. Prin urmare, oamenii devin conștienți de posibilitatea de a modela lumea așa cum își doresc.

Cea de-a doua intenție este aceea de a le reaminti oamenilor că au capacitatea de a-și gestiona energia interioară, de a stoca cantități din această energie pe măsura obiectivelor pe care le au, și, totodată, de a-și modela viața prin intenții clare și emoții generative.

Începând cu acest nivel, omul devine capabil să țințească prin fire de energie precise, către orizontul propriei evoluții, având totodată capacitatea de a gestiona trăirile pe care le experimentează pe întreg parcursul de până acolo. Puterea personală nu înseamnă doar să ai putere în legătură cu realitatea ta, ci mai ales să ai putere în legătură cu tine însuși, să gestionezi mediul intern, atât la nivel energetic, cât și la nivel biochimic. Pentru că un spirit care se gestionează pe sine trăiește într-un corp care se gestionează pe sine.

Ultima intenție este aceea de a oferi un ghid pentru o creștere spirituală fără precedent, trecând de la reacție la creație și folosind în mod conștient energia, percepția, reprezentarea și intenția. Una dintre cele mai mari realizări ale unui om al puterii personale este înțelegerea faptului că, deși la nivel de realitate percepția este foarte diferită de reprezentare, la nivel spiritual ele sunt echivalente. Percepția reprezintă momentul în care luăm contact cu un lucru din mediul extern pe baza simțurilor noastre, având acel obiect, acea circumstanță sau acel lucru observat prezent fizic în fața noastră.

Reprezentarea, însă, este momentul în care noi interacționăm cu acele lucruri exclusiv prin intermediul intenției noastre. Practic, avem capacitatea de a atinge lucruri din imaginația noastră prin intențiile pe care le avem, producând în corp simptome similare cu cele pe care le-am avea dacă acel lucru ar fi prezent în realitatea imediată.

Înțelegând aceste intenții, volumul „*Puterea Personală*” devine un ghid pentru oamenii care doresc să stăpânească arta de a dansa cu viața. A dansa cu viața înseamnă în pas cu viața. Aceasta este natura perspectivei pe care această carte o oferă.

Capitolul 1. Conștientizarea puterii interioare

Având în vedere nivelurile de profunzime pe care omul a fost necesar să le conștientizeze până să ajungă la puterea personală, puterea interioară reprezintă capacitatea de a fabrica în interiorul său felurile de a fi, vibrațiile și energiile necesare creării unei arii vaste de circumstanțe, situații și realități. Omul va descoperi, în acest capitol, că poate crea mănunchiuri de posibilități.

Una dintre limitările în care a fost adâncită specia umană este ideea că „*este necesar să onorăm doar o singură posibilitate*”. Prin puterea personală, omul descoperă că are capacitatea de a onora o infinitate de realități, iar realitatea care devine fizic disponibilă este aceea asupra căreia ne concentrăm intenția. Nu mai este un joc al întâmplării sau un joc de noroc, ci devine un joc al excedentului și al puterii personale. Devine evident faptul că realitatea care capătă substanță materială este aceea asupra căreia ne-am concentrat intenția, puterea și excedentul de energie pe care îl avem.

Ce este puterea personală și cum se manifestă?

Puterea personală este capacitatea de a folosi structura pe care Universul ne-o pune la dispoziție. Universul ne oferă cantități nelimitate de textură care nu au încă o destinație și care capătă una ca urmare a prezenței conștiinței noastre acolo. Oamenii au capacitatea de a construi prin focalizarea intenției lor pe diferite sectoare ale realității înconjurătoare, iar acest lucru devine posibil în momentul în care omul își acceptă propriile intenții.

Puterea personală reprezintă abilitatea omului de a deveni conștient că face parte dintr-un Univers infinit și, prin urmare, că este nu numai parte componentă a acestui Univers, ci și el însuși infinit. În momentul în care realizează acest lucru, omul trece dincolo de granițele realității fizice și ajunge într-un spațiu mult mai profund, care are legătură cu capacitatea de a vedea textura, fabrica și materia din spatele creației materiale.

Felul în care se manifestă puterea personală este, în principal, prin ațintirea intenției unei persoane, prin alocarea energiei necesare transformării posibilităților în realitate și, nu în ultimul rând, prin puterea totală pe care un om al puterii personale o are de a transforma propriile paradigme.

Oamenii, iar aceasta este una dintre cele mai puternice trăsături ale unui om al puterii personale, au capacitatea de a-și schimba paradigmele asupra vieții, lucru pe care îl vom denumi în continuare „*punct de asamblare*”. Puterea unui

astfel de om constă în capacitatea de a adopta orice mod de gândire este necesar și orice perspectivă îi servește, astfel încât să aibă putere cu realitatea în care trăiește.

Generarea percepției. Direcționarea conștientă a atenției

Felul în care se realizează percepția nu se bazează doar pe existența, în spațiul nostru, a obiectelor sau a realităților pe care dorim să le percepem, ci reprezintă, de fapt, mai mult o interacțiune duală. Oamenii au capacitatea de a face ca realitatea să însemne ceea ce înseamnă pe baza contractelor pe care ei le au cu semnificația acelor lucruri. Este necesar ca eu să fiu de acord că aceasta este o masă pentru ca ea să înceapă să existe în percepția mea. Nu este suficient ca ea să fie în preajma palmelor mele și să o ating, ci este necesar ca eu să-i dau semnificația de „*masă*” și abia apoi ea interacționează cu mine din perspectiva utilității pe care i-am atribuit-o.

Prin urmare, pentru a putea să existe o percepție în legătură cu realitatea externă, este necesar să existe semnificații pe care noi le alocăm acestor obiecte, circumstanțe, realități sau persoane. Unul dintre lucrurile pe care un om al puterii personale le face cu deplină putere este să aloce o infinitate de perspective sau semnificații lucrurilor din realitatea sa imediată. Totodată, acest lux, acest privilegiu, vine din capacitatea sa de a interacționa cu viața din jurul său în baza propriilor sale semnificații.

Un om al puterii personale alocă semnificații lucrurilor care se întâmplă. Acest om nu poate fi absorbit în semnificațiile create de altcineva. El le poate observa ca fiind oportunități pe care semenii săi și le-au exercitat în raport cu propria lor libertate de exprimare. Pot observa că ei au creat, din libertatea lor, ceea ce și-au dorit să creeze. Au pus semnificațiile potrivite conform felului în care ei văd lumea. Însă, acest lucru mă lasă în continuare pe mine cu libertatea de a adăuga propriile mele semnificații, înțelegând că oamenii din jurul meu au același drept ca mine de a-și exercita propria libertate în raport cu percepția lor.

Stoparea dialogului interior pentru claritate mentală

Unul dintre primii pași pentru accesarea puterii personale este capacitatea de a opri semnificațiile care sunt transmise în conștiința noastră din zestrea colectivă. Cea mai mare parte a conversațiilor care există în psihicul nostru, vine ca urmare a unei moșteniri. Această moștenire este oferită, la nivel secular, de zestrea strămoșească, dar și de educația pe care corpurile noastre o primesc în faza premergătoare trezirii spirituale.

Cea mai mare parte dintre oameni dacă ajung sau până să ajungă la nivelul trezirii spirituale și al puterii personale, împrumută, adoptă și perpetuează semnificațiile despre viață care au fost puse în percepția corpului lor. Odată descoperită puterea personală, omul nu mai vede necesar să

fie tributar sau loial acelor semnificații. El capătă capacitatea de a-și crea propriile direcții și de a-și exercita propria creativitate în legătură cu acele semnificații. Astfel, în momentul în care oamenii au capacitatea de a stopa acel dialog, se naște începutul unei lumi infinite. Când oamenii nu mai sunt tributari conversațiilor care reglează relația dintre spirit și corp, ei capătă acces la crearea propriilor conversații, în funcție de destinația care îi servește și spre care ținesc. Această oprire a dialogului interior are legătură cu înțelegerea naturii infinite a umanității.

În momentul în care omul se identifică exclusiv cu propriul său corp, timpul în care va trăi va fi doar trecutul. Minte are o structură ce permite salvarea și stocarea, în interiorul creierului, a circumstanțelor, întâmplărilor și percepțiilor pe care o persoană, sau corpul unui spirit le-au experimentat. Dacă omul ajunge să descopere puterea personală, el descoperă, de fapt, capacitatea de a trăi în prezent și de a aloca energiile în funcție de propriile intenții. Dacă aceste intenții sunt direcționate către obiective personale, el nu mai are de ce să se intersecteze cu trecutul colectiv în care corpul său a fost educat, mai mult decât atât, nu mai are de ce să interacționeze cu trecutul dobândit de corpul său ca urmare a experiențelor personale.

Practic, omul devine conștient de propria istorie personală și obține eliberarea de aceasta, transformând-o în ceva facultativ, opțional. Nu mai este necesar să accesăm permanent ceea ce ni s-a întâmplat și nici să relaționăm cu

ceea ce a fost ca fiind determinant În schimb, mereu suntem în puterea de a alege azi, azi și din nou azi, ceea ce ne slujește pentru a obține obiectivele către care dorim să construim. Aceste obiective sunt de natură spirituală. Ele reprezintă de fapt calea pe care un luptător al puterii personale o alege pentru a-și îndeplini menirea sau misiunea în corpul pe care și l-a alocat.

Această carte este tocmai despre accesarea puterii personale într-un mod conștient și prezent, fiind în misiunea noastră aici, pe Pământ.

Cum să îți recapeți energia alocată trecutului?

Cea mai mare parte a oamenilor care se identifică cu propriul corp ajung să se identifice și cu situațiile, circumstanțele și amintirile acestuia. Practic, ei se identifică cu cea mai mică porțiune a existenței lor.

Capacitatea unui om de a se elibera și de a se detașa de a fi doar propriul său corp, duce către acest mare pas: eliberarea energiei alocate trecutului prin susținerea acelor amintiri. Felul în care amintirile unui om care se identifică cu corpul său persistă este prin viu grai, prin modul în care acesta comunică despre cum a ajuns aici, cine este și cum a devenit ceea ce este astăzi.

Una dintre marile discipline ale umanității este folosirea istoriei personale și a repetării ei frecvente ca formă de comunicare. Dacă oamenii ar înțelege că își limitează

propriile abilități și că felul în care interacționează creativ cu realitatea înconjurătoare depinde doar de măsura în care se identifică cu spiritul, s-ar opri instantaneu din a invoca un trecut care nu mai există. Ceea ce caracterizează trecutul nostru este faptul că el consumă o cantitate mare de energie pentru a fi susținut și repetat și că implică investirea energiei în ceva ce nu mai există de multă timp. Asemenea stelelor de pe cer, care reflectă trecutul stelelor care au trimis lumina către planeta Pământ, sau în toate direcțiile, iar aceasta a ajuns și la noi, la fel procedează și omul atunci când se concentrează să mențină reală o realitate dispărută de multă vreme, cum sunt amintirile din copilărie. Acestea au dispărut de foarte mult timp. Nici noi nu mai suntem copii, nici acele realități nu mai sunt prezente.

În momentul în care o persoană înțelege acest lucru, ea devine pur și simplu responsabilă și integră în legătură cu realitatea din jurul său. Se oprește din a invoca realități care nu mai există, și, mai ales, din a investi energie în a pretinde că acele realități încă există. Această formă de responsabilizare personală, în legătură cu ceea ce este și ceea ce nu este, îi permite omului să redirecționeze energiile care nu mai sunt alocate trecutului, către ceea ce este important pentru el. Aceste lucruri pot lua diferite forme. De exemplu, pot fi intenții de a cauza anumite evenimente să se întâmple prin simpla dorință, atitudini și comportamente colective ale oamenilor sau materializări ale unor lucruri pe baza intențiilor declarate

Toate fenomenele ce țin de realitatea personală, de la modificarea propriei realități pentru propriul spirit până la influențarea realității personale a oamenilor din jur, sunt, de fapt, aspecte ale unui om care stăpânește cu responsabilitate și cu prezență propria sa energie.

Practica de aliniere a intenției cu acțiunea

În momentul în care o persoană dovedește acel nivel de maturitate - așa cum am discutat în volumul anterior, dedicat integrității - și un spirit arată că stăpânește corpul în care este inserat, primul semn care dovedește această relație conștientă este faptul că acel corp devine docil și ascultă comenzile spiritului.

Practic, prin intenții, cauzăm corpul nostru să execute ceea ce noi dorim să înfăptuiască. Astfel, corpul devine, în cele din urmă, un instrument prin care accesăm surse de energie. Puterea personală este, așadar, un circuit foarte frumos.

Intenția ne permite să punem corpul în acțiune. Corpul, prin acțiune, dobândește înțelepciunea și salturile de conștiință necesare evoluției spiritului. Și iată cum folosim acest corp și toată energia pe care o conține, pentru a transforma ceea ce primim la intrarea pe această planetă într-o realitate care ne oferă salturile de conștiință pentru care am venit aici. Omul care face astfel de lucruri devine conștient că moartea sa este iminentă, iar preocupările lui nu

mai gravitează în jurul momentului morții, ci în jurul prezenței până la acel moment. Practic, moartea devine un aspect extrem de prezent, extrem de clar și evident, iar omul ajunge să folosească fiecare picătură din energia sa cu maximum de responsabilitate și putere. Acest tip de viață conștientă îi oferă capacitatea de a se concentra exact pe lucrurile care sunt importante pentru el. Aceste lucruri pot varia de la rescrierea conștiinței planetare până la accesarea unor noi realități, poate până la materializarea noutății și aducerea ei din spațiile invizibile. Pot exista o multitudine de provocări și misiuni pe care acel om le are de împlinit.

Conectarea la necunoscut, îmbrățișarea misterului vieții

În momentul în care omul alege să nu mai fie tributar propriului trecut sau, mai degrabă, trecutului prin care corpul său a trecut, atunci el îmbrățișează cu mare putere tot ceea ce înseamnă necunoscut. Practic, gustul pentru realități complet noi, ai căror parametri nu sunt cunoscuți, devine un soi de dependență.

Acest tip de om, care urmărește în viața sa puterea personală este foarte interesat să se regăsească permanent în situații necunoscute, deoarece detectează că acolo se află izvoare de energie care îi asigură propria sa evoluție. Totodată, acest tip de om înțelege că accesarea unor realități similare doar pentru a rezona cu poveștile din istoria sa personală, reprezintă cea mai rapidă cale către devitalizare.

Un om care accesează permanent același tip de episod pentru a funcționa în baza paradigmatelor corporale, de fapt interacționează cu realitatea prin intermediul paradigmei „am dreptate”: *Am dreptate că părerea pe care am avut-o despre viață a fost corectă. Am dreptate că ceea ce am estimat este corect. Am dreptate că lucrurile pe care le-am încercat și nu le-am obținut, sunt inaccesibile. Am dreptate că oamenii sunt într-un anumit fel.*

O persoană care merge prin lume fără a avea istorie personală, are de fapt acces la redirecționarea energiei necesare vieții sale și accesării unor noi salturi de conștiință către lucruri care devin interesante pentru sine. Așadar, unul dintre lucrurile care conectează la necunoscut este, de fapt, îmbrățișarea misterului. Misterul înseamnă să nu fie nevoie să știi, să ai habar, sau măcar să dorești să preconizezi ceea ce urmează. Acest tip de om se simte în zona de confort, tocmai în afara zonei de confort a celorlalți oameni. În momentul în care un astfel de personaj, un om al puterii personale, accesează o lume în care totul este învăluit în mister, nu mai are nevoie de certitudine nu mai are nevoie de a avea și nici de siguranță, pentru că adicția sa este în legătură cu noutatea, iar noutatea reprezintă noi surse de energie. Această energie este folosită pentru a crea realități complet diferite de ceea ce s-a creat până acum sau de ceea ce oricine altcineva ar putea crea.

A fi un om al puterii personale reprezintă, de fapt, a avea rădăcinile adânc înfipte în incertitudine, în spontaneitate

și în acte atipice. Nefiind tributar istoriei sale personale, acest om nu are de ce să reacționeze la fel față de nimic din viața sa și își dedică cea mai mare parte a timpului jocului, inocenței, inimii și accesării lucrurilor care îl înconjoară prin abordări permanent noi. Aceasta este libertatea unui luptător al puterii personale.

Cum dezvoltăm răbdarea în fața obstacolelor?

În momentul în care un astfel de om înțelege că obstacole reprezintă, de fapt, puncte de alimentare cu energie pe drumul său către ceea ce înseamnă evoluție, atunci începe să le trateze cu răbdare, ca pe o eșalonare firească a traseului către ceea ce dorește să obțină. Obstacolele nu mai sunt piedici și nici blocaje, așa cum mintea le interpretează deseori, ci devin jaloane și eșalonări în parcursul către o realitate nou-nouță.

Răbdarea este unul dintre cele mai puternice salturi ale unui luptător al puterii personale, pentru că acest om înțelege că, în spațiul său, nerăbdarea ar fi echivalentă cu frustrarea față de propria sa existență.

Când un om are răbdare cu evenimentele care se întâmplă în spațiul său și dorește totuși să modifice, să accelereze sau să încetinească ritmul, el știe exact ce este de făcut: micșorează sau mărește cantitatea de energie pe care o investește în acest proces. Dacă dorește să avanseze mai încet, reduce consumul de energie. Dacă dorește să

acelereze, mărește consumul de energie, iar acest lucru îi oferă acces la realități mai profunde într-un interval de timp mult mai scurt.

Așadar, răbdarea este prima trăsătură pe care un om al puterii personale o dezvoltă, iar această trăsătură are legătură cu capacitatea sa de a fi stăpân, suveran, și autoritate în propriul spațiu, ceea ce înseamnă că gestionează lucrurile în ritmul său, pe baza propriilor semnificații și în acord cu propriile idealuri.

Asta nu înseamnă nici pe departe că reduce la zero semnificația celorlalți oameni, ci le permite să existe și să-și onoreze propriul stil de viață, stilul de gândire și strategiile pe care le au. De fapt, aceasta este una dintre cele mai mari puteri ale acestui nivel: să poți asista oamenii în practica pe care o exersează, în a-și trăi viața așa cum își doresc. Iar această stabilitate este însoțită de procesul impecabilității.

A putea să urmărești acei oameni trăind așa cum și-au dorit și cauzând ceea ce au ales în viața lor, fără să fie nevoie să intervii, să devii reactiv și, mai mult decât atât, fără să îi oprești. Acest lux al naturii umane le permite luptătorilor puterii personale să avanseze în câțiva ani, cât alții în secole. Aceasta este un privilegiu pe care cea mai mare parte a speciei umane îl descoperă abia la nivelul puterii personale.

Includerea umbrei în descoperirea puterii personale

Înțelegând faptul că propriul corp, corpul în care și-a inserat conștiința, are un limbaj și anumite funcții care vor fi permanent prezente, omul de putere personală poate fi cu aceste funcții și cu manifestarea lor. De exemplu, una dintre funcțiile corpului în care trăiește acest om al puterii personale este aceea de arhivare, de a stoca informații și de a și le aminti. Omul poate vedea aceste funcții - funcția de arhivare, funcția de amintire și funcția de uitare — fără să simtă nevoia să intervină în ele, la fel cum un șofer nu are nevoie să intervină în felul în care funcționează o mașină, ci doar să o conducă. Nu este necesar să știm sau să intervenim în felul în care se mișcă cilindrii sub capota unei mașini. Tot ceea ce este necesar este să continuăm să folosim mașina după cum ne trebuie, spre destinația și utilitățile dorite.

O altă funcție a corpului uman este cea de a adresa avertismente în legătură cu realitatea pe care o explorăm. Mintea noastră intră în acțiune, sau mai degrabă, în reacțiune și reactivitate, atunci când detectează în jurul său indicii că supraviețuirea ar putea fi afectată. Un om al puterii personale înțelege această funcție și nu are nevoie să reacționeze în raport cu acei stimuli, tocmai pentru că are propria destinație, are propriile obiective. Prin urmare, un om al puterii personale se oprește, de fapt, încă de la nivelul integrității, din a se identifica cu propriul corp, iar asta îi dă acces la o serie de libertăți infinite în legătură cu paradigmele, destinațiile și

obiectivele pe care și le poate asuma. Este liber din punct de vedere energetic, capabil să creeze și să stocheze cantități infinite de energie, prin urmare, are acces la a crea noi realități sau chiar la a rescrie realitățile în care semenii săi trăiesc.

Ce înseamnă importanța personală și cum creăm puterea de a renunța la ea?

Unul dintre primele lucruri pe care un om al puterii personale este necesar să le depășească este importanța personală sau importanța de sine. Aceasta reprezintă acel program, acea opțiune, acea funcție a corpului uman prin care el are grijă de sine însuși. Este o funcție de auto mentenanță pe care corpul fizic o are și se numește „*importanță de sine*”. Ea este caracterizată de câteva trăsături.

Prima este nevoia strict necesară de a avea dreptate în legătură cu propriile paradigme. Dacă o minte sau un corp nu are dreptate în legătură cu faptul că este periculos să sari de la etajul 10 al unei clădiri, dacă un corp nu are dreptate în legătură cu faptul că atingerea unei plite încinse îi poate afecta starea de sănătate și vitalitatea, sau dacă un corp nu are dreptate în legătură cu nevoia de a se opri la trecerea de pietoni atunci când traversează strada, acel corp, practic, are viitorul pecetluit. Va muri curând, pentru că nu poate

identifica în mediul înconjurător pericolele care îi amenință supraviețuirea.

O altă funcție este nevoia de a controla. Un corp poate trăi în lume doar prin control. Controlul înseamnă capacitatea de a gestiona obiectele fizice din jur prin manipulare. Manipulare în sensul de a le ridica și a le muta cu ajutorul mâinilor. A manipula înseamnă a mișca lucruri prin intermediul mâinilor sau al forței noastre fizice. Aceasta este forță, nu putere. În schimb, unul dintre lucrurile pe care omul puterii personale le are este înțelegerea acestor opțiuni și funcții ale corpului fizic.

Un al treilea lucru este nevoia de a supraviețui. Această funcție este foarte importantă, pentru că în momentul în care dispăre, corpul practic expiră. În clipa în care omul nu mai are instinctul de conservare, ajunge în pragul autodistrugerii. În general, acest lucru reprezintă o situație disfuncțională între spirit și corp. Oamenii sau spiritele care au o relație atât de slabă cu propriul corp ajung, probabil, să își distrugă corpul accidental sau prin sinucidere, să capituleze, să se resemneze și să rupă complet firul de energie care leagă spiritul de corp.

Și ultimul dintre aspectele importanței personale sau ale importanței de sine este acea nevoie, acea lege a corpului fizic, de a arăta bine și de a nu arăta rău. Această funcție este extrem de importantă pentru că permite corpului să aleagă ipostazele cu cele mai mari șanse de supraviețuire, și anume alegerea unității. Întotdeauna, corpul fizic va alege acele circumstanțe în care are cele mai mari șanse să trăiască și să

supraviețuiescă. Și asta se face prin apartenență. Felul în care obținem apartenența este tocmai prin această tentație, această înclinație de a arăta bine și a nu arăta rău. În momentul în care arătăm bine, ne facem plăcuți. În momentul în care nu arătăm rău, evităm să fim excluși. Abordându-le pe amândouă deodată, corpul fizic are tendința de a se pune în siguranță, stând în preajma celorlalți oameni deținători de corpuri. Asta nu înseamnă neapărat că toți vor fi conștienți. Nu înseamnă că toți stăpânesc puterea personală. Înseamnă doar ca există o relație trainică între spirit și corp.

În momentul în care omul descoperă o relație robustă cu aceste patru laturi ale importanței de sine, el capătă capacitatea de a le opri într-o secundă. Și are capacitatea de a accesa noi realități și circumstanțe care altfel n-ar fi posibile. Cum ar arăta lumea noastră dacă nu ar mai fi nevoie să avem dreptate în legătură cu faptul că banii se fac greu? Sau în legătură cu ideea că este periculos să sărim de pe vârful unei stânci, chiar și atunci când sărim în apă sau în zăpadă?

Cum ar fi să nu mai trebuiască să onorăm supraviețuirea în fiecare moment și să putem alege contexte de abundență sau contexte de dăruire? Cum ar fi să renunțăm la nevoia de a arăta bine și de a nu arăta rău, iar asta să ne dea capacitatea de a descoperi noi direcții, pe care oamenii, în instinctul lor de turmă, nu au cum să le descopere? Singurul mod în care putem descoperi noi cărări este să ne desprindem de turmă și să mergem pe trasee noi. Acest lucru

se poate realiza doar prin abandonarea acestor trăsături - „*a arăta bine și a nu arăta rău*” - și, bineînțeles, supraviețuirea. În momentul în care viața se centrează în jurul circumstanțelor care oferă cele mai mari șanse corpului nostru de a supraviețui, nu vom descoperi niciodată care sunt limitele noastre.

Omul este nelimitat. Iar din acest punct de vedere, stând în instinctul de supraviețuire permanent, nu va descoperi niciodată ce înseamnă următorul nivel de duranță, următorul nivel de putere sau următorul nivel de profunzime interioară. Există stări pe care un om al puterii personale le poate accesa și care ar pune în pericol mintea unui om obișnuit. Ar provoca integritatea relației dintre corp și spirit, relație care este susținută prin credințe limitative, paradigme sau prin intermediul punctului de asamblare.

Acest om al puterii personale se poate dezice de ele pe de-a-ntregul. Nu mai este necesar să le onoreze. Astfel, are acces la o lume nouă-nouță, în care nu mai este nevoie să fie tributar nici zestrei strămoșești, nici trecutului personal, cu evenimentele sale fericite sau nefericite, și nici loialității față de cutumele pe care conștiința colectivă le-a implantat în trecutul corpului în care trăiește.

Acest om are propriul traseu și nu mai are nevoie să dea socoteală nimănui. Pur și simplu îl alege, îl onorează, îl alimentează cu energia pe care deja știe să o fabrice și își asumă drumul pe care a dorit să îl creeze sau pe care îl

consideră potrivit pentru îndeplinirea misiunii pe această planetă.

Cum folosim adevărul personal ca bază a puterii interioare?

Adevărul personal, considerat de majoritatea oamenilor drept singurul lucru pe care este necesar să îl apere, devine, pentru om al puterii personale, singurul lucru pe care nu este necesar să îl apere. De ce ai apăra ceva care este doar al tău?

Pentru un om al puterii personale, această nevoie de a fi protectiv, de a fi controlator în legătură cu propriile paradigme se transformă într-un comportament complet opus. El este în stare să se dezică, în fiecare secundă, de adevărurile în care mintea sa a crezut sau cărora li s-a supus în secunde anterioare. Acest om are capacitatea de a-și modifica adevărul personal în funcție de ceea ce îl servește în îndeplinirea propriilor obiective.

Deși, la prima vedere (sau chiar prin interpretarea majorității științelor contemporane) acest lucru ar indica o labilitate psihică, de fapt, în momentul în care vorbim de un om al puterii personale, acest om își realocă adevărul personal cu o viteză foarte mare și nu are nevoie să fie fidel vreunui adevăr pentru o perioadă mai mare decât cea de care este interesat.

Acest tip de personaj nu mai este necesar să fie tributar unor lucruri pe care le-a gândit în trecut. El are capacitatea să creeze, în fiecare moment, adevărurile personale care îl îndrumă sau îl îndreaptă către energiile ce îi sunt necesare.

Acest tip de libertate, acest privilegiu de a fi permanent fluid și spontan, îi oferă puterea despre care discutăm în acest volum, și anume aceea de a onora, în fiecare secundă, intențiile cu care alege să se identifice, mai degrabă decât a onora ceea ce este cutumă și obicei al conștiinței colective în care corpul său a crescut.

Capitolul 2. Controlul energiei și alinierea cu intenția

În momentul în care un om înțelege că relația dintre spirit și corp se realizează prin fire de energie numite intenții, el nu mai devine interesat să își stăpânească direct corpul. Cea mai mare parte dintre oameni se concentrează cu foarte multă putere și, de multe ori, cu foarte mult atașament pe disciplinarea corpului pentru a imita acțiunile altor corpuri care au ajuns disciplinate. În momentul în care ajungem să imităm ceea ce fac alții, dispare nivelul de înțelegere al felului de a fi în baza căruia acel om a ajuns să facă ceea ce face.

Un exemplu foarte util ar fi felul în care funcționează planeta la acest moment. Cea mai mare parte din oameni se uită la ceea ce semenii lor au: „*vreau să am și eu acel tip de mașină*”, „*vreau să am și eu acel tip de abundență financiară*”, „*vreau să am și eu acel tip de partener*”, sau „*acel tip de corp*”. În momentul în care oamenii trebuie să aibă ceea ce și alții au, ei nu se identifică cu transformarea paradigmelor personale la nivel de intenție. Nu înțeleg devenirea pe care este necesar să și-o asume pentru a ajunge să cauzeze acel tip de realitate, ci doar doresc efectul final.

Dacă ar fi să mergem cu un pas și mai aproape de sursă în ceea ce privește „*a face*”, de cele mai multe ori imitarea a ceea ce fac ceilalți duce la o înțelegere superficială

a realității. Când oamenii fac ceea ce fac ceilalți, însă le scapă intenția pentru care aceștia acționează astfel, felul în care ei gândesc, sau, mai mult, destinația spre care ținesc, practic nu avem decât oameni cu capacități reduse de explorare a realității, bazate pe imitații, maimuțăreală sau mimetism.

Acest tip de comportament cauzează pierderea noimei în baza căreia acel tip de acțiuni a fost realizat în primul rând. „*Fac pentru că altul face, nu pentru că eu am inițiat*”. Acest tip de copiere este baza felurilor de a fi incipiente - determinarea, perseverența - toate bazându-se pe imitarea altcuiva, pentru că acel om are sau acel om face ceva anume. Însă, la nivelul puterii personale, omul care a ajuns la această capacitate de a explora realitatea se identifică cu intenția. El dorește să descopere noi feluri de a fi, noi surse de energie, noi tipuri de a alinia intențiile propriului spirit cu noi și noi grade de libertate ale corpului în care trăiește. Acest lucru dă corpului unui om al puterii personale abilități nemaîntâlnite. Fie că este vorba de anduranță, vitalitate, un nivel spectaculos de retenție a informațiilor sau carismă extraordinară în relația cu oamenii din jurul său, acest tip de om poate cauza în jurul său un impact nemaîntâlnit asupra realității.

Acumularea energiei personale prin eliminarea risipei

Unul dintre cele mai persistente feluri prin care oamenii risipesc energia este de a dedica exagerat de mult timp unor

gânduri obsesive, pe care le repetă prin limbaj. Cea mai puternică cale de risipire a energiei cu care suntem înzestrați este să o dedicăm unor mantră repetitive, pe care le repetăm de la naștere și până la moarte. Aceste mantră reprezintă, în general, felul în care ne-au marcat propoziții rostite în preajma celor care ne-au crescut corpul.

Dacă corpul nostru a crescut în preajma unor părinți care, ne-au spus la un moment dat că suntem neisprăviți, iar corpul nostru a devenit atașat de a auzi această propoziție, pentru a putea simula siguranța, docilitatea, supunerea sau pur și simplu un acoperiș deasupra capului, atunci omul respectiv își va repeta întruna acea frază - „*sunt un neisprăvit*” - pe durata unei vieți întregi, pentru a se simți ca acasă. Rostind conversații și comunicări iresponsabile, de o frecvență extrem de redusă și de un nivel de responsabilitate și mai redus, acest om practic cauzează fisuri în spațiul său personal și, prin aceasta, pierde accesul la cantitățile de energie care altfel i-ar servi pentru a accesa noi universuri.

În momentul în care o persoană oprește risipa de energie, ea își asumă să devină conștientă de frazele repetitive, de vibrație joasă, pe care le rostește ca urmare a faptului că deține un corp care a crescut în preajma unor oameni cel puțin la fel de lipsiți de disciplină ca ea însăși. Această repetiție permanentă a frazelor ce oferă corpului senzația de siguranță, cauzează, în primul rând, temperarea și dispariția curajului. Un om lipsit de curaj se regăsește captiv într-o zonă de confort ce nu-i permite expansiunea și

creșterea. De aceea, curajul este primul pas, pentru că omul dobândește puterea de a ținti dincolo de ceea ce reprezintă trecutul în care a fost educat. Această risipă dispare în momentul în care omul devine autentic interesat să facă inventarul conversațiilor care risipesc energia corpului în care trăiește.

Să ne aducem aminte, totuși, că această energie a corpului în care trăim este, de fapt, podul, calea de acces către noi feluri de a fi. Practic, ne aflăm într-un bufet suedez în care folosim energia creată și stocată de acest corp pe durata vieții pentru achiziția unor feluri de a fi care ne oferă privilegiul de a aborda noi realități, noi paradigme și noi universuri, noi universuri personale, de descoperire în profunzime sau noi universuri colective. Pentru că, la anumite niveluri de putere personală, oamenii devin capabili să gestioneze și să creeze o visare pentru grupuri imense de oameni. Acești oameni pot crea realități care, pentru ceilalți, devin viața de zi cu zi. Ei au capacitatea de a influența global arii geografice foarte mari, în care oamenii trăiesc într-o anumită visare.

Această visare este, în general, indusă responsabil, cauzând evoluție în grup, cauzând evoluție colectivă. Bineînțeles, există și salturi întunecate, în care mase largi de oameni sunt conduse către o visare negativă și induse într-o stare de transă. Însă acesta nu este obiectivul seriei Spiritonomics.

Oamenii de putere personală cauzează, pe arii geografice largi, un vis comun, colectiv, în care toți oamenii au acces la creștere personală și la realizarea unor obiective pe care nu le-ar fi putut atinge singuri, ci doar sub influența unui astfel de om al puterii personale. Acest om se numește „*Nagual*”. El este capabil să gestioneze realitățile colective cu responsabilitate, grijă, respect și iubire față de ceilalți oameni.

Cum să eliminăm capcanele puterii: ego-ul, controlul, validarea externă?

Capcanele puterii nu sunt puse acolo de cineva care este interesat ca tu să nu ajungi la putere, ci sunt momente în care corpul fizic transmite mesaje atât de credibile, încât riscăm să ne identificăm exclusiv cu propriul corp.

Unul dintre darurile cele mai mari ale unui om al puterii personale este capacitatea de a nu se identifica cu ceea ce corpul său îi semnalizează că ar fi. Primul mare factor este, bineînțeles, ego-ul. Ego-ul înseamnă nevoia de a strânge beneficiile și resursele către locul în care se află corpul. În momentul în care un spirit nu știe cine este, poate intra automat în această pornire naturală a propriului său corp de a strânge resursele și de a pretinde că îi aparțin. În limbajul uman, acest lucru este denumit zgârcenie sau lăcomie.

Ego-ul reprezintă, de fapt, absența capacității propriului spirit de a crea, prin intențiile sale, o abundență infinită din absolut orice tip de resurse. Dacă doresc să creez

fericire, o aduc chiar aici. Dacă doresc să aduc unitate, o creez chiar acum. Dacă doresc să generez abundență, valoare sau creativitate, pot genera aceste resurse chiar în acest moment.

Oamenii care nu sunt conștienți de această abilitate a spiritului, manifestată prin propria putere personală, încep să strângă resurse, crezând că felul în care le dețin fizic le oferă și siguranța că le-ar putea crea la nivel spiritual. Însă, realitatea este că un om care are nevoie să strângă și să pretindă că ceea ce este al altora este al lui denotă, de fapt, nivelul limitat de înțelegere al propriei realități și, mai mult, denotă un nivel arhaic de conectare cu propriul spirit. El reflectă un om care se lasă condus de propriul corp, în loc să-și asume, prin intenția sa, crearea acelor resurse considerate limitate.

Al doilea factor, bineînțeles, este controlul. Controlul reprezintă neînțelegerea unor lucruri simple, precum libertatea de exprimare și libertatea de existență a celorlalți participanți la realitatea colectivă, fie că este vorba de participanți din aceeași specie umană sau participanți din specii și regnuri paralele coexistente, precum apa, aerul, vântul, pământul, munții, regnul vegetal ori regnul mineral. În momentul în care noi înțelegem că toți acești participanți la realitatea colectivă au rostul lor, puterea lor și propriul traseu către evoluția personală, atunci controlul dispare, pentru că se realizează apartenența la o realitate colectivă în care fiecare are propriul cuvânt de spus în legătură cu direcția pe

care și-o asumă. În acel moment controlul devine un instrument dezonorant. Nu mai este nevoie să îl controlezi pe celălalt, pentru că a controla presupune, de fapt, manipulare. Presupune că nu ai înțeles ce este de fapt puterea. Puterea nu înseamnă să deții oamenii din jurul tău sau ceea ce au ei, ci reprezintă înțelegerea faptului că spațiul tău, ca urmare a conștiinței care îl binecuvântează, este un loc de putere, un loc de închinăciune. Omul sfințește locul, și nu invers.

Ultimul element este validarea externă. Cel mai clar semn că un om este în pruncia sa spirituală, este nevoia de validare externă. Este acel loc în care noi ne mergem către ceilalți și le cerem să ne confirme că ceea ce suntem este corect, că facem bine, că procedăm cum trebuie, că am urmat pașii care ne asigură în continuare supraviețuirea, iubirea, resursele, hrana, acoperișul sau apartenența. Când o persoană cere validare externă, de fapt acel om nu face decât să transmită: *„iată unde sunt, iată nivelul meu, nu știu cine sunt, nu știu cum să-mi gestionez corpul, am nevoie să-mi spui”*. În momentul în care se întâlnesc oameni cu niveluri similare de conștiință, și să spunem, niciunul dintre ei nu este în putere personală, ei se vor folosi unul pe altul, neavând o loialitate în legătură cu propriile intenții. Însă, atunci când apare un om al puterii personale, echidistanța, echilibrul, armonia sunt prezente, iar manipularea, dominarea, controlul, dispar.

Această înțelegere apare, de obicei, doar prin contrast. Este necesar să vezi ce înseamnă un om al puterii personale

și apoi să observi absența lui, pentru a înțelege ce înseamnă a fi într-o realitate în care controlul, dominarea, diminuarea, manipularea reprezintă, de fapt, coordonatele vieții de zi cu zi. În momentul în care un om al puterii personale inundă spațiul cu energia sa, în acel spațiu nu se vor întâmpla astfel de circumstanțe, pur și simplu pentru că el, fiind intențional și având la dispoziție stocuri infinite de energie, poate determina traiectoria unei persoane sau unui grup imens de persoane, în funcție de propria sa intenție. Însă atunci când acest om descoperă sau stârnește în ceilalți niveluri de maturitate la care validarea externă nu mai este necesară, oamenii devin liberi. Ei ajung să se cunoască pe ei înșiși și depășesc nevoia de a se valida prin punerea la dispoziția, în slujba sau în supunerea semenilor lor.

Practica acțiunii fără așteptări pentru a elibera energie

Una dintre cele mai clare declarații că omul se află la granița puterii sale personale este crearea de așteptări în legătură cu propriile acțiuni. În momentul în care o persoană creează așteptări, înseamnă că se identifică cu propriul corp. Înseamnă că nu a acționat în baza unei intenții.

Un om care își stabilește intenția știe că acea intenție, în acest univers, este binecuvântată de sigiliul universului, de sigiliul vieții și anume că orice intenție devine adevărată. Orice intenție se transformă în realitate. Un om care nu are acest nivel de înțelegere, dezvoltă așteptări că anumite lucruri ar

trebui să se întâmple, iar prin aceasta creează intenții suplimentare: că cineva ar trebui să se retragă, că cineva ar trebui să avanseze, că cineva ar trebui să facă A sau B, să spună ceva sau să nu spună ceva. Un om care interacționează cu lumea sa prin intermediul așteptărilor creează, pe lângă intenția inițială, o serie din intenții secundare, de vibrație foarte joasă, care, de cele mai multe ori, ajung să anuleze intenția inițială ce a reprezentat dorința acelei persoane. Însă un om al puterii personale știe prima regulă a acestui univers: orice intenție devine realitate.

Dacă este necesar să îmi pun intenția în modificarea momentului în care un număr de oameni se va întâlni, chiar și atunci când există un consens, acel moment se va modifica în raport cu înțelegerea inițială, prin intervenția unor circumstanțe complet noi, născute chiar în acea situație și pe baza acelei declarații. Însă un om care are așteptări își va automodifica trăirile, emoțiile, compoziția chimică a corpului în care trăiește, ajustând acele situații la nivelul paradigmelor cu care s-a obișnuit de-a lungul istoriei sale personale. O astfel de persoană are acces la acțiuni care, datorită așteptărilor la care este supusă, se îndepărtează de obiectivul avut în vedere și creează o serie de acțiuni care bruiază destinația finală.

Un om al puterii personale, înțelegând relația fidelă dintre intenții și realitatea care urmează a fi creată, demonstrează încredere totală și bineînțeles răbdare, în legătură cu procesul de fabricație a realității. Practic, el

înțelege felul în care este necesar să interacționeze cu mediul înconjurător, astfel încât să aibă răbdare și să își alimenteze intenția cu energia potrivită pentru a ajunge la deznodământ, la obținerea realității pe care a creat-o și spre care a ținut.

Cum înțelegem impactul gândurilor și al emoțiilor asupra realității?

În momentul în care gândurile și emoțiile pe care corpul nostru le trăiește participă în procesul de creație a realității, se spune că acel om este reactiv. Reactiv înseamnă că nu are încredere sau nu știe cine este ca om și are nevoie să intervină în realitatea din jurul său și în propria biochimie prin credințe, gânduri și emoțiile apar ca urmare a acelor gânduri.

Un om al puterii personale gestionează și cauzează atât emoțiile corpului său, cât și gândurile pe care este necesar să le onoreze sau nu. Dar, cel mai mult, își gestionează și cauzează biochimia, nivelul hormonal, postura și acțiunile pe care corpul le ia. Cea mai mare parte a oamenilor, interacționând cu propriile gânduri ca și cum ar fi adevărate, cauzează acțiuni complet antagonice obiectivului pe care ei și l-au setat. De aceea este foarte important ca oamenii să înțeleagă, în drumul lor către descoperirea puterii personale, că impactul gândurilor și emoțiilor este dezastruos. Nu ai cum să schimbi o realitate fizică după ce ai creat-o, decât distrugând ceea ce ai creat inițial prin

conștientizarea intențiilor. Dacă intenția mea a fost să creez abundență, și prin aceasta, să creez valoare și pun în lume valoare de utilitate pentru ceilalți, dar pe parcurs acționez în baza gândurilor și emoțiilor care îmi invalidează opera, atunci ceea ce transmit oamenilor este că am creat ceva de care nu sunt mândru, care nu mă reprezintă, prin urmare voi cauza în ceilalți oameni un refuz. Astfel, produsele pe care eu le-am creat vor fi refuzate de ceilalți, pentru că ei detectează intenții contradictorii. Am creat ceva, dar nu iubesc ceea ce am creat. Acesta este impactul gândurilor și al emoțiilor asupra realității de zi cu zi.

Sau într-o relație, pentru un exemplu dintr-un spectru similar, în momentul în care pornim cu intenția de iubire, iar apoi invalidăm această intenție cu gândul că *„nu este potrivit”, „este prea mult”, „nu este ceea ce trebuie”, „nu corespunde istoriei personale”* sau *„există asemănări cu ceea ce s-a întâmplat cu corpul meu în trecut”*, ajungem să interferăm cu iubirea și să o distrugem, punând peste ea elemente de judecată și așteptare, în raport cu ceea ce corpul a fost obișnuit să vadă în perioada în care se identifica cu propria istorie personală. Așadar, impactul gândurilor și al emoțiilor în realitatea de zi cu zi, este unul distructiv.

Acest lucru nu va fi confirmat de științele moderne, ci doar de fizica cuantică, pentru că acolo se înțelege cauzalitatea printr-un mecanism care scapă regulilor cauzalității clasice – felul în care intenția umană, polarizată pe rețeaua Planck, determină instantaneu un demers ce

materializează ceea ce a fost intenționat inițial. Însă atunci când corpul nostru interferează, din lipsă de credință, în legile Universului, cu actul de creație, va ieși o realitate conflictuală. Va apărea un om care a intenționat și apoi un corp care se bate cu propria sa realitate, distrugând sau incendiind lucrurile pe care tocmai ce le-a creat și anulând ani de evoluție, care, totuși, se adaugă înțelepciunii corpului. Chiar și așa, este un pas înainte, căci la un moment dat, corpul oamenilor ajunge să înțeleagă rolul înțelepciunii și anume faptul că mintea noastră este utilă pentru a memora lucrurile prin care am trecut. În momentul în care înțelegem și devenim prezenți la faptul că acest corp este pur și simplu o metodă de stocare a realităților pe care le-am cauzat, omul începe să se desprindă de atașamentul față de corp, sau de atașamentul că el ar fi propriul corp.

În general, pe planeta Pământ, perioada medie în care se realizează acest salt de conștiință este vârsta senectuții, în jur de 75-80 de ani. Cea mai mare parte dintre oameni nu realizează aceste lucruri – și anume că nu suntem corpul nostru, că nu suntem gândurile și emoțiile noastre – sau ajung să le conștientizeze în jurul acelei vârste. Există totuși o categorie selectă de oameni, cei care se pun în drumul puterii personale, care realizează aceste lucruri mult mai devreme, și care au capacitatea de a le transmite în lume sau de a gestiona o realitate în care devin oameni ce au în sarcina lor evoluția și direcția conștiinței colective.

Cum direcționăm energia prin intenție clară și determinare?

În momentul în care oamenii au o intenție clară, ei stabilesc, practic, destinația către care vor să ajungă. Acest lucru vine, deodată, cu claritate în privința a trei factori. Primul este cantitatea de timp necesară pentru a ajunge acolo. Al doilea este cantitatea de energie necesară pentru a alimenta acea intenție până să devină reală. Și ultimul este determinarea. Determinarea reprezintă puterea de a susține acel drum și acea distanță, menținând vie, pe fundalul intenției, claritatea în legătură cu cine vreau să devin la finalul acestui proces.

Cea mai mare parte dintre oameni nu se conectează cu puterea personală prin această perspectivă, ci se uită la ceea ce doresc să aibă sau să facă. O mare parte din listele oamenilor de pe această planetă sunt legate de așteptările lor - ce ar trebui să aibă și ce ar trebui să facă. Iar această listă le dă suferință, pentru că permanent îi ancorează în ideea că sunt doar propriul lor corp. Însă când vorbim de un om de putere personală, acesta este permanent ancorat în cine dorește să devină ca om, ca urmare a acelui proces. Astfel, el își utilizează responsabil resursele corpului, storcând din corpul său, într-un mod responsabil și permițând regenerarea, stocurile de resurse ce îi permit parcurgerea

acelei distanței, în intervalul de timp estimat și cu deznodământul necesar.

Pentru mine nu există nicio conversație, nicio faptă și nicio destinație la finalul căreia să nu am un fel de a fi pe care doresc să-l obțin. Felul în care navighez prin realitatea în care trăiesc și prin corpul în care mi-am inserat conștiința este bazat pe o destinație spirituală: Cine urmează să devin ca urmare a acestui parcurs? Care este intenția de la care pornesc? Și care este nivelul de evoluție pe care îl accesez? Nu mă îngrijorez de acțiunile pe care este necesar să le fac până acolo. Voi face orice este de făcut. Și nu mă îngrijorez, nici nu mă atașez de lucrurile pe care este necesar să le am până acolo, pentru că ele vin în mod natural, într-un spațiu în care circumstanțe similare sunt atrase către vibrația spațiului pe care îl cauzez.

Așadar, într-un spațiu în care eu am generat abundență, seria Spiritonomics reprezintă un spor de creativitate, un plus de realitate și un plus de creație pe care le pun în lume. Ar fi absurd să am așteptarea că m-aș îmbogăți în urma scrierii acestei cărți. Nu am această așteptare. Am certitudinea că se va întâmpla. Am zero așteptări că ar trebui să apară venituri sau acțiuni ca urmare a acestui act de îmbogățire a conștiinței planetare. În schimb, am certitudinea totală că, în spațiul unui creator de o asemenea anvergură, pot apărea doar oportunități de belșug, oportunități de unitate, oportunități de inspirație și carismă. Așteptările dispar complet, iar ceea ce rămâne este

certitudinea că va fi așa, pentru că aceasta este frecvența la care lucrez: frecvența puterii personale.

Folosirea intenției ca semnătură a unei conștiințe cu drepturi dumnezeiești

În momentul în care un om devine conștient de cine este la nivel spiritual, relevanța corpului trece pe planul al doilea. Asta nu înseamnă că acest om își neglijează corpul, ci că are grijă de corpul său mult mai atent și mai responsabil.

În momentul în care o persoană se identifică cu spiritul care locuiește în corp, deodată devine conștientă de faptul că evoluția sa spirituală depinde de energiile pe care corpul său le eliberează prin acțiunile nelimitate sau prin acțiunile în necunoscut pe care le face. Astfel sunt interesat la nivel spiritual să trăiesc într-un corp care ia acțiuni potente și capabile. Normal că este intenția mea să am un corp care se regenerează, un corp bine tratat și un corp care are disciplina recunoașterii de sine. Corpul meu știe că după fiecare mare realizare urmează un moment de refacere, de regenerare, chiar de recompensare. Cea mai mare parte a oamenilor, crezând că ei sunt doar corpul lor, trăiesc în acea stare de FOMO (*Fear Of Missing Out*) sau YOLO (*You Only Live Once*) și tind să își epuizeze, să își risipească sau să își dreneze întruna energia corpului, ori de câte ori aceasta dă semne că ar fi pe plus. Însă, un om al puterii personale stochează acea energie și îi permite să existe și să fie transferată către

obiectivele pe care le are, mai degrabă decât să o consume pe forme de iresponsabilitate energetică.

Cum să ne eliberăm de dorința de a demonstra ceva?

În momentul în care o persoană intră în nevoia de apartenență și în nevoia de validare externă, apare tendința de a demonstra. Toate aceste demonstrații apar în virtutea a doi factori care este necesar să fie prezenți:

1. nevoia de validare externă și
2. nevoia de a avea dreptate.

Ambele arată că acel om este încă sub impactul propriului corp, că spiritul său nu este prezent la puterea sa dumnezeiască, ci că se identifică cu propriul său corp. Practic, își limitează capacitățile și consideră că este doar mașinăria. Dispare prezența la caracterul divin al existenței sale.

O persoană care acționează în baza validării externe și în baza paradigmei „*a avea dreptate*” creează, de fapt o realitate conflictuală. În această realitate conflictuală, energiile necesare, sunt, în principal, aroganța și dominarea. Aroganța apare în momentul în care un om nu știe cine este și trebuie să demonstreze permanent că este cineva relevant. Această aroganță permite oamenilor să observe că un om nu se crede cine este el cu adevărat. Iar prin această nevoie de demonstrație, de validare externă și prin acest șir continuu de nevoi de a avea dreptate, omul respectiv se detașează clar, în anturajele pe care le frecventează, ca fiind un spirit

fragil, un spirit tânăr, o persoană care încă nu a descoperit, însă poate descoperi puterea personală.

Care este echilibrul dintre flexibilitate și fermitate?

În momentul în care omul devine prizonier într-o zonă de confort care nu îi permite noutatea și schimbarea, odată cu rigidizarea granițelor spațiului său, atunci acel om devine permisiv, permisiv în sensul de a fi flexibil cu comportamentul celorlalți, de a-i lăsa să-și dea arama pe față, dar, totodată, devenind ferm în momentul în care legile spațiului sunt încălcate. Fermitatea și flexibilitatea, culmea, nu sunt practicate de omul puterii personale, ci reprezintă reguli ale libertății spirituale a fiecăruia. Libertatea este ceea ce permite acestui univers să onoreze realitatea fiecăruia.

Practic, oamenii se rănesc unii pe alții nu pentru că sunt răi, ci pentru că legile spațiului se aplică ferm atunci când devenim invazivi. În momentul în care un om devine invaziv și există o mișcare de reactivitate, acea reacție, acel mod de protecție, nici măcar nu este activat de omul puterii personale, ci de legile spațiului care spun: *„aici nu se intră, nu ai nivelul de profunzime spirituală la care să meriți această prezență”*. Prin urmare, acel om va fi repus în propriul său anturaj, în realitățile pe care are capacitatea să și le recreeze. Va fi pus în banca sa, de către univers, nu de către oamenii de putere. Aceste lucruri cauzează o flexibilitate și o fermitate într-un dans foarte elegant între ele, pentru că flexibilitatea

reprezintă, de fapt, puterea unui om de la nivelul 245 de a ști că niciodată, nimic nu îl pune în pericol. Flexibilitatea înseamnă: „*știu atât de bine cine sunt, încât nimic din ceea ce face altcineva nu are cum să mă pună în pericol. Nu pot fi acaparat, nu pot fi rupt de lumea în care trăiesc, nu pot fi asimilat, nu pot fi extras, nu pot fi dus cu zăhărelul, ci sunt flexibil și înțeleg că felul în care oamenii reacționează în jurul meu este felul în care înțeleg ei regulile vieții*”.

Totodată, fermitatea reprezintă capacitatea de a marca cu putere principiile și intențiile în baza cărora existența mea se coordonează. Nu am de ce să impun acele intenții altor oameni, ci cu putere îmi afirm că acestea sunt intențiile mele pe această planetă. Nu am de ce să intervin pentru a modifica intențiilor oamenilor din jur, puterea personală înseamnă să îmi reafirm cu putere propria intenție.

O astfel de cunoaștere de sine face ca acest om să fie complet de neîngenunchiat, să fie imposibil de ținut, de controlat, de manipulat. El este doar ceea ce oferă a fi, ce a hotărât și ceea ce intenționează. El nu poate fi deținut, închis sau separat de puterea sa, pentru că acest om deja înțelege nu numai structura din spatele propriei existențe, ci și structura din interiorul tuturor corpurilor care îl înconjoară. Realitatea pe care acest om o creează în jurul său este dependentă de nivelul de energie pe care el îl creează. Prin urmare, oamenii care trăiesc în spațiul său și aleg să rămână acolo, se bucură de indulgența, creativitatea și dăruirea acestui om atât timp cât obiectivele lor sunt compatibile sau

aliniat. Ceea ce înseamnă că un om al puterii personale nu nimic de apărut.

Prima trăsătură a unui om care se cunoaște pe sine însuși este faptul că nu are nimic de apărut. Aceasta este flexibilitatea: „*nu am nimic de apărut, nu există un singur lucru din viața mea de care să fiu atașat și a cărui dispariție m-ar face să încetez să exist. Nu există nicio persoană, niciun lucru, obiect sau obiectiv care odată luat sau odată supus tentativei de a fi luat, să mă lase într-un fel mai sărac. Fiind în puterea mea personală, tot ceea ce există în jurul meu reprezintă consecințele nivelului de putere la care trăiesc. Prin urmare, dacă trăiesc la un nivel care a cauzat consecințe fizice în jurul meu, cu siguranță că pot reproduce întruna ceea ce eu am cauzat.*”

Când vine vorba de abundență, o mare parte dintre oameni sunt îngrijorați de finanțele lor, pentru că sunt atașați de cine sunt ei azi, și cred că nu mai pot cauza acel lucru încă o dată. Un om al puterii personale este conștient de capacitatea sa de a crea nelimitat valoare în mod nelimitat și, prin urmare, nu motive să se îngrijoreze de aceste lucruri, tocmai pentru că poate porni oricând motoarele creativității, ale ofertei de valoare către semenii săi. Acest om nu poate fi oprit. Nu există ceva care să îl poată opri. Nici măcar pierderea propriului corp nu îl poate opri. El nu mai este dependent de propriul corp. În general puterea personală este startul unor explozii în lanț ale unor feluri de a fi extrem de avansate, precum impecabilitatea, carisma,

universalitatea, serenitatea, libertatea, autenticitatea. Acest om nu este și nu devine mai sărac, nici măcar prin confiscarea propriului corp. Nu se poate spune că are frică de moarte, pentru că moartea este doar procesul prin care înțelege că a extras din corpul său energiile care erau de extras pentru obținerea salturilor de conștiință ce îi amplifică puterea personală. Acest om moare cu zâmbetul pe buze.

Acceptarea transformării ca o sursă de putere

În momentul în care omul de putere personală accesează transformarea, înțelege că fiecare proces de transformare - conform legilor spațiului, termodinamicii, fizicii și chimiei - orice fuziune, orice transformare, orice proces cauzează un flux de energie. Indiferent dacă primește sau dăruiește energie, acest om înțelege ce înseamnă atât costul, cât și privilegiul de a face parte din acest flux.

Exact cum în chimie există reacții endotermice și exotermice, reacții care se realizează cu absorbție de căldură sau cu degajare de căldură, la fel și acest om înțelege că prețul interacțiunilor sale este reprezentat în unități de putere. Înțelege costul unității, al conectării și al iubirii, că înseamnă degajare de putere în spațiul din jurul său. Înțelege că a se pune în calea transformării oamenilor din jurul său vine cu beneficiul zeciuiei: locul în care ajung acei oameni, ca urmare a interacțiunii lor cu puterea, cauzează un plus de putere în propriul său spațiu.

Acest om devine responsabil de aceste schimburi de energie, și iese din acea trăsătură a ego-ului, menționată anterior, și anume nevoia de a tezauriza efectele existenței, bunuri fizice, acțiuni sau dovezi care să arate că am fost, am putut, am reușit. Acest om nu este atașat de nimic. Acest om nu poate fi închis. Acest om are capacitatea de a înțelege perfect atât costurile energetice, cât și beneficiile energetice, ale interacțiunilor pe care le are cu oamenii din jurul său.

Acest tip de celeritate și de luciditate în raport cu contractele energetice care se realizează îi permite omului puterii personale să fie foarte responsabil cu a le porni când dorește, a le opri când dorește, a le încuraja și amplifica când dorește, sau a le reduce atunci când dorește. Practic, acest om se află într-un control responsabil și aprobat, la nivel legislativ universal, asupra tuturor resurselor din spațiul său. El este capabil să își gestioneze energia în acord cu intențiile pe care le are.

De aceea, acceptarea transformării este tocmai ceea ce cauzează o sursă de putere, pentru că omul nu mai interacționează cu mediul extern dintr-o perspectivă a pierderii sau a câștigului. *„Dacă nu fac asta, voi pierde”. Sau „dacă nu fac asta, nu voi câștiga”.* Acest om este liber de acele lucruri, lucrând într-un substrat mult mai profund, și anume cel al realității pe baza căreia se construiește realitatea fizică. Aici mă refer la realitatea intenției, la realitatea lumii spirituale. Trebuie să existe o intenție pentru ca realitatea fizică să se nască. Microfoanele de pe această masă sunt aici

ca urmare a intenției stabilite anterior: comunicare imortalizare și înregistrare. Paharele sunt pe masă, nu la întâmplare, ci ca urmare a unei intenții predeclarată de hidratare a corpului, pentru a putea susține această permanentă degajare de vapori de apă, care crește vibrația oamenilor și a obiectelor din spațiul nostru. Prin urmare, nimic nu este fără de intenție. Nu există un singur lucru fără de intenție. Pentru cei care nu au citit încă volumul anterior propun să-l revadă. *„Integritatea”* afirmă că lumea interioară este egală cu lumea exterioară, iar comunicarea interioară este egală cu comunicarea exterioară. Iar dacă și acest volum încă lansează semne de întrebare, propun o incursiune și mai puternică în trecut, și anume către *„Responsabilitate”*. Când suntem responsabili pe energiile din spațiul nostru, deodată avem acces la acest spațiu. Când nu suntem responsabili pe aceste energii, vom fi retrogradați spiritual într-un spațiu care ne merită.

Puterea personală vine din conștientizarea impactului fiecărei acțiuni

Înțelegând și percepând propriul corp ca fiind o sursă limitată de energie, iar moartea ca momentul atingerii acestei limite, omul de putere personală nu are acțiuni fără noimă. Absolut fiecare acțiune este în baza unei intenții conștiente. Absolut fiecare acțiune se aliniază cu o realitate pe care omul vrea să o cauzeze. Dacă majoritatea oamenilor

iau acțiuni fie redundante, fie rare și inconsistente, omul puterii personale nu are nicio acțiune lipsită de intenție. Toate acțiunile sunt intenționate: mă refer la postură, limbaj, privire, la metabolismul corpului, la tot ceea ce se întâmplă în corpul său. Mă refer la interacțiunea cu semenii săi, la conversațiile în care manifestă omniprezență. Un om al puterii personale nu are niciodată o conversație cu o singură persoană. Permanent are o conversație cu cel puțin încă o persoană, deoarece sub comunicarea evidentă se desfășoară conversații care ating toți participanții din spațiu, la toate etajele realității sau ale clădirii în care se află. Pentru că, la urma urmei, spațiul este de natură energetică și nu poate fi limitat de structurile fizice care, pentru un corp, sunt impenetrabile. Însă, pentru spirit, aceste structuri nu există, ele sunt mult prea dense pentru a putea opri un spirit.

Capitolul 3. Puterea percepției și a perspectivelor multiple

În momentul în care omul de putere personală înțelege că felul în care își gestionează percepția determină gradele de libertate ale corpului său, și mai mult, că a fi prizonierul unei percepții unice, nemodificate pe durata vieții, face ca propriul corp să nu mai intre în acțiuni relevante, acest om devine practic interesat să aibă perspective multiple. Nu mai are nevoie să zăbovească într-o singură percepție, într-un singur mod de acționa.

Această capacitate de a-și adapta perspectivele la gradele de libertate pe care le dorește pentru corpul său, îi permite omului puterii personale să acceseze viața sub formă de posibilități încă nematerializate. Pentru acest om, viața este un galantar de posibilități, iar el o alege și o materializează pe cea care reprezintă focusul său. Pentru oamenii care nu au ajuns încă la puterea personală, realitatea constă în aceeași percepție identică și repetitivă, pe durata unei vieți întregi, chiar dacă realitatea ce rezultă din acea percepție este disfuncțională.

Ca exemplu, înțelegând că a gândi întruna despre bani că „*nu se fac cu ciocanul*”, nu este lucrativ pentru situația mea financiară, firesc ar fi să-mi transform această percepție pentru a accesa și alte tipuri de realități. Acest lucru este însă

posibil doar la nivelul puterii personale. Înțelegând ceea ce face percepția respectivă din viața corpului meu – îl pune în neajunsuri, în sărăcie, în lipsuri și în dependență – normal că devin interesat să schimb acea percepție pentru a accesa un șir infinit de posibilități. Iar omul de putere personală are această capacitate. Observă fiecare paradigmă, felul în care aceasta duce la o anumită percepție, și cum acea percepție cauzează un șir de circumstanțe în realitatea fizică. Și atunci se dezice complet de a avea o singură percepție, se dezice complet de a fi loial unei singure idei, unei singure abordări și privește viața ca pe o plajă de posibilități. Alege posibilitatea care onorează cel mai mult intenția aceluia moment.

Dacă doresc să devin abundent prin crearea de conținut spiritual, o voi face. Dacă doresc să devin abundent prin trading, atunci aceasta este percepția pe care i-o voi oferi corpului meu. Dacă doresc să fiu abundent în comunicare, voi fi prin bogăția de cuvinte care vor ieși. Iar dacă doresc să fiu abundent în conectare, voi crea abundența prin networking. Omul puterii personale are capacitatea de a aborda o infinitate de percepții, fără a se atașa de realitățile care corespund unor percepții deficitare.

Acest tip de libertate îi permite nu doar flexibilitatea și fermitatea de care vorbeam în capitolul anterior, ci, mai mult, permite acestui om să păstreze energia în stare latentă, neinvestită. Cea mai mare parte dintre oameni reprezintă explozii continue și risipă continuă de energie către mediul extern. Omul puterii personale, având răbdare cu energia sa,

o păstrează în stare latentă și o investește în posibilitatea pe care o dorește să o materializeze. Practic, are răbdare cu energia sa și nu se grăbește să o risipească. Acest lucru este valabil atât în comunicare, nu se grăbește să o dea cu bâta în baltă, cât și în domeniul investițiilor, unde nu se grăbește să achiziționeze ceva, ci înțelege felul în care funcționează economia. Este strategic și în relația cu ceilalți oameni. Le oferă oamenilor ocazia să crească, să se dezvolte, iar ulterior îi introduce în proiecte viitoare și așa mai departe.

În concluzie, una dintre trăsăturile cele mai importante ale unui om al puterii personale este capacitatea de a avea răbdare cu un stoc ridicat de energie, care nu trebuie investit instantaneu, așa cum se întâmplă în cazul oamenilor ce nu stăpânesc puterea personală și care au nevoie să vadă că se întâmplă lucruri, atunci, pe loc, neînțelegând relația între timp, răbdare, nivel de vitalitate și realitatea externă. Neînțelegând aceste realități, ei vor totul pe loc, atunci, pe loc, iar de aici se naște starea de FOMO. Omul puterii personale are capacitatea de a fi consistent, consistent pe termen lung cu propriul comportament, cu propria intenție, cu realitățile pe care dorește să le creeze. Acest om, fiind de neoprit, se dedică cauzei pe care și-a ales-o. Nimic nu îl poate deturna. Și asta este puterea realităților multiple, puterea posibilităților multiple.

Viziunea atotcuprinzătoare - cum să vezi din mai multe perspective?

În momentul în care un om descoperă capacitatea de a fi cu o realitate fixă și înțelege că acolo își pierde libertatea, devine interesat să observe care este felul în care își poate manifesta intenția fără să fie reactiv la ceea ce i se întâmplă. Dacă durerea omului care nu a descoperit încă puterea personală este că se vede permanent rezistând realității pe care a creat-o, omul puterii personale dorește ceea ce urmează să se întâmple, pentru că acel lucru apare ca urmare a manifestării proprii sale intenții. Așadar, această viziune atotcuprinzătoare are legătură cu a putea fi în mai multe fire de intenții și a-l activa doar pe cel care este necesar în momentul respectiv.

Acest tip de răbdare cu propria energie, acest tip de cumpătare și rezervare se numește strategia luptătorului puterii personale. A fi strategic înseamnă a menține cantități ridicate de energie care nu sunt încă alocate. Pentru că, odată alocate, ele nu mai pot fi recuperate și ajung să fie risipite. Cea mai mare parte a oamenilor de pe această planetă a ajuns să nu-și mai îndeplinească visurile, respectiv intențiile, ca urmare a faptului că nu au fost strategici sau răbdători cu ceea ce ei au intenționat. S-au grăbit să spună lucruri, s-au grăbit să facă lucruri, s-au grăbit să ceară lucruri, s-au grăbit să aștepte lucruri. Un om al puterii personale nu are aceste nevoi. Înțelegând că realitatea este permanent în gestiunea

sa, funcționează în propriul său ritm. Le activează și dezactivează, după cum îi onorează direcția și realitățile pe care vrea să le achiziționeze sau să le cauzeze.

Vitalitatea ca sursă de transformare a realității

Având în vedere că singurul lucru ce stă la baza transformării realității, singura resursă pe care o are la dispoziție un spirit pe această planetă este vitalitatea propriului său corp, această persoană este foarte interesată ca parametrii acestui corp să fie la maximum. Fie că este vorba despre odihnă, hidratare, libertatea de dependențe, regenerare, nevoi sociale, nevoi comunicaționale sau de nevoi de conectare, acest om este foarte echilibrat și foarte atent la ceea ce amplifică nivelul de vitalitate al corpului său. Înțelegând că această vitalitate este folosită pentru a crea universurile pe care dorește să le creeze, acest om nu poate fi regăsit în activități triviale, în dependențe, în socializări fără rost, rezonabile și în niciun caz nu o să-l găsești în ocupații care devitalizează propriul corp, pentru că el înțelege că acea vitalitate este biletul de intrare către următorul nivel al creșterii spirituale.

Cea mai mare parte a oamenilor, neînțelegând că vitalitatea corpului lor este moneda de schimb pentru acțiuni ce cauzează procesul de evoluție, se risipesc, își risipesc corpul în activități ce vin din spectrul dependențelor și al devitalizării, al pierderii lucidității, al pierderii conectivității, sau

al pierderii apartenenței în relațiile cu oameni. Indiferent că este vorba despre a se autoextrage sau despre a cauza situații în care vor fi marginalizați, acești oameni cauzează un picaj în vitalitate, iar acest lucru le interzice accesul la stări de conștiință elevate, care, de fapt, sunt biletul de intrare pentru absolut orice salt următor.

Practica morții ca un consilier pentru clarificarea alegerilor

Dacă majoritatea oamenilor se feresc din a se confrunta, din a medita, din a contempla pe tema morții, acesta este capitolul cel mai apetisant pentru omul puterii personale. El cochetează foarte mult cu această idee, înțelegând și putând aprecia la adevărata valoare fiecare secundă rămasă între momentul prezent și momentul golirii complete a corpului de energie.

În momentul în care un om descoperă strategia ca salt al puterii personale, el devine interesat să exploreze și să exploateze fiecare secundă la maximum, pentru a extrage din ea fiecare fărâmbă de energie. Acest lucru se manifestă în general în viața acestui om prin faptul că dă tot și dă tot fără regrete. În același timp, dă tot și cu fermitate. În momentul în care nu mai dă, nu mai este nimic de dat.

El creează un soi de realitate care efectiv strălucește, pentru că reflectă implicarea totală a aceluși om în cauza căreia i s-a dedicat. Acest tip de realitate, cu zero regrete,

împiedică formarea conversațiilor interioare. În momentul în care un om trăiește cu regrete că ar fi putut da mai mult, ar fi trebuit să dea mai mult, nu a dat chiar tot, mintea intră instantaneu în acțiune și formează elemente din seria regretelor și a vinovățiilor. Aceste elemente iau forma unor conversații interioare care creează acțiuni contradictorii, venind să împiedice tocmai consecințele intenționate inițial.

Acești oameni, care practic se împușcă singuri în picior, au o mare oportunitate de a se arunca cu încredere, cu zero regrete, cu pasiune și cu asumare totală către necunoscutul spre care navighează. Acest tip de abordare a realității cu siguranță nu este confortabil la început pentru corp, pentru că un corp adormit are nevoie de certitudine și de siguranță, are nevoie să se regăsească în situații iresponsabile, fără de siguranță, fără de certitudine, fără de resurse. Culmea este că un om al puterii personale se regăsește atunci când le abandonează pe toate și își asumă că cine este el ca om cauzează acea realitate, nu ceea ce face sau ceea ce are.

Cum să îți extinzi percepția dincolo de rezonabil?

În momentul în care un om se oprește din a avea dreptate în legătură cu propria sa realitate, dispare brusc, cea mai mare categorie de discipline pe care o are în viața sa, și anume nevoia de a-și reconfirma întruna vechile credințe, părerile despre trecut sau, per ansamblu, de a-și reconfirma istoria personală. Cea mai mare parte a

oamenilor deghează această nevoie de a-și trâmbița istoria personală sub propoziții precum: „*hai să te aduc la zi*” sau „*hai să-ți dau niște context*”, „*hai să zic câte ceva despre mine*”, „*hai să vezi ce mă recomandă*”. Aceste tipuri de introduceri în limbaj reprezintă de fapt un prilej de extragere a energiei, culmea, din ascultător. În momentul în care nu există oameni care să le confirme istoria personală, ei extrag energia risipită prin confirmarea acestei istorii personale de la cei care participă să-i audă. Un om care este în putere personală nu are nevoie să-și repete istoria personală și nici să o rememoreze în limbaj, în public sau în fața altor oameni, decât în situațiile în care o consideră un exemplu care determină în ceilalți inspirație și creștere către un nivel următor de evoluție.

În momentul în care această extindere a percepției merge dincolo de rezonabil, practic omul are acces la realități complet nerezonabile, care nu mai sunt întâlnite în jur, care nu sunt tipice acelei colectivități sau poate chiar întregii umanități. A fi nerezonabil presupune, de fapt, să nu validezi nicio credință. În momentul în care nu validezi nicio credință, practic ești în libertatea ta. Când validezi o credință, de fapt, trăiești în trecut și te crezi corpul tău. Un om care se crede corpul său va fabrica conversații interioare, regrete și acțiuni contradictorii. În momentul în care un om nu mai este rezonabil și nu își mai confirmă propriul trecut, el are capacitatea de a explora întruna, a fi în necunoscut, a fi spontan și în putere personală. Iar acest lucru îi dă ocazia să

folosească la maximum vitalitatea corpului, creând energii pentru noi și noi salturi, care îi permit accesul la profunzimea spiritualității.

Influențarea realității prin percepții alternative

În momentul în care un om al puterii personale alege să abordeze percepții alternative, el are, practic, create personaje multiple, un fel de personalități multiple. Această metodă pe care eu o denumesc „*metoda de accesare a unor realități multidimensionale*”, presupune că am scenarii în care pot aborda aceeași situație pe care o am în fața mea chiar acum, dintr-o mie de perspective diferite. Pot să o abordez ca un supererou, pot să o abordez ca un laș, pot să o abordez ca o victimă, pot să o abordez ca un om creativ sau ca un observator, pot să o abordez ca o autoritate sau ca un dictator. Am o grămadă de perspective din care pot să abordez orice situație în fiecare moment, și îmi ia o singură secundă să întruchipez și să prezint un limbaj, un comportament, acțiuni, rezultate și atitudini perfect aliniate cu perspectiva din care am ales să abordez acel lucru. Acest lux, această abundență de a aborda realitatea din jurul meu prin prisma unei infinități de metode, îmi dă libertatea și puterea de a fi permanent cu o mie de pași înaintea oricui.

Deoarece eu am creat situația inițial, și creând-o este parte din spațiul meu – un spațiu care, conform volumelor anterioare, este responsabil și integru – am cauzat astfel

capacitatea aproape supranaturală de a ști viitorul, înainte ca el să se întâmple. Pentru că, din moment ce este spațiul meu și eu am creat acele oportunități, este normal că intenția mea să fi fost ca oamenii să le fructifice, să ajungă la ele sau să testeze cine au devenit ei prin felul în care abordează oportunitățile. Dacă un om le abordează din furt, teaurizare, sau din nevoia de satisfacere a ego-lui, acel mod de abordare a realității create îmi spune foarte multe despre cine a ajuns să devină acel om.

Totodată, dacă acel om abordează situația dintr-o perspectivă de înțelegere, poate de contemplare, poate de observație, poate de dărnicie, de multe ori poate chiar pasivitatea poate transmite un mesaj puternic. Ceea ce observ acolo este de fapt nivelul de înțelegere al acelui om. Iar, odată ce acel nivel este confirmat și reconfirmat, îi permite omului din realitatea mea să crească și să ajungă la un nivel care îi prezintă evoluția drept accesibilă sau are ocazia, sub influența legilor spațiului, să fie marginalizat și să se autoelimine din acel spațiu, care nu este compatibil ca frecvență în momentul respectiv.

În momentul în care aceste lucruri se întâmplă, oamenii au capacitatea de a genera pentru ei înșiși realități alternative. Realitățile alternative presupun a fi predispus să renunți cu ușurință la paradigmele care te-au adus până acolo, în favoarea abordării oricăror paradigme ce te-ar duce la un rezultat diferit. Acest tip de detașare, de curgere și de relaxare în privința renunțării la ceea ce ne dă dreptate, la

ceea ce ne face să supraviețuim, la ceea ce ne face să nu arătăm rău sau la ceea ce ne face să controlăm această renunțare la instrumentele specifice unui om care se vede doar corp, constituie, de fapt, poarta de acces a puterii personale. Reprezintă accesarea unei lumi în care omul poate genera lucruri nerezonabile pentru epoca în care trăiește.

Cum să îți muți punctul de asamblare și să vezi noi perspective?

Punctul de asamblare, după cum am discutat și în volumele anterioare, reprezintă acel centru de greutate al identității umane. Și nu este un centru de greutate al corpului fizic, ci un centru de greutate în care se îmbină toate perspectivele pe care omul le are despre viață. De exemplu, dacă avem o persoană care consideră că banii sunt ușor de făcut, că este simplu de realizat conexiuni, că este simplu să inspire oameni, că ai capacitatea de a îndeplini cu ușurință tot ceea ce îți dorești și că a-ți ține cuvântul este absolut natural, acest om are în punctul lui de asamblare *„ușurința de a fi orice”*. Se poate observa că centrul de greutate, adică ce au în comun toate credințele enumerate mai sus este ideea că *„absolut orice este ușor, atât timp cât îmi dau cuvântul și cât sunt aici”*, că *„oriunde aș merge am ușurință în orice”*. Bineînțeles că punctul de asamblare poate varia și poate merge pe scala nivelurilor de conștiință, la orice nivel.

Sunt oameni care au în comun nu ușurința, ci dificultatea, dificultatea de conectare, dificultatea de a împărtăși, dificultatea de networking, dificultatea de a crea valoare, dificultatea de a genera abundență, dificultatea de a fi lipsit de dependență, dificultatea de a avea un comportament consistent. Ce are în comun acest punct de asamblare? „*Dificultatea de orice*”. Practic, acest om se identifică cu propriul corp și manifestă trăsături specifice intensității propriului corp. Acest om se identifică cu a fi doar corp și mai puțin spirit și conștiință. În momentul în care o persoană alege să renunțe la vâscozitatea unui punct de asamblare fixat într-o credință de vibrație joasă, poate descoperi, prin această detașare, privilegiul de a funcționa într-o lume în care toate merg, toate se leagă, toate lucrurile funcționează, toate lucrurile sunt disponibile. Poate descoperi acest lucru la un cost nerezonabil și cu rezultate nerezonabile, adică de o măreție extraordinară.

Un simplu semn, o simplă propoziție și lucrurile se leagă. Între aceste două universuri funcționează specia umană: oameni care sunt încleștați într-o luptă de a se vedea doar corpul lor și nu înțeleg mecanismul funcționării spiritualității, și oameni care îl înțeleg, iar pentru ei totul funcționează în baza unor legi simple: am intenționat și a devenit al meu, eu cauzez acea realitate.

Acest punct de asamblare, pentru a putea fi mișcat, necesită dezvoltarea detașării în ceea ce constituie partea de ego, acea nevoie de a avea dreptate, acea nevoie de a

supraviețui, acea nevoie de a arăta bine și de a nu arăta rău. În momentul în care ne desprindem de ideea că suntem doar corpul nostru, observăm că el este, de fapt, proprietatea spiritului care locuiește în el. La fel cum mașina din jurul șoferului este, de obicei, proprietatea acestuia, cu excepția cazului în care este închiriată. De cele mai multe ori acest lucru nu poate fi valabil în privința oamenilor. Rareori un corp poate fi închiriat, deși este posibil. Dar, per total, putem face o paralelă procesul de deținere a unei mașini. Mașina este construită în jurul șoferului. El o duce unde vrea, o conduce unde dorește, o manevrează și o gestionează, o accelerează și o frânează, o întreține și o menține, în funcție de nivelul său de evoluție.

Cum folosim hărțile energetice pentru a înțelege dinamica vieții?

Unul dintre cele mai frumoase instrumente care se deschide odată cu accesarea puterii personale este capacitatea de a te uita la realitatea cuiva și de a înțelege ce nivel de putere are. Efectiv, intri în realitatea cuiva și analizezi spațiul. Te uiți la spațiul respectiv și îți dai seama după nivelul de ordine sau dezordine, după nivelul de armonie sau lipsa de armonie, după nivelul de conectare sau de deconectare a oamenilor. Astfel, pătrunzi în realitatea unui om și pe baza trăsăturilor realității sale fizice, înțelegi ce tip de spirit locuiește acolo. Odată înțelese aceste detalii, tu practic poți

accesa nivelul de evoluție și realitatea unui spirit făcând un simplu inventar al spațiului personal.

Dacă în acel spațiu personal găsești în mare parte elemente de vibrație joasă, probabil că ești în spațiul unei persoane care se identifică cu propriul corp. Dacă ești într-un spațiu care denotă impecabilitate, ordine, denotă excelență și putere, probabil că ești în spațiul unui om al puterii personale, al unui om treaz sau, când este vorba despre niveluri extreme de vitalitate, al unui Nagual, unui om care are capacitatea de a rescrie conștiințele celor din jurul său. Aceste lucruri nu pot fi confuze, ci sunt instantaneu descifrabile.

În momentul în care mergi într-un grup, indiferent dacă este vorba despre câteva zeci sau câteva mii de oameni, poți vedea instantaneu cum acei oamenii se așază pe linii de putere și sunt orientați către sursa puterii, către persoana care deține puterea personală în acel spațiu. Dacă mergi într-un grup și observi că oamenii din jur nu sunt îndreptați către tine, ci către altcineva, înseamnă că acolo se află puterea conștiinței.

Provoc cititorii acestei cărți să meargă în spațiile publice și să observe încotro se orientează postura, vârful picioarelor și privirea oamenilor din jur. Nu există nicio șansă de a fi confuz în legătură cu cine deține puterea în acel spațiu. De multe ori, în momentul în care o persoană care nu deține puterea, dar își dorește să o obțină, ea va crea strategii copilărești pentru a o dobândi, crezând că aceasta poate fi răpită, furată, deținută sau închisă, dusă cu preșul sau chiar

extrasă. Aceste lucruri cauzează doar suferință în spațiul persoanei respective, pentru că, chiar și atunci când ajunge să aibă putere, nu știe să o gestioneze.

În momentul în care un om obișnuit cu sărăcia pune brusc mâna pe o sumă de bani nerezonabilă, nu va deveni peste noapte investitor, ci doar va da glas propriilor dependențe prin resursele financiare proaspăt dobândite. Adică acea persoană nu va deveni genială peste noapte, ci va risipi banii respectivi exact în direcțiile care au dus-o inițial în pragul sărăciei.

În primul rând, este necesar un mod de a gândi, de a evolua și de a crește. Este necesar un spațiu responsabil de creator. Este necesară o obișnuință cu nivelurile înalte de conștiință pentru a ști cum să gestionezi infinitatea. Când ai pe mână infinitatea și nu ești responsabil cu ea, o pierzi. De aceea, felul în care oamenii gestionează puterea îi face, de cele mai multe ori, să se smintescă. Se smintesc, neînțelegând că există multe trăsături necesare pentru a putea ține pe mână infinitul. Am scris zece volume ca să ajungem aici. Iar acest lucru nu poate fi sustras, ci doar dăruit. Iar această dăruire este un gest în diateză reflexivă – doar acea persoană se poate dăruia pe sine însăși, prin propriile experiențe: timp, energie, cunoaștere, abundență, în ritmul permis de partea care s-ar sminti dacă toate ar veni deodată.

Acest ritm se reflectă, de fapt, în trăsăturile despre care tocmai am vorbit – strategia, răbdarea și impecabilitatea unui luptător al puterii personale, iar aceste

lucruri nu pot fi dobândite în salturi nocturne, într-o singură zi. Ele sunt dobândite trecându-ți sufletul prin vămile care, în scrierile spirituale de natură religioasă se numesc „*vămile văzduhului*”. Sunt acele praguri de evoluție în care este necesar ca omul să stea fie cu anii, dacă este un proces solitar, cum este în asceza din cadrul credințelor religioase, fie în ore soare în spațiul personal al unui om care o conține. În orice alt caz apare smintirea. Smintirea înseamnă să crezi că meriți, să crezi că este al tău, să crezi că poate fi obținut prin efracție, să crezi că aceste lucrurile îți aparțin și ți se cuvin. Toate acestea vor duce întotdeauna spre pierdere, decădere și înstrăinare. Vor conduce către autodistrugere.

Cum să ne aliniem la fluxul vieții și să navigăm realitatea?

Viața are felul ei de a curge. Pur și simplu are o direcție care curge și în momentul în care stai și observi viața și te gândești: „*oare dacă aș fi creatorul vieții și aș crea niște procese atât de sinuoase, atât de sincronizate, atât de unitare, oare ce intenție aș avea la bază?*”, atunci începi să observi cum viața curge și realizezi că ea, de fapt, onorează o logică trivalentă. Viața este bine și perenă, continuă să existe orice ar fi. Participanții la viață sunt bine și personajele din centrul realității, adică protagoniștii ei, sunt bine. Atât individul, cât și grupul, cât și viața însăși se află într-un proces

evolutiv. Odată înțeles acest lucru, oamenii au capacitatea de a avea încredere în viață și a se lăsa în fluxul ei.

Țin minte când am descoperit pentru prima dată acest lucru: înotam în râul Yosemite, din rezervația cu același nume, și am observat că, de fiecare dată când înotam împotriva curentului, nu doar că nu înaintam, ci eram purtat la vale și oboseam repede. Deși îngust, râul are un flux uriaș de apă, pentru că vine de la munte și de la înălțime, pe o pantă abruptă. Ce am observat a fost că, atunci când mă aliniez cu fluxul vieții și înot de la izvor către vărsare, și mă și ajut de capacitățile propriului corp, ritmul de avansare este foarte mare.

Când te pui de-a curmezișul vieții, primul lucru care apare este devitalizarea. Practic, te lupți împotriva curentului. Al doilea lucru care apare este că ești în contradicție cu toate celelalte forme de viață. Iar al treilea lucru cu care se întâmplă este că nu numai că nu progresezi, ci regresezi.

Un om al puterii personale are capacitatea de a înțelege toate acestea și de a alege un anumit tip de atitudine: să înoate odată cu viața, să observe cum curge viața și să se alinieze cu ea, să folosească abilitățile pe care le are și în felul acesta să accelereze abilitățile propriului corp, să accelereze ritmul folosind vitalitatea corpului, păstrând-o, respectând-o și onorând-o. Totodată, are capacitatea de a observa mediul extern și ceea ce fac restul oamenilor, fără să se pună în contradicție cu contextele existente, mai ales cu cele aducătoare de putere, și cu ceilalți jucătorilor din ecosistemul

respectiv. Acest tip de atitudine le permite oamenilor să se simtă parte din viață, să simtă că viața îi iubește, și, în același timp, să simtă că trăiesc într-o viață care nu este ostilă, ci mai degrabă o viață care îi vrea vii și de succes.

Această comuniune cu natura, această identificare cu regnurile, cu participanții din cadrul aceleiași specii, această identificare cu viața însăși, va face subiectul volumelor din banda lubirii, unde vorbim despre iubirea de sine, de semenii, de specii, de regnuri, iubirea de univers, iubirea de spirit. Sunt o serie de lucruri extrem de fine și profunde pe care le vom discuta atunci.

Ascultarea semnelor și utilizarea lor ca ghid interior

Întotdeauna realitatea din jurul nostru conține semne care divulgă nivelul de evoluție al protagoniștilor din interiorul aceluia spațiu, al creatorului. În momentul în care intrăm într-o realitate ce reflectă nivelul de conștiință al unui creator care lucrează din energii și vibrații joase, putem vedea că lucrurile sunt disfuncționale. Relațiile nu funcționează, banii nu funcționează, sănătatea nu funcționează, iubirea de sine nu funcționează.

La acei oameni toate subsistemele sunt în picaj, toate sunt pline de erori. Însă, atunci când mergem și observăm acele semne în spațiul unei persoane a puterii personale, toate sunt închegate, toate funcționează, toate se leagă. Nu este întâmplător. Și nu este pentru că acea persoană ar avea

un as în mânecă, ci pentru că înțelege realitatea la un nivel foarte profund.

Acest tip de om are darul de a aduce în sincron și în rezonanță spațiile în care calcă, iar această rezonanță este în acord cu propriul câmp electromagnetic, cu propriul spirit. Când mergi și ascuți spațiul oamenilor, poți descoperi nivelul de putere sau nivelul de forță. Poți descoperi nivelul de funcționalitate sau disfuncționalitate, și de obicei poți observa, după un nivel de ascultare nu neapărat profund, care este punctul de asamblare al deținătorului aceluia spațiu. Pe baza ascultării spațiului, te poți întreba: *oare ce fel de om trăiește aici și ce fel de om și-a manifestat intenția materializând un astfel de spațiu?*

Acest tip de a citi spațiile îți permite să înțelegi cine ești tu ca om de ai atras o asemenea ființă în lumea ta, îți permite să observi genul de spații care sunt permissive atunci când pătrunzi în ele, și îți permite să estimezi momentul în care apare o incompatibilitate totală. Pentru că astfel de momente există. În momentul în care se creează o contradicție, adică cele două spații sunt la niveluri atât de opuse, atunci se interzice accesul celor două lumi una la cealaltă, iar acel moment reprezintă, de obicei, finalul acelei oportunități de conectare și evoluție.

Când oamenii descoperă puterea de a asculta spațiile semenilor lor, acolo poate debuta accesul către gama de energii care fac parte din paleta socială a iubirii: empatie, compasiune, respect, conectare. Este accesul la o lume în

care înțelegi omul fără să trebuiască să-l cunoști, ci pur și simplu analizând spațiile. De la felul în care mănâncă, până la felul în care își parchează mașina, de la cât de goale sau pline îi sunt buzunarele, până la calitatea relațiilor pe care le are. În felul acesta poți aprofunda un om fără să fie nevoie să petreci timp cu el, ci doar ascultând spațiul în care trăiește.

Puterea personală este direct proporțională cu claritatea percepției

Cu cât un om este mai profund imersat în putere personală, cu atât mai clar este în legătură cu faptul că realitatea în care trăiește este propria sa creație. Un om care își asumă 100% puterea sa personală, se vede pe sine drept creatorul fiecărui detaliu din lumea în care trăiește, pentru că altfel ar trebui să se intre în conflict cu viața însăși.

Acest om înțelege ce înseamnă să înoate de-a lungul râului, către vărsare și, prin urmare, nu va crea nici semnificații, nici paradigme, nici puncte de asamblare și nici comunicări sau atitudini care sunt împotriva vieții, ci va crea impecabilitate în legătură cu toate lucrurile din spațiul său. O astfel de abordare îi permite acestei persoane să fie nu numai responsabilă și cauzală în legătură cu propria realitate, ci și permanent în armonie și pace sufletească în legătură cu ceea ce se întâmplă. Acest om nu poate fi neliniștit. Nimeni nu îi poate induce neliniștea, pentru că

liniștea vine din faptul că își asumă instantaneu că tot ceea ce se întâmplă este propria sa creație.

Și atunci, asumându-și că absolut orice din jurul său este creat de sine, niciodată nu mai are nevoie să trăiască sentimentul lipsei de control, al depozedării, al faptului că este dus de nas, redirecționat, manipulat sau controlat. O astfel de persoană își asumă instantaneu că a creat acea realitate. Și astfel, nefiind în conflict cu sine însuși, nu poate fi răpită din propriul univers și dusă într-o în transă pe care o oamenii o folosesc în general, pentru a modifica perspectivele unei persoane într-un mod grosolan, manipulator și arhaic.

Capitolul 4. Arta direcționării energiei

Cel mai util lucru pentru a accesa puterea personală este să înveți să-ți direcționezi energia. La început este necesar să-ți redirecționezi energia dinspre a alimenta întruna istoria personală, trecutul, paradigme disfuncționale, relații care nu funcționează, compromisuri și relații care cauzează întruna uzură și pierdere de energie, spre a alimenta realități funcționale, armonioase, utile, care aduc valoare oamenilor, unitate, abundență, creativitate și creștere. În momentul în care oamenii fac acest lucru, pe lângă faptul că opresc epuizarea resurselor energetice, despre care am vorbit în primul capitol, ei de fapt ajung să devină conștienți de capacitatea lor de a folosi energia conștientă, intențională.

În loc să se întrebe „*cum am ajuns eu aici?*” și „*ce mi s-a întâmplat de am rămas fără energie?*”, ei pot justifica fiecare gram de energie: *am folosit energia, la fel ca celălalt, numai că am investit-o în direcții pe care mi le-am dorit – în a construi un business, relații, corpul dorit, obiceiuri care mă onorează, semnificații care îmi rescriu conștiința de sine și iubirea de sine, respectul de sine într-un mod funcțional, o comunicare, care onorează spiritul liber și puternic care sunt.* Ambele tipuri de oameni folosesc exact aceeași cantitate de energie, pentru că asta este tot ce avem.

Ne culcăm seara, ne reîncărcăm peste noapte, ne trezim dimineața plini. Felul în care alegem să risipim sau să investim energia depinde de nivelul nostru de conștiință. Așadar, avem la dispoziție aceleași stocuri, numai că cea mai mare parte dintre oameni aleg să închidă ochii și să o arunce. O parte infimă, oamenii de putere personală, care reprezintă probabil mai puțin de 2 la 10.000 de oameni pe această planetă, vor alege să investească energia în mod deliberat în direcții ce onorează ceea ce ei doresc să fie în viața lor.

Cum se folosește energia în mod intenționat?

Pentru a putea folosi energia în mod intenționat este necesar ca oamenii să devină conștienți de intențiile lor, să le declare și să acceseze cea de-a treia trăsătură a unui om al puterii personale, și anume impecabilitatea. În momentul în care omul înțelege că energia sa poate fi accesată și direcționată prin intermediul limbajului, acest om are capacitatea de a relaționa complet diferit cu comunicarea sa și complet diferit cu acțiunile sale.

El înțelege că avem o moștenire care ne-a fost dată, pe care am discutat-o într-unul dintre volumele anterioare în manualul de utilizare de identității umane, și anume DEX-ul ce ne este util pentru a transmite comenzi din intenție către corp. Astfel, are ocazia fie să pretindă că a uitat și că nu există acest dicționar ale căror cuvinte cauzează comportamente și acțiuni, fie devine responsabil să le folosească cu putere către

intenții de vibrație înaltă. Cea mai mare parte a oamenilor aleg să uite. Chiar dacă au o amintire a unor clipe mărețe în care au fost conștienți, cu putere, conectați cu super abilități, aceștia aleg să uite cine sunt, să uite abilitățile lor și să se ducă în uitare după ce au avut un exemplu de putere în viața lor. Aceste lucruri nu sunt reglate de ei sau de semenii lor ca urmare a faptului că ar fi oameni răi, ci pentru că Universul le reglează punându-i în siguranță pe acei oameni, ferindu-i de procesul smintirii și dându-le șansa de a absorbi la propriul lor ritm realități în care doresc să trăiască, de a le manifesta în felul în care ritmul lor le permite, pe baza realităților din lumea lor pe care ei înșiși și le creează.

Vânătoarea de putere. Identificarea surselor tale de energie

Una din ocupațiile zilnice ale unui om al puterii personale este de a identifica situațiile de pe urma cărora poate să crească și să dezvolte un apetit pe această temă. Așa cum în domeniul sporturilor extreme există acea specie de oameni numită „*adrenaline junkie*”, dependenți de adrenalină, și în domeniul puterii personale există oameni care sunt vânători de putere. Ei vor selecta din realitățile lor doar acele acțiuni care le amplifică puterile. Nu se vor duce către acțiuni ce le micșorează puterile, indiferent că este vorba de un spațiu în care puterea le este drenată sau devine păguboasă investirea ei, sau că este vorba de a descoperi

spații sterile, unde nu există nicio posibilitate de putere pentru că, datorită contextului colectiv, există contracte consensuale de pasivitate, lipsă de putere sau resemnare.

Un om al puterii personale își stabilește drept disciplină de bază vânătoarea de putere. Acest om are un singur obiectiv: să moară de mâna celorlalți sau ceilalți să moară de mâna sa. Și aici „*a muri*” nu are sens ad litteram, ci are legătură cu a da tot pentru a accesa următorul nivel de putere personală, chiar dacă asta înseamnă să fie absorbit în întuneric pentru totdeauna. Acest om este dispus să mizeze totul pe o carte, înțelegând miza de ambele părți: fie să cadă pentru totdeauna, fie să se ridice la nivelul următor. Așa arată o fereastră de o secundă în omul puterii personale. Fiecare secundă din fiecare moment al vieții este o luptă pe viață și pe moarte, între rezonabil și nerezonabil, între banal și convergent, între a fi dedicat trecutului și repetiției trecutului și a fi dedicat intenției și creșterii spirituale.

De aceea, un om de putere personală nu poate fi regăsit decât acolo unde vrea să se regăsească. El nu poate fi găsit decât exact acolo unde vrea să fie găsit. Și vom vorbi despre aceste lucruri în capitolele avansate ale acestei cărți, atunci când discutăm despre stalking, despre eroii anonimi, despre strategii de putere concretă.

Cum să îți disciplinezi dorințele ca alternativă la a fi disciplinat de ele?

Diferența dintre vicii, dependențe și acte de putere, este că tu alegi când și cum se întâmplă. În momentul în care o persoană se lasă purtat de credința sau concepția că ar fi doar corpul, atunci el este la dispoziția acestor discipline sau vicii. Însă, în momentul în care spiritul respectiv se află la un nivel de putere personală suficient de avansat încât să își aleagă viciile, să își aleagă ocupațiile, să își aleagă anturajul, atunci se spune că omul respectiv este cauzal în legătură cu realitatea sa. Și aceasta este o mare putere a acestor oameni – să își aleagă circumstanțele în care poate fi văzut, poate acționa, se poate manifesta, poate crea sau oferi ceea ce are de dăruit.

Pentru a disciplina această ordine cauzală este necesar ca omul să gestioneze mai întâi risipa și ulterior stocul de energie. Un om cade la mila propriilor vicii în momentul în care nu are nivelul de vitalitate necesar să își gestioneze viața. Un om vicios este deținut de propriile sale dependențe, iar acea persoană este o realitate grăitoare despre nivelul de devitalizare la care s-a ajuns sau s-a lăsat.

Pe de altă parte, un om al puterii personale are capacitatea de a alege ocupațiile corpului său ca fiind parte dintr-un plan mult mai mare, ca fiind parte dintr-un scenariu, dintr-o intenție în care corpul este răsplătit. Acest proces de răsplătire are diferite denumiri: relaxare, regenerare,

„porced/ă”, reconstruire, transformare. Acest om își pune corpul în situații care să fie răsplată pentru momentele de luciditate pe care și le-a alocat.

Accesarea limitărilor interioare pentru a elibera blocajele

Unul dintre cele mai mari blocaje pe care un om le are este frica de a privi în ochi propriile sale limitări. Este evitarea de a aborda acele supape, acele fisuri pe unde își pierde energia. Aceste fisuri induc un sentiment de frică, disconfort. *Păi, cum? Ar trebui să mă uit la rana din care sângerez?* Cea mai mare parte dintre oameni evită să se uite la acel lucru, nu doresc să gestioneze ceea ce cauzează sângerarea.

Trăsătura unui om al puterii personale este de a putea privi cu ușurință ceea ce sângerează, chiar atunci când sângerează. Mă refer, bineînțeles, și la propriul corp, dar mai ales la energia sa. Un om care are capacitatea de a privi în ochi toate locurile din viața sa unde lucrurile nu funcționează este de fapt cu un pas în puterea personală. Următorul pas reprezintă hotărârea de a opri sângerarea. Aceasta înseamnă a tranșa definitiv, ferm și cu decisivitate acele lucruri care s-au dovedit a fi o pierdere. Într-un astfel de moment, devenit disciplină, acestui om îi va fi ușor să stea gardian la marginea spațiului său și să păstreze membrana spațiului intactă, cauzând mișcările de circumstanțe dacă este vorba de realități fizice pe care le cauzează. O astfel de persoană nu va avea niciun fel de rețineri, pentru că știe să

gestioneze frica ce apare în acel moment când privește în ochi lucrurile care sunt disfuncționale. Dar despre asta avem un capitol întreg, *„Puterea divină a emoțiilor negative”*, în care vom discuta exact cum și ce să facem atunci când ne uităm la fisuri, în așa fel încât să le abordăm cu luciditate.

Alegerea impecabilității în fiecare acțiune

În momentul în care un om alege impecabilitatea în fiecare acțiune, el de fapt pornește la drum cu o alegere ce nu poate fi încălcată: *„nu voi ieși din acest context cu conversații interioare”*. Adică *„voi da tot, până la nivelul la care mintea nu va avea nimic de comentat pe seama perfecționismului ce ar fi putut fi adus în acea situație.”*

O persoană care aduce impecabilitate îi oferă de fapt minții sale liniștea interioară, lăsând spațiul pe care a ales să-l atingă cu nimic de adăugat și nimic de scos. În momentul în care un spațiu îndeplinește aceste două reguli – nu este nimic de adăugat în acel loc și nimic de scos pentru a fi perfect – se spune că acel om a fost în impecabilitate. Impecabilitatea, bineînțeles, are ca trăsături zero conversații interioare și, înainte de asta, zero regrete. Acel om pleacă nu doar întreg, ci mai mare din acea circumstanță. Când aceasta artă a impecabilității îi devine reflex, omul puterii personale are capacitatea de a avea încredere că oriunde s-ar duce și în orice situație ar fi, el va sorta lucrurile într-un fel în care toate vor funcționa deodată, chiar dacă până la acel moment au

fost în haos. Amprenta energetică a acestui om este suficientă să se așeze pe orice spațiu, în viața oricărui om, în orice grup, de orice dimensiune ca să aducă acolo armonia și unitatea, deoarece certitudinea acelui om, saltul de conștiință aflat în structura lui este că: *„Sunt un aducător de unitate oriunde mă duc. Oriunde aș merge, lucrurile devin funcționale, orice aș face și în orice condiții, unitatea va fi instaurată.”* Această putere cauzează oamenilor ce ținesc către impecabilitate acces la spații în care este nevoie de impecabilitate.

Și atunci apare întrebarea naturală: *Oare ce fel de om ar putea fi atras? Ce fel de om ar putea avea nevoie, ar putea chema sau ar putea beneficia de prezența unui om al puterii personale?* Orice om. Acest om este compatibil cu absolut orice persoană din jurul său. Este compatibil, prin alegerea sa, și cauzează instantaneu absorbție, apartenență, abundență, oriunde s-ar duce. De ce? Pentru că el conține viitorul tuturor. Conține ceea ce fiecare om vrea să devină. Și asta se întâmplă tocmai din acea impecabilitate.

De ce se întâmplă așa pe această planetă? Pentru că felul în care a fost implementată educația pe această planetă a fost în virtutea perfecționismului: *Orice aș face, mai era ceva de făcut. Oricât aș fi muncit mai puteam să muncesc ceva în plus. Oricât de mult am trudit, nu am voie să mă odihnesc, nu am voie să mă regenerez.* O cultură planetară în care consensul colectiv s-a dat pe tema *„oricât de mult ai trudit, nu te poți odihni pentru că mai este loc de îmbunătățit”*

face ca oamenii să trăiască permanent cu setea și neîmplinirea, cu lipsa de completitudine în legătură cu fiecare proces. De aceea doar un luptător al puterii personale are capacitatea de a declara lucrurile închise. Și când el declară un context închis, este închis. Iar în interacțiunea cu oamenii, fie că sunt grupuri sau interacțiuni individuale, doar deținătorul aceluia context poate declara închis acel lucru. Nimeni altcineva, oricine ar încerca și ar pronunța cuvintele, n-ar funcționa, pentru că doar cel care este la izvorul acelei realități poate cauza urmări în realitatea respectivă.

După cum vorbeam într-unul dintre volumele anterioare, este necesar să ai drepturi de administrator în legătură cu realitatea în care te proclami conducător pentru a avea un impact. A te proclama conducător în realitatea altcuiva n-ar funcționa niciodată, pentru că Universul nu este niciodată confuz în legătură cu alocarea drepturilor de administrator. Universul alocă aceste drepturi pe baza puterii creative. Ele nu pot fi uzurpate, ci sunt acordate în baza unei instanțe universale care oferă acces doar acelei forme de conștiință care respectă cele trei reguli de unificare, cele trei reguli de evoluție, cele trei reguli de rescriere a aurei.

Prima este să nu fii fabricant de conversații interioare, adică să știi clar că ești un spirit și nu un corp, să nu ai nici măcar momente de confuzie cu a fi un corp. A doua este despre a nu te sminti în momentul în care ai spațiul unei persoane în responsabilitatea ta și a ști să îl duci către lumină, către putere, către evoluție. Și a treia este de a vedea viitorul

acelei persoane atât cu, cât și fără tine. În momentul în care un om îndeplinește aceste trei trăsături, el are capacitatea de a deschide aura oamenilor și de a se lăsa primit acolo, fără ca măcar acea persoană să fie nevoie să deschidă ușa pentru el. Pentru că universul știe că aici este locul tău, ești dorit de toată lumea, ai un rost oriunde mergi și prin urmare, oriunde vei alege să pășești, să atingi sau să sfințești, porțile îți vor fi deschise.

Cum să elimini dependențele energetice?

Dependențele energetice apar ca urmare a unor momente de rătăcire și de confundare cu propriul corp. Dependențele energetice descriu de fapt dependențele de risipă. A fi risipitor cu energia personală înseamnă a nu înțelege mecanismul de creare a ei. A nu înțelege fundamentele puterii personale, a trăi în contexte, consensuri sau contracte păguboase, înseamnă a nu onora esența ta divină, a accepta să risipești energia ta. Înseamnă că nu-ți cunoști valoarea, că nu cunoști valoarea energiei tale. Dacă nu-ți cunoști valoarea energiei, devii un simplu corp, un corp ca restul corpurilor. Omul respectiv nu mai are un rost în lumea spirituală, el devine „*carne de tun*”, adică este la cheremul circumstanțelor prin care trece. Însă în momentul în care acest om înțelege și începe să închidă locurile din „*lista de așteptare*”, despre care am vorbit în volumul *Integritatea*, el începe să fie iubitoare cu spațiul său, începe să dorească

să închidă acele locuri de risipă și să dezvolte în continuare dependență, dar dependență de plinătate.

Toți suntem dependenți. Eu sunt dependent de putere. Cunosc o grămadă de oameni care sunt dependenți de forță. Cea mai mare parte a oamenilor de pe această planetă sunt dependenți de contracte păguboase, de pierdere și risipă, de relații vicioase, de gânduri repetitive. Sunt dependenți de credințe cum că lumea le este potrivnică și că din cauza lumii ei n-au putut să acceseze iubirea, abundența, conectarea, fericirea, care ar fi meritat-o. Acești oameni aflați într-un stadiu intermediar dintre corp și spirit au oportunitatea de a se redescoperi, reinventa, recrea, dar în primul rând de a deveni responsabili în legătură cu dependențele lor.

Acceptarea dorinței de validare externă

Deși este contraintuitiv, singurul fel în care omul poate să descopere puterea personală este acceptarea nevoii de validare externă. Cea mai mare parte dintre oameni se pedepsesc pentru faptul că au nevoie de validarea cuiva. Se pedepsesc pentru faptul că au nevoie să fie iubiți, au nevoie să fie îngrijiți, să fie ghidați, să fie susținuți. Pedepsindu-se pentru aceste lucruri, acei oameni pun la îndoială natura lor divină, pun la îndoială sistemul evoluției, pun la îndoială universul care ne pune pe toți în drumul fiecăruia cu un rost. Aici apare lucrul absolut nerezonabil: abia atunci când omul face saltul în gol și-și acceptă nevoia de validare externă ca

fiind naturală la nivelul la care este necesar să descopere intenții de înaltă clasă și vibrație, abia atunci dispare nevoia de validare. Cea mai mare parte din oameni consideră că a-și masca, a-și ascunde, a-și evita, a-și renega nevoia de validare externă reprezintă calea spre a o depăși. De fapt, acceptarea acestei nevoi este ceea ce descătușează această capcană de pe spiritul omului respectiv.

Puterea personală poate apărea doar atunci când accepți că ai nevoie de validare externă pentru a realiza că faci parte dintr-un univers în care oamenii pot beneficia de încredere în alți oameni și spiritele pot beneficia de încredere în alte spirite. Acolo dispare nevoia de validare externă, iar omul respectiv iese din ambiția de a face lucruri doar pe cont propriu, care este un exemplu masiv de forță: *a trebuit să demonstrez că doar eu pot, și doar așa e cel mai bine, și doar eu sunt indispensabil*. Iar aceasta este validarea unui șir întreg de lucruri din importanța de sine: a avea dreptate, a controla, a supraviețui și a arăta bine și a nu arăta rău.

În momentul în care un om se desprinde de aceste paradigme prin acceptarea lor, el practic devine capabil să se valideze pe el însuși. Iar aici apare sfârșitul unui ciclu de dependențe. Devii capabil să te validezi pe tine însuși ca fiind singura persoană necesară la acea masă pentru a genera validare. Acest lucru nu se poate întâmpla decât în preajma unui om care deja este acest tip de om: un om care se validează prin propria lui existență. Iar acest tip de om este foarte rar pe această planetă, este un salt de 1 la 1 milion.

Transformarea nevoii de a fi relevant în acțiuni

În momentul în care oamenii se opresc din a avea dreptate în legătură cu faptul că apartenența lor trebuie câștigată prin a fi util, de fapt se deschide poarta puterii personale. În schimb, când omul face acțiuni doar de dragul pasiunii de a le face, doar în baza materializării și finalizării intențiilor, din energie simplă, cum ar fi integritatea: *nu fac acest lucru de ochii lumii, ci-l fac pentru că mi-am dat cuvântul*, deodată, sursa de validare externă a fost eliminată prin integritate. Totodată, s-a creat un mecanism în care eu însumi sunt la sursa propriilor mele acțiuni. Este debutul libertății.

Aleg să acționez pentru că aleg să acționez, și nu pentru că aş putea fi eliminat, aş putea fi tras la răspundere, aş putea fi pedepsit, abandonat, părăsit. Astfel, omul devine capabil să își valideze propria existență prin acțiuni care fac obiectul propriilor sale promisiuni.

Puterea personală înseamnă să-ți dai în mod intenționat cuvântul pentru acțiuni complet ridicole, complet nerezonabile, care te duc într-un necunoscut, te duc în acel spațiu de magie, de mister în care nu știi care va fi concluzia, rezultatul, dar știi că la nivel sufletesc ești în jocul maxim și mergi bazat prin încredere că Universul are grijă de astfel de aventurieri, de descoperitori, girându-i cu deveniri la nivel spiritual care cauzează ulterior modificări masive și de mare profunzime în conștiința colectivă.

Puterea tăcerii și a observației

Tăcerea este un instrument foarte puternic. Cel mai des ea este folosită în nuanțele sale de vibrație joasă. Este vorba de tăcerea dominatoare, prin care cauzăm în ceilalți oameni sentimentul că le-am fi superiori. Sau tăcerea manipulativă în care insinuăm următoarele acțiuni pe care acel om ar trebui să le ia, chiar și în absența comunicării așteptărilor. Aceste două metode reprezintă cele mai arhaice forme de a tăcea.

De fapt, tăcerea unui luptător al puterii personale este acea tăcere în care aduce libertate tuturor protagoniștilor în realitate. Fiecare poate fi el însuși, fiecare poate să se descopere în libertatea lui. Nu este o tăcere punitivă, de pedeapsă, ci este o tăcere care amplifică oamenii și cine sunt ei. Este genul de tăcere în spațiul căreia oamenii au acces la cine sunt ei și la potențialul lor, mai degrabă decât la ce li se impune și ce li se insinuează că ar trebui să facă pentru a merita validarea externă. Dacă persoana cu care interacționezi nu are nevoie de validare externă, atunci poți vedea cât de inutilă este tăcerea manipulativă, pentru că nu trezește nimic în acel om. El nu a avut nevoie să fie validat de nimic altceva decât de propria lui persoană.

Ceea ce se demonstrează acolo este, de fapt, lipsa de înțelegere a universului puterii personale, pe de o parte. Pe de altă parte, este o cale de acces fenomenală la a evolua la un nivel de tăcere unde oamenii sunt lăsați să fie așa cum sunt

pentru că sunt perfecți. Mai mult, este un prilej de aprofundare a responsabilității, descoperind: *Cine pot eu deveni într-un astfel de spațiu? La ce am acces?* Pentru că tăcerea manipulativă și dominatoare se găsește pe toate drumurile pe această planetă. Însă acel tip de tăcere în care tu, ca om, ai puterile amplificate și descoperi cine poți deveni este rarisim. Puțini oameni pe această planetă pot face acest lucru.

În acest spațiu de tăcere autentică oamenii pot cu adevărat să observe atașamentele, intențiile necomunicate, așteptările care sunt presate spre a fi implementate, direcția spre care curge strategia respectivă. Practic, tăcerea autentică este un prilej de observare a hărții spirituale aceluia om, a punctului de asamblare, oriunde ar fi amplasat, și a consecințelor care decurg de acolo.

Puterea personală este rezultatul disciplinei interioare

Puterea personală nu este ceva ce poate fi achiziționat, cumpărat sau obținut. În niciun caz nu poate fi furat sau substituit. Puterea personală întotdeauna a fost rezultatul autogestionării punctului de asamblare, autogestionării celor trei parametri ai puterii, ai comportamentului unui luptător, și anume: strategia, impecabilitatea și alegerea momentului potrivit sau răbdarea.

În momentul în care o persoană transformă în disciplină aceste lucruri, omul respectiv trăiește viața pe care o dorește, cu viteza la care o gândește. Puterea cu care se materializează faptele, circumstanțele, lucrurile, resursele în universul unui astfel de om este instantanee. Practic, dacă un astfel de om pronunță un cuvânt, acel cuvânt se întâmplă în minute și secunde.

Este genul de disciplină pentru care, în vechime, oamenii își dedicau întreaga viață. Vorbim despre vremurile în care existau științele exoterice și ezoterice, hermetica, științele oculte. Important de menționat: ocult nu înseamnă „negativ”, așa cum se înțelege adesea, ci „*ocult*” înseamnă pur și simplu „ascuns” – ceva ce nu se vede. Apoi, existau și acele comportamente „*epifanice*”. Cuvântul „*epifanie*” înseamnă „*răsărit*” sau „*revelație*”. Epifanie înseamnă răsăritul vieții spirituale. Pe vremuri, oamenii lăsau tot și mergeau după astfel de oameni. Se formau alaiuri întregi de persoane în jurul unui om care părea că a descoperit sensul vieții. De ce se întâmpla asta? Pentru că se înțelegea că astfel de lucruri nu pot fi furate sau obținute prin forță, nu pot fi deținute sau posedate, ci doar te poți abandona în astfel de situații.

De ce în felul acesta? Pentru că înțelegeau că doar te poți abandona în astfel de situații mai degrabă decât să încerci să conștii, să obții și să deții acel lucru. De aici diferența dintre tipurile de tăceri: dintre tăcerea autentică și competiția ei întunecată, manipulativă și dominatoare.

Capitolul 5. Puterea divină a emoțiilor negative

În momentul în care omul începe să se elibereze din a se confunda cu propriul corp, cu emoțiile sale, cu gândurile sale, el descoperă de fapt debutul puterii personale. Acel om poate să se uite la viață, la sine și la mediul în care trăiește prin perspectivele eliberatoare ale propriilor sale angajamente, ale propriilor intenții.

Practic, omul respectiv nu mai este blocat în emoțiile negative, ci accesează o lume care este sculptată de ceea ce el dorește cu adevărat, de propriile intenții. O astfel de persoană are puterea de a se alinia instant cu acele lucruri pe care le visează, le dorește a se întâmpla, dar poate să instaureze și starea de acceptare totală în legătură cu emoțiile negative pe care corpul său le generează. Deci el este dublu împlinit.

Primul motiv de împlinire este înțelegerea propriei naturi umane – conștientizarea faptului că vocea și limbajul corpului sunt construite din energie de vibrație joasă – acceptând și iubind astfel corpul așa cum este. Al doilea motiv de împlinire este capacitatea de a acționa în direcția a ceea ce visează și își dorește. Când cele două părți se suprapun, acest om devine incandescent, devine un om de putere personală pentru că se înțelege trup și suflet, dispare tot ce e regretabil. Acest om nu mai poate fi ținut de vreo

formă de ideologie. Acest om nu are cum să fie prins, surprins, cuprins, respins, pentru că el este creatorul vieții pe care o trăiește. În cele ce urmează în acest capitol, vom lua pas cu pas absolut fiecare emoție negativă care corespunde centrelor energetice și vom vedea de unde și cum a fost creată și cum putem să le gestionăm cu putere.

Acceptarea ca instrument de creștere

În momentul în care omul acceptă natura sa pământească, el are ocazia să primească cu seninătate mesajele corpului său despre mediul înconjurător. Nu le mai tratează ca fiind prilejuri de panică, de vinovăție sau de culpabilizare, ci acceptă că echipamentul în care și-a inserat spiritul este specific planetei pe care activează. Iar acest echipament are acest tip de mesaje, care nu sunt bune sau rele, ci doar sunt niște mesaje – la fel cum mașina noastră ne anunță că în fața noastră se află un obstacol, sau cum ne anunță costumul de scafandru că suntem la o anumită adâncime și că există o anumită presiune, sau când costumul de pompier ne anunță în legătură cu temperatura incendiului în care ne avântăm și cât oxigen mai este în rezervorul conectat la mască. În momentul în care omul își acceptă natura umană el devine empatic, iubitor și armonios în legătură cu capacitățile, darurile și limitările acestui costum din carne.

Acesta este primul pas ca omul să realizeze că el este mult mai mult decât materie organică și să înțeleagă că în acest costum este inserat ceva ce reprezintă de fapt adevărata lui natură, Spiritul.

A fi fluid ca apa - flexibilitatea în fața vieții

În momentul în care omul acceptă plenitudinea sa, cine este el per total, atât în cele pământene, cât și în cele divine, el poate să se accepte la fiecare secundă, la fiecare pas, în fiecare moment, să se accepte cu ce are și ce nu are, cu ce este și ce nu este, cu ce simte și ce nu simte. El poate să accepte că acele lucruri pur și simplu există.

Nu mai este nevoie să facă ceva. Dispare cu totul nevoia de a face ceva. Cea mai mare parte dintre oameni sunt în suferință deoarece consideră că este ceva de făcut. *Trebuie să fac ceva în legătură cu ceea ce simt. Simt ceva în interiorul meu, corpul meu îmi transmite un semnal și am ceva de făcut.*

Una dintre cele mai mari dovezi că omul respectiv s-a trezit în Spirit este că nu mai este nimic de făcut. *Am o emoție negativă. Ce frumos! Mă bucur de ea. Accept că există. Declar că sunt funcțional și că sunt un om care are toate lucrurile laolaltă.* Nu este nimic de făcut, ci pur și simplu să acceptăm că ea există. Această formă de flexibilitate în fața vieții ne permite să nu fim permanent în reactivitate. Iar în momentul în care reactivitatea dispare, noi nu mai suntem motivul unui

răspuns către viață, ci viața devine răspunsul la intențiile noastre. Practic se inversează cauzalitatea. Noi nu mai trebuie să facem ceva în legătură cu faptul că cineva a zis, a făcut sau ne cere ceva, nu mai trebuie să ne purtăm într-un anumit mod pentru că cineva a abordat o anumită atitudine. Ci putem fi cu realitatea respectivă, observând cine a creat-o, observând că apare în jurul nostru și observând că sunt gânduri și emoții și sentimente pe care le avem în corp. Dispare reactivitatea, însă apare puterea de a ne reconecta cu viața prin putere personală.

Iar asta este inegalabil: drumul de la frică la noutate trece prin dizolvarea granițelor personale. În momentul în care o persoană depășește sentimentul de frică și înțelege că frica este de fapt felul în care noi protejăm marginea zonei de confort, acolo descoperă nelimitarea.

A trebui să protejezi tot ceea ce știi de tot ceea ce nu știi, a sta de gardă la granița necunoscutului și a pretinde că *„nimic nou = sunt în siguranță”* este o eroare care apare din identificarea cu corpul. Iar când omul descoperă asta, el devine nelimitat. Când omul înțelege că doar corpul simte frică atunci când spiritul prezice noutate, atunci omul se poate întreba *„Dacă vreau să devin ca om în felul acesta nou-nouț sunt de acord ca în corpul meu să trăiesc senzația de frică?”*. În momentul în care omul a răspuns *„da”*, a aprobat această stare, iar atunci intenția ne mișcă corpul care va urmări docil stăpânul acolo unde merge, chiar dacă e cuprins de frică.

Nu mai este nevoie să ne blocăm din a descoperi, din a afla, din a transforma viața, din a merge dincolo de granițele noastre, pentru că pur și simplu corpul nostru ne va urma atunci când urmărim noutatea. Singurul lucru pe care putem să-l întrebăm în acel moment este: „*Îmi doresc ceea ce urmează să devin?*” Pentru că dacă răspunsul este „da”, atunci frica este un preț mic. Frica este un preț natural, convenit și chiar un preț la reducere. Omul învață să gestioneze frica, acceptând că tot ceea ce este frica este anunțul că urmează o realitate spirituală nou-nouță. Și astfel omul poate gestiona frica pentru totdeauna.

Cum să extragi putere personală din vinovăție?

Vinovăția a fost folosită timp de milenii pentru a cauza oamenilor obediență. Un om care descoperă puterea personală, nu numai că nu mai poate fi cucerit, cauzat, controlat, manipulat prin vinovăție, dar mai mult, iubește să o trăiască. Pentru un astfel de om, vinovăția arată felul în care ar fi putut să abordeze acțiunile directe către obiectivele sale, acele acțiuni care ar fi cauzat efecte nou-nouțe. Când un om se simte vinovat e din cauză că, deși el știe ce ar fi trebuit să facă, el a continuat să facă ceea ce este disfuncțional să facă.

Sentimentul de vinovăție nu se formează în oricine, ci doar în acei oameni care știu ce au de făcut, dar continuă să facă după cum le este dependența de trecutul lor. În momentul în care noi alegem să urmăm ceea ce avem de

făcut, ceea ce simțim și acțiunea relevantă, evidentă către devenirea noastră, sentimentul de vinovăție se topește instantaneu și se transformă în putere, în dorința de a ținti către un spațiu evolutiv. Așadar, oamenii de putere personală sunt imposibil de gestionat prin vinovăție, pentru că ei o vor savura, se vor bucura de gustul vinovăției și vor vedea acolo un prilej de a-și redescoperi angajamentele, de a se realinia cu ele, dar mai mult, de a extrage maximul de energie din acea oportunitate.

Pentru un om de putere, a fi subiectiv este un prilej de descoperire. A fi subiectiv înseamnă a fi reactiv, a fi aprins, a fi incomplet, a fi fisurat. Pentru un om de putere aceste oportunități sunt mană cerească, sunt obiectivul vieții lui de a descoperi un loc care ar putea să declanșeze o sursă de putere. Oamenii de putere pentru asta trăiesc. Sunt dependenți de astfel de oportunități complet nerezonabile. La polul opus sunt oamenii care sunt rezonabili și care pot fi duși de la A la B prin sentimente de vibrație joasă.

Găsirea unui loc de putere pentru recalibrare

Pentru ca un om să poată să se adune e necesar să schimbe nu numai spațiul său spiritual, dar de cel mai multe ori și spațiul său fizic. Spațiile fizice se aliniază după liniile de putere ale personajului care locuiește acolo, ale deținătorului. În momentul în care descoperim că spațiile noastre de putere au luat amprenta unei versiuni dureroase sau slabe a

noastră, o versiune față de care suntem în judecată, simpla schimbare a locului și alegerea unui loc care ne inspiră poate cauza realinierea, la nivel de intenție, a punctului de asamblare, pe de o parte, dar și a conectării cu obiectivele noastre viitoare, pe de altă parte. Așadar, în momentul în care descoperim că suntem în dificultate, simplul fapt că alegem un alt loc ne dă o putere multiplicată.

Un sub-caz al acestei schimbări de loc presupune a ne tăvăli prin acel loc: a ne pune, cum făceam când eram copii, pe vârful dealului și a ne rula pe panta respectivă, conectându-ne cu Pământul și scoțând din noi energiile care sunt disfuncționale. Lucrurile acestea nu au fost inventate de ieri, de azi. Oamenii de putere personală sunt de când lumea și Pământul. La fel și ritualurile și obiceiurile de putere. A te rula pe un spațiu benefic, a te rostogoli pe un deal în care te recunoști și care îți dă o stare de bine este cea mai rapidă cale de a revigora corpul și de a ieși din perspective și paradigme păguboase.

Compromis sau cum am promis?

În momentul în care o persoană simte emoția rușinii este datorită faptului că acolo ar fi un compromis care n-ar fi onorabil. Această capacitate a unui om de a avea un senzor chiar în plex, un senzor de culoare galbenă al cărui scop este descoperirea compromisurilor care rănesc acel om și care

uzează prin participarea la contracte ce-i scad vibrația, dau șansa omului respectiv să se scuture de ele.

Aici este o foarte mare diferență între compromis și consens. Iar diferența între ele este foarte simplă: direcția în care este semnat. Când un om semnează ceva care îi face rău, se află într-un compromis și rezultatul este devitalizarea. Iar simptomele pe care le poate observa în propria viață sunt pierderea lucidității, pierderea puterii, sentimentul de slăbiciune, sentimentul de sărăcie. La polul opus se află contractul de consens: în momentul în care un om semnează acel contract, acel om poate vedea îmbunătățiri în viața lui, creșterea nivelului de conectivitate, de abundență, creșterea puterii în cercuri sociale, luciditatea sporită, creșterea nivelului de vitalitate, de sănătate, creșterea capacităților creative, creșterea abilităților de leadership.

Diferența între cele două, deși se realizează în același loc, este dată de prezența forței sau puterii. Cea mai mare parte dintre oameni nu pot fi nici cu una, nici cu alta. Cea mai mare parte dintre oameni simt nevoia să iasă din oricare, confundându-le una cu alta. Dar atunci când omul distinge între cele două, acel sentiment de rușine se poate opri, prin înțelegerea faptului că, prin adresarea întrebării: *„această situație mă crește, simt că eu evoluez în această situație sau simt că-mi reduc abilitățile conștiinței mele?”*, omul devine clar și atunci are puterea să privească în ochi situația care îl crește sau îl descrește. Acolo apare și discernământul: puterea lui de a observa că e cazul pentru întreruperea

relației sau dependenței, renunțarea la alimentul, viciul, activitatea respectivă, poate chiar renunțarea la o locație. În orice caz, starea de rușine cauzată de existența compromisului poate fi adusă în echilibru foarte ușor, schimbându-ți contractul, schimbându-ți locația, dar și schimbându-ți perspectiva despre acel lucru.

Cu siguranță apare ca urmarea unei analize: *Ce s-a întâmplat cu mine în perioada dată? Am evoluat? Am scăzut? Ce s-a întâmplat cu impactul meu în lume? S-a redus? S-a amplificat? Ce s-a întâmplat cu felul în care interacționez cu persoanele apropiate? Încep ei să se trezească în spațiul meu sau devin și mai amorțiți?*

O astfel de persoană, în momentul în care face o analiză lucidă între cele două perspective, are ocazia să se întrebe sau să descopere dacă direcția care este imprimată sau pentru care și-a dat consimțământul este una distructivă sau constructivă. Este foarte folositoare rușinea, pentru că poate conduce la acceptarea condițiilor contractuale sau la rescrierea sau anularea cu totul a acelui contract. Nivelul de prezență a acelei persoane determină, de fapt, continuitatea sau discontinuitatea acelei situații.

Pierdut în jungla părăsirii

În momentul în care o persoană trăiește sentimentul de pierdere, abandon sau durere, acest lucru denotă că s-a rupt un atașament față de o persoană pe care a avut-o în

spațiul său și care a dispărut. În momentul în care această persoană pleacă, persoana care era într-o relație puternică cu omul ce resimte durerea, această plecare poate fi într-una dintre următoarele trei situații.

1. Durerea apare în general ca urmare a morții persoanei respective.

2. Pierdere apare ca urmare a lipsei de informații despre ce se întâmplă, conexiunea se pierde.

3. Abandonul ce apare ca urmare a ruperii relației, în general prin incompletitudine sau prin tranșarea situației respective și încheierea ei.

În oricare dintre cele trei situații, acest sentiment denotă că a existat acolo sentiment de iubire. În momentul în care o persoană descoperă puterea de a fi cu stările respective, cu aceste nuanțe ale dorului – că este dor de cineva care nu mai are corp, că este dor de cineva de care nu mai știu nimic sau că este dor de cineva pe care am iubit – înțelege și faptul că toate denotă prezența iubirii. Când înțelegi că ai iubit, atunci poți fi cu dorul ca fiind o stare normală cu care poți fi. Nu mai este nevoie să o eviți, nu mai este nevoie să o distrugi, să o minimizezi, nu mai este nevoie să o judeci sau să încerci să o mușamalizezi.

A putea fi cu dorul ca o consecință a iubirii este unul dintre cele mai puternice acte pe care le poate face un om al puterii personale. Un astfel de om înțelege: *Da, acea persoană nu mai este în viața mea, înțeleg dorul din mine că este natural și voi putea să-mi continui existența chiar dacă*

la un moment dat acea persoană a fost relevantă pentru mine, iar acum nu mai are corp, locație sau prezență. Este extrem de util ca un om al puterii personale să poată fi cu dorurile sale și să poată să le lase să se întâmple.

Puterea de a te reinventa constant pe baza comunicării

Una dintre cele mai mari dureri ale oamenilor este aceea de a se vedea neauziți, de a considera că nu vor fi înțeleși de către semenii lor. În momentul în care ei au o astfel de abordare, încep să cauzeze diferite comportamente. Fie elimină comunicarea cu totul: *Ce rost are să mai comunic, având în vedere că nu voi fi înțeles?*, fie transformă comunicarea și extrag ce a fost autentic în ea și o transformă într-o comunicare adaptată principiilor de validare externă, adică *sper că, dacă voi zice asta, iubirea va apărea, voi fi primit sau voi continua să aparțin.*

În oricare dintre cele două cazuri comunicarea nu mai este autentică și atunci apare minciuna de sine. Omul se disociază de propria sa persoană și primul lucru care dispare este încrederea în sine. Omul nu mai poate relaționa, nu mai poate face legătura între ceea ce comunică și nivelul său de încredere.

Deși vom vorbi pe larg despre ea într-unul dintre volumele următoare, la „*Autenticitatea*”, încrederea nu este pentru toată lumea. Încrederea este doar pentru acei oameni care au puterea de a comunica lucrurile exact așa cum sunt.

Doar acolo acel om își merită încrederea, pentru că nu creează un conflict în interiorul său, între corp și limbajul pe care corpul îl are de transmis, părerea corpului și părerea spiritului, adică intenția. Abia când cele două păreri coincid, acolo avem un om autentic, acolo avem un om de putere personală care știe să onoreze ceea ce simte, ceea ce spune și ceea ce gândește. Acolo apare puterea.

Majoritatea oamenilor aleg să se mintă pe sine și să își rescrie conștiința pentru a merita o realitate în care ei să persiste, în ciuda durerilor sau dezavantajelor. Se duc într-o zonă în care trebuie să-i mintă pe ceilalți, pentru a putea să continue să primească beneficiile apartenenței. În cazul în care acel om alege să observe impactul autenticității, ar observa creșterea realității sale pe toate planurile, la nivel personal, financiar, social, familial, la nivel de networking, la nivel de business. Când observă consecințele autenticității și a exprimării lucrurilor pe care le conține, persoana respectivă nu mai are nevoie să se ferească din a fi auzit spunând lucruri și nu mai are nici nevoie să modifice natura lucrurilor spuse, pentru că acel om poate fi cu adevărul său oriunde și oricând. Poate să-i spună pe nume.

Mare parte dintre dezechilibrele existente la acest nivel cauzează probleme de tiroidă. O recomandare pentru oamenii care au aceste afecțiuni este de a-și alinia gândurile cu limbajul. Dacă tot ai încercat o viață întreagă așa cum ai încercat-o, ce-ar fi să încerci să zici lucrurilor pe nume, să spui

lucrurilor așa cum sunt? Acolo oamenii vor descoperi puterea de a șlefui realitatea prin limbaj.

Când oamenii își prefac limbajul, se prefac că nu sunt creatori. Își dau cu ceață și cu inconștiență, tocmai pe darul cel mai mare – și anume capacitatea noastră de a crea prin limbaj. Este un loc extraordinar de transformat, iar acest proces începe prin confruntarea minciunii față de sine sau a minciunii față de ceilalți: *Cum te minți tu, ca să continui să pretinzi când ai un impact? Cum îi minți pe ceilalți, ca să trebuiască să atenuezi abilitățile sau îndatoririle tale de creator?*

Farul călăuzitor al clarității personale

Confuzia este unul dintre mesajele pe care le primim în corpul nostru în momentul în care suntem pe cale să avem o viziune, și nu mă refer viziune extatică, ci la a crea o viziune clară către obiectivul nostru. Confuzia este ceea ce corpul nostru simte atunci când este pe cale să debuteze o creare a unei viziuni.

A fi confuz nu este un eveniment negativ, din perspectiva emoțiilor și trăirilor corpului nostru. A fi confuz arată că am acceptat viziunea și urmează doar să pornim cu acțiune. A fi confuz este un beneficiu atât de fain pentru că arată că propriul corp este în poziție de stand-by, în așteptare de acțiuni următoare. Când suntem confuzi înseamnă că

avem de făcut un pas către primul detaliu, primul acțiune care onorează ceea ce ne-am propus.

Confuzia este un mare dar, un mare beneficiu, pentru că ne îndrumă să observăm două lucruri: primul presupune că acceptăm că este timpul pentru o schimbare. Și al doilea înseamnă că am acceptat deja schimbarea și urmează să acționăm. Ținând cont de aceste două lucruri, deodată corpul nostru se pune în acțiune. Începem să acționăm către ceea ce este relevant.

Puterea autorității divine

Un lucru care apare în momentul în care devenim clari este că ne oprim de la a urma. Sau dacă urmă, urmă cu inima și mintea laolaltă, întregi. Însă atunci când ne este clar că suntem creatori și avem capacitatea de a pune această creație în lume prin efectul muncii noastre, deodată devenim autorități.

Autorități înseamnă oameni care nu mai pot fi scoși din visul lor. Pentru că visul lor este pus în slujba omenirii. Când vezi un om că își pune visul în slujba omenirii, că ceea ce creează slujește bunăstarea, creșterea, evoluția omenirii, lasă tot și urmează. Pentru că, acolo, ceea ce omul respectiv arată este că, nu numai că se cunoaște pe sine, nu numai că generează în lume un impact, dar cel mai mult, generează un impact responsabil. Adică este atent și respectă cele trei reguli ale rescrierea aurei, creând un viitor în care oamenii se

lasă invitați. Când urmezi pe cineva, tu practic declari că ceea ce vezi la finalul drumului este parte din viitorul tău și îți dorești să fie parte din viitorul tău.

Așadar, în momentul în care vezi mulți oameni urmând un alt om, acolo poți concluziona că ceea ce acel om creează îndeestulează viitorul pe care și-l doresc pentru ei înșiși. Este o mare chestie, mai ales într-o lume în care nu te poți baza pe nicio informație, iar suspiciunea este la ordinea zilei. Având atât de multe informații, în cine mai crezi?

Singurul om care poate fi urmat, într-un astfel de moment, este cel care crede în el însuși. Când te uiți într-un grup de oameni și observi că toți au întrebări încotro s-o ia, dar este unul singur care nu se întreabă pentru că el știe – acel om este treaz, acel om are putere, urmează traseul puterii și cu siguranță va fi o destinație care îl onorează atât pe el, cât și pe cei care îl urmează.

Calitatea unui om de a fi o autoritate poate fi observată la nivel de efecte asupra oamenilor din jurul său. Oamenii din jur simt că trăiesc sentimentul de creștere? Da sau nu. Sunt acești oameni diferiți în mediul lor social, de familie? Da sau nu. Observă asta în abundența lor, observă asta în limbajul lor. Există diferențe majore la oamenii care aleg să urmeze acea persoană? Dacă răspunsul este „da” la toate, asta spune mai puțin despre acei oameni și mult mai mult despre omul pe care ei îl urmează – că el este acasă, el, ca om, este în puterea lui.

A fi o autoritate presupune un nivel mare de cunoaștere de sine. Să nu ai nevoie să te aliniezi cu nimic, decât cu tine însuși, ca să-ți descoperi drumul, este super rarism în lume. Din acest motiv provoc pe oricine să îndeplinească tot ceea ce este de îndeplinit. Unul dintre programele pe care le-am construit în Createrra pentru a descoperi autoritatea, este Programul Leadership Createrra¹ în care omul descoperă ce vrea, cine este și cum să ajungă acolo. Este un program de creat autorități pe bandă.

¹ Programul Leadership Createrra este un program transformațional oferit de Createrra. Descoperă toate detaliile pe www.createrra.ro.

Capitolul 6. Stăpânirea relațiilor și a interacțiunilor umane

Puterea personală este un lucru personal, așa cum și denumirea o indică. În schimb, un om cu putere personală nu are cum să treacă invizibil, neobservat, prin cercurile sale sociale. Permanent distribuie în jurul său o aură, un nimb de putere, de încredere, de coerență, de leadership, de carismă. În acest capitol vom studia exact impactul pe care îl are acest om în relațiile pe care alege să le aibă.

Arta mimetismului - înțelegerea comportamentului uman

În momentul în care o persoană devine adaptabilă, ea are capacitatea de a aborda cu ușurință feluri de a fi, cu libertate totală și detașare totală. În momentul în care un om are oportunitatea de a se dezice pe loc, de a se detașa complet, de paradigme ce nu funcționează, aceasta cauzează în spațiul său o coerență și o creștere a nivelului de impact în relațiile sociale. Este extraordinar de puternic să vezi o persoană care abordează abilități și trăsături noi instantaneu. Este un act de și mai mare putere să observi o asemenea persoană cum se detașează instantaneu de credințele limitative pentru care ar fi militat cu fervoare cu o secundă în urmă.

Un om 100% decisiv în legătură cu lucrurile în care crede, care poate în câteva secunde să renunțe complet la acel lucru și se creadă în altceva ar putea fi considerat de unele științe că „*dă semne de labilitate psihică*”. În schimb, pentru puterea personală este capacitatea acestui om de a vota cu sine însuși, capacitatea de a fi un om cu punctul de asamblare variabil, de a fi flexibil.

Cum să fii invizibil energetic atunci când e necesar? Spații indisponibile

Invizibilitatea este o trăsătură lucrată la nivel de disciplină de un om de putere, pentru că el are capacitatea nu numai de a descoperi punctul de asamblare al oamenilor din spațiul său, ci are și capacitatea de a descoperi punctul de asamblare și contractele pe care s-a semnat existența unor comunități întregi.

Când mergi într-un grup de oameni și ești un om de putere, tu poți observa din start clauzele contractuale pe care le-au semnat acei oameni. Stilul de muzică, stilul de mâncare, calitatea limbajului, nivelul de impecabilitate, calitatea anturajului, disciplinele de hrană, de hidratare, adică tot ce se întâmplă într-un grup denotă pe ce s-a dat semnătura în acel grup. Un om de putere personală are abilitatea de a vedea punctul de asamblare al acelui grup. Și aici apare această abilitate de a fi invizibil, capacitatea de a face „*blend-in*”, de a fi parte din grupul respectiv, mutându-și punctul de

asamblare, pentru a coincide cu punctul de asamblare al grupului respectiv.

Un astfel de om trece neobservat peste tot. Dacă este în spații academice, va fi academician. Dacă este în spații militare, va fi militar. Dacă este în spații de golani, va fi un golan. Acest lucru se întâmplă datorită abilității de a scana puncte de asamblare colective și de a reproduce instantaneu, prin feluri de a fi specifice, tot ceea ce constituie identificarea până la cel mai mic detaliu cu acele spații. Această abilitate de a sincroniza propria ființă cu oamenii respectivi îi dă capacitatea de a aparține oriunde s-ar duce, de a fi un om care, orice s-ar întâmpla și oriunde s-ar duce, aparține.

Totodată are capacitatea de a nu ieși în evidență, însă are și capacitatea de a nu fi vizibil complet, iar aceasta se numește *a crea spații indisponibile*. Spațiile indisponibile reprezintă acele spații asupra cărora ne asumăm responsabilitatea atât de puternic, încât obiectele pe care ne asumăm responsabilitatea devin invizibile. Exemplu: când un om care se află într-o relație își asumă activitatea ca fiind 100% a lui – cum ar fi reparatul mașinii, tunsul ierbii, a da hrană la câini sau a spăla vasele – acea activitate dispare pentru restul participanților din acea relație. Într-un business, în momentul în care ai un responsabil pe jobul numit marketing și acel om și-l asumă 100%, jobul respectiv pare invizibil pentru restul, nici măcar nu știu că există cineva care se ocupă de acel lucru.

A crea totuși un spațiu indisponibil înseamnă a ști când și cum să-ți asumi în întregime un lucru, o situație. În felul acesta poți ascunde energetic obiecte, suprafețe, terenuri geografice sau chiar oameni. Ei pot să dispară de pe harta celorlalți oameni, trecând ca și cum ar fi incognito, ca și cum ar fi camuflați. De ce? Pentru că s-au înconjurat și au autogenerat o aură în care intenția lor este circulară. Nu pot fi văzuți ca prezenți. Este o mare putere a unui luptător.

Puterea de a asculta activ și empatic

Capacitatea unui om de a asculta activ și empatic depinde bineînțeles de abilitatea lui de a genera în oamenii din jurul său sentimentul că sunt primiți, că sunt văzuți, că ceea ce au ei de spus contează. Puterea personală este tocmai despre asta, de a putea valida existența și manifestarea libertății fiecărui om din realitatea noastră. În momentul în care invalidăm această relație, practic noi cauzăm un lucru care ne smulge din putere personală, și anume apariția conversațiilor interioare.

Cum știm că un om nu este în puterea sa personală? Când are judecată față de cei din jur. Când ceea ce se întâmplă în exterior cauzează în interiorul lui judecată, critică, dominare. Însă atunci când dedici intervalul respectiv de timp cu responsabilitate, în întregime, fără regrete și cu 100% implicare persoanei din fața ta, generezi ascultare, iar acea persoană dispare în auzul tău. Acea persoană se simte auzită

100%, pe de o parte, însă adevăratul beneficiu este la cel care o practică, și anume împiedică formarea conversațiilor interioare de neputință. Când ascuți un om 100% și dăruiești acel timp, acel timp nereturnabil, tu oprești procesul de creație a judecăților. Iar odată oprit acest proces de critică, judecată, dominare permite omului să facă trecerea în spirit, să fie în putere, să se identifice cu mult mai mult decât doar corpul său și ceea ce e posibil și nu cu importanța de sine, cu ego-ul, cu controlul, cu validarea externă. Îi permite să fie la un nivel în care nu are conversații interioare, ci este 100% în acțiune, având totodată zero regrete în legătură cu felul în care și-a investit timpul.

Își dă timpul, dar îl dă din toată inima, pentru că astfel creează un act de recreere acolo, creează o nouă abordare pe care persoana ascultată o are față de viață. Un om ascultat în întregime se vindecă. Cea mai scurtă cale spre vindecare este să fii ascultat de cineva care este 100% acolo. Te vindeci. Toate conversațiile care se vehiculau în spațiul mental al omului care se cere ascultat dispar când un om complet și puternic ascultă. De acolo apare starea de liniște, calm, unitate, abundență și este un dar extrem de rar.

Cum să îți alegi conexiunile în mod conștient?

În momentul în care alegi cu putere destinațiile în care ești dispus să oferi energia ta, cu același nivel de putere poți să le și întrerupi, poți să le oprești sau poți să determini

cantitatea de energie ce se transferă prin acele relații. Un om de putere personală are și alege conștient relațiile, ceea ce înseamnă că poate să le pornească și să le oprească fără regrete.

Fără niciun fel de proces de conștiință sau fără formarea unor conversații interioare de neputință, acest om poate să iubească și să se oprească din a iubi. Pentru că felul în care privește viața este ca pe un transfer de energie: *„Aleg să-mi dedic energia acestei cauze, până nu mai aleg. Și nu mai aleg pentru că nu mă mai reprezintă.”* Acela este momentul în care omul respectiv se oprește. El nu se retrage, ci doar se oprește din a investi, pentru că a ajuns la concluzia contextului din care a pornit, a ajuns la finalizarea intenției sale. Această finalizare a intenției, pentru un om de putere personală, în general, ia forma a trei posibile destinații. Prima este: *„mi-am îndeplinit intenția”*. A doua este *„am realizat că ceea ce cauzez acolo generează suferință, așadar este nevoie de o recalculare”*. A treia este *„persoana cu care am interacționat demonstrează că devine abuzivă sau nu a adus în spațiul respectiv puterea necesară continuării relației”*.

Asta se referă la relații de cuplu, relații de prietenie, relații de business sau relații sociale. În oricare dintre aceste trei scenarii, persoana care deține puterea personală are ocazia de a întrerupe, fără a intra în conflict cu dorul său, după cum am discutat la capitolul anterior, prin abandon, durere sau pierdere. Omul poate să-și gestioneze cu

conștiență lipsă, fără să fie nevoie să facă ceva în legătură cu asta. Poate fi cu absența omului respectiv.

Puterea de a păstra plinătatea în interacțiuni

În momentul în care o persoană are obiceiul și disciplina de a avea interacțiuni nerezonabile, atunci această persoană are o trăsătură numită „*a nu lua prizonieri*”. A nu lua prizonieri presupune că intenția în acea relație nu este de a stabili o ierarhie, nu este de a obține ceva și nu este de a face ceva, ci intenția este de a crea următorul nivel de evoluție din viața sa.

Când îți păstrezi plinătatea, de fapt tu spui că nu ești dispus la a transforma relația respectivă într-o pierdere, un act de vampirism, cronofagie sau parazitism. Aceste trei situații sunt cele în care fluxul de energie se inversează și fie se pierde timpul, fie se pierde energia, fie se pierd alte resurse. O persoană de putere are capacitatea de a tranșa aceste momente și de a le regla în momentul în care observă că plinătatea este afectată.

Când o relație duce către un act de pierdere, în mod normal oamenii se epuizează și se vampirizează până relația devine complet toxică și ajung să nu se mai suporte. Însă, un om de putere personală are capacitatea de a tranșa timpuriu acest lucru, observând direcția în care merge relația și înțelegând contextul. El are posibilitatea de a opri elegant, fără să mai fie nevoie ca oamenii respectivi să se risipească,

business-ul să se distrugă, familia să se destrame sau prietenia să se epuizeze. Are capacitatea de a fi responsabil, stând cu ochii pe rezervoarele de energie ale fiecăruia: *Mă simt în continuare plin? Este persoana cealaltă încă plină?* Perfect. Atunci nu e nevoie să se ajungă în partea cealaltă.

Evitarea conflictelor inutile prin înțelegerea profundă

În momentul în care poți observa prin putere personală discursul celuilalt om, durerile pe care le resimte, emoțiile, gândurile, sentimentele cu care se identifică, atunci poți descoperi ceea ce dorește de fapt. Tu ai capacitatea de a descoperi în omul respectiv următoarea destinație, următoarea propoziție, următoarea acțiune necesară. Ai capacitatea de a opri devreme conflicte pe cale să se formeze. Când aceste conflicte sunt oprite, se evită risipirea celei mai importante resurse la nivelul uman, și anume energia pe care corpul nostru o dă.

Cea mai mare parte a oamenilor au obiceiul să se oprească din conflicte abia când este prea târziu, când goliciunea s-a instalat, când oamenii s-au fisurat, când obiectivele au fost ratate, când au fost distruse relațiile dintre om, vitalitatea sa și realitățile pe care vrea să le creeze. Însă un om de putere personală are capacitatea de a adresa aceste conflicte înainte să se întâmple. Prevăzându-le și înțelegând direcția, înțelegând cum s-a ajuns acolo și ce

anume generează acel lucru, el are capacitatea de a opri lucrurile ce nu își au rostul în existență.

Cum să îți gestionezi energia în relații?

Un om de putere personală are doar relații în baza unor intenții. Nu există relații întâmplătoare. De fapt, toți oamenii au relații în baza unor intenții, numai că omul de putere personală își cunoaște intențiile ce sunt și declarate verbal în mod conștient. Asta îi dă capacitatea de a fi responsabil, de a sta loial acelor relații și de a-și onora intențiile pe baza cărora s-au construit acele relații.

Majoritatea oamenilor nici măcar nu știu de ce intră în relații. Însă un om de putere intră acolo doar ca urmare a devenirii pe care o dorește pentru el însuși sau pentru oamenii din jurul său. Un astfel de impact necesită o gestiune responsabilă și cu putere a energiei din relații, pentru că nu mai este nevoie ca oamenii respectivi să ajungă la un nivel de flagrant de încălcare a contractelor, ci oamenii se pot corela și se pot realinia, în timp ce merg prin acel contract. De exemplu, realinierea poate presupune rememorarea motivelor pentru care acea relație a apărut în primul rând. Doar un om conștient poate să facă asta: *Motivul pentru care am inițiat această relație este pentru a susține, pentru a genera evoluție, pentru a face o diferență, pentru a construi, pentru a genera impact în societate.*

Când omul se îndepărtează de integritate cu privire la intenția declarată, survine starea de breakdown. Când ne îndepărtăm din visul nostru, simțim durerea că ne-am îndepărtat. Acest om are puterea de a reveni permanent la matca acelei relații și să o reafirme: *Motivul pentru care noi am pornit este A, B, C, D. Hai să revalidăm aceste lucruri.* Această revalidare nu înseamnă neapărat că va fi un succes, ci doar înseamnă că acest om, fiind asumat, poate să observe când lucrurile respective nu se mai întâmplă și poate să aleagă să tranșeze relația, după cum am discutat în punctele anterioare.

Este nevoie de cel puțin o persoană conștientă în relație – conștientă la ceea ce se întâmplă acolo, la ce a fost declarat și la baza pe care s-a construit acea relație – ca să existe putere în legătură cu abordarea acelei situații, fie că e vorba de un business, de o prietenie sau de o romanță.

A crea relații de putere reciprocă

În momentul în care persoana de putere personală creează acea relație și aduce la cunoștința partenerului sau partenerei contextul pe care s-a construit relația, ambele persoane se spune că „*au devenit conștiente*”. Atunci când există această prezență, conștientă, cunoaștere de cauză, ambii oameni experimentează putere. Ei cresc împreună ca urmare a înțelegerii motivului pentru care relația respectivă s-a construit și, mai mult, au ocazia să transfere feluri de a fi

de la unul altul: fie că este vorba de feluri de a fi ale unui Nagual, ale unui luptător al puterii personale, precum impecabilitatea, strategia sau alegerea momentului potrivit, fie că este vorba de feluri de-a fi în plus, pe care acești oameni le doresc îndeplinite pe durata relației.

Când sunt mai multe părți implicate, e nevoie să avem un cod de apartenență. Într-o companie cu o echipă de 50 de oameni, de exemplu, este nevoie să existe un cod de apartenență la echipă ca toți acei oameni să fie de acord pe faptul că îndeplinem misiunea companiei. De exemplu, în Createrra de fiecare dată când intră o persoană nouă în echipă, ea semnează un cod de apartenență. Acea persoană se declară de acord cu principiile care stau la fundamentul companiei. Așadar, nu intră în necunoștință de cauză, ci le spunem *„Iată în ce te invităm, iată din ce vrei să faci parte. Iată 24 de ore să devii conștient, ca om, de lucrul pentru care semnezi, și apoi revino, cu un Da sau un Nu.”* Tocmai faptul că generăm în oameni această prezență ne dă puterea de a crea circumstanțe pe care oamenii le doresc, în care vor să fie implicați.

Cum să rămâi centrat în orice circumstanță

Aici există chiar o contradicție în termeni. *„Circumstanță”* este ceva ce se presupune că altcineva a creat pentru tine. Ca să rămâi centrat în niște circumstanțe, este necesar să înțelegi că tu le-ai creat, fiind în spațiul tău,

ceea ce ți se întâmplă îți aparține. A numi acel lucru „*circumstanță*” este de fapt o formă de iresponsabilitate. Așadar, prin putere personală ne asumăm că orice s-ar întâmpla în viața noastră este cauzat de noi. Iar singura formă în care un om poate avea putere este prin asumarea instantanee a tuturor circumstanțelor ca fiind personale.

Chiar și atunci când merg într-un loc și cineva mă calcă accidental pe pantof am două șanse: 1. Să mă plâng, să mă victimizez că n-am fost observat, că am fost neglijat. Sau 2. Să-mi asum instant că a fost nevoie ca vârful meu să fie sub călcâiul celuilalt, să-mi asum că eu am fost la momentul potrivit și în locul potrivit în propriul meu spațiu ca acea persoană să poată să-și manifeste intenția.

Este o mare chestie ca un om să devină responsabil, să poată transforma circumstanțele, să le poată transforma în cauzalități. Adică „*nu-i ceva ce mi s-a întâmplat, ci ceva ce eu am făcut să se întâmple prin disponibilitatea mea de timp, energie și spațiu.*” Pe exemplul de mai sus, nu mai este despre faptul că cineva m-a călcat, ci că am fost acolo la momentul potrivit, în locul potrivit cu vârful piciorului sub călcâiul celuilalt, dar și în disponibilitatea și intenția de a face să se întâmple acel lucru.

Puterea personală este măsurată prin calitatea relațiilor tale

Așa cum afirmam într-unul dintre ingredientele anterioare, putem observa nivelul de putere al unei persoane tocmai prin felul în care această persoană este absorbită, tratată, urmată de către oamenii din jurul său. În momentul în care avem această putere, noi avem capacitatea de a trasa linia de comportament în toate spațiile în care mergem.

Oamenii sunt și adoptă anumite comportamente făcute să se conformeze, să se sincronizeze cu generatorul de putere. Un generator de putere, atunci când este activ, polarizează pe toată lumea către el, iar când este dezactivat sau absent mulțimea se destramă. Se poate observa că în prezența sau în absența acestui pol de putere comportamentul maselor este foarte diferit. Nu numai că devine un factor de identificare rapidă a puterii în acel spațiu, dar avem și ocazia de a descoperi dacă acel factor de putere este aliniat cu sine, prin faptul că oamenii urmează strălucirea sau se dezic de ea, o evită.

E un lucru extraordinar de văzut într-o relație, inclusiv într-o relație de business. Ne aducem aminte cum în momentul în care liderul companiei Apple, Steve Jobs, a fost eliminat din managementul companiei. Acolo s-a pierdut alinierea de marketing pe produs, pe viziune, produsele lor au început să semene cu produsele concurenței, funcționalitățile erau diferite. Asta până când, în cele din urmă, a fost nevoie

să îl cheme înapoi. De ce? Deoarece acel om de putere personală, fiind creatorul întregului concept, a readus loialitatea față de motivul existenței companiei.

La fel se aplică și în relații de prietenie. În momentul în care o prietenie își pierde coordonatele sau o romanță își pierde coordonatele, bineînțeles că poate fi restaurată, revenind la ceea ce a creat-o sau închizând contextul complet și declarându-l nul sau îndeplinit.

Capitolul 7. Cum să folosești necunoscutul ca forță personală?

Necunoscutul reprezintă totalitatea acelor acțiuni care garantează trecerea la noi niveluri de conștiință prin intermediul acțiunilor nerezonabile ce folosesc la maximum energia corpului fizic. Folosirea acestei energii, care de fapt este rostul unui luptător al puterii personale, oferă acces la a intra în profunzimea cunoașterii și la extinderea spațiului.

Acest capitol este exact despre asta: fuga spre necunoscut, îmbrățișarea neprevăzutului. Dacă majoritatea oamenilor aleg să fugă spre cunoscut în momentul în care îi este amenințată supraviețuirea, înțelepciunea sau cunoașterea, un om al puterii personale aleargă spre necunoscut, știind că acolo este singurul lucru pe care este necesar să-l asimileze pentru a cauza o realitate diferită de ceea ce a creat până atunci. Dacă în zona de confort nu găsești ce este nevoie ca tu să evoluezi, de ce ai fugi spre singurul loc care nu conține cine este necesar să devii?

Motivul pentru care un om al puterii personale se avântă în necunoscut este pentru că acolo este sursa unor noi resurse energetice, unor noi salturi de conștiință și unor noi puncte de asamblare, unor noi perspective asupra vieții.

Fuga spre necunoscut: îmbrățișarea neprevăzutului

În momentul în care omul puterii personale îmbrățișează neprevăzutul, el de fapt nu face decât să acorde nerezonabilului din viața sa o șansă de a se manifesta în plan fizic. Acest lucru se poate întâmpla cu două condiții. Prima: să fie dispus să-și ofere energia fizică și să o transforme în salt de conștiință și a doua: să fie dispus să asimileze saltul de conștiință obținut.

La nivelurile incipiente ale puterii personale, omul de putere nu are un cuvânt de spus în legătură cu saltul de conștiință pe care-l obține, însă la niveluri mai profunde el poate merge ținut către exact acel lucru, acea realizare, acea schimbare de paradigmă pe care o dorește. Diferența între cele două este, pe lângă experiență, excedentul de energie pe care îl stochează în spațiul său, în aura sa, ceea ce face să poată aborda cu mai multă tenacitate și mai multă precizie nișa pe care saltul respectiv de conștiință este plasat.

Așadar, fuga spre necunoscut reprezintă, de fapt, disciplina de bază a unui om al puterii personale, și anume capacitatea de a se orienta către lucrurile pe care nu le cunoaște ca fiind sursa devenirii sale. Și este vital ca un om de putere să acționeze în felul acesta, pentru că doar acolo se găsește spiritul inovativ, descoperirea, noutatea.

A îndrăzni să explorezi spații noi

Îndrăzneala și spațiile noi au în comun un singur lucru: faptul că se aliniază ca direcție. În momentul în care explorarea spațiilor noi vine la pachet cu îndrăzneala, omul are capacitatea de a da la o parte tot ce este vechi și a selecta, din ceea ce rămâne, terenul de explorare. Ceea ce este vechi reprezintă, de fapt, ceea ce se găsește în minte. Cu alte cuvinte, omul de putere va alege absolut orice, numai ce e în mintea sa nu. El niciodată nu va da crezare în minții sale. Toate lucrurile pe care deja le-a explorat, toate lucrurile deja cunoscute, tot ce face deja subiectul înțelepciunii sale, reprezintă un loc pe care nu îl mai repetă. Pentru că acolo deja este zona de confort, trecutul este istoria personală. Cu alte cuvinte, fiecare nouă descoperire este zona de confort. Fiecare loc în care mergem și explorăm, fiecare nouă descoperire devine instantaneu o zonă de confort.

În momentul în care o persoană explorează spații noi are șansa să se extindă pe deoparte ca nivel de conștiință. Totodată are ocazia de a sistematiza și de a transforma în reflex disciplina de a alege. Tocmai aceasta este disciplina alegerii. „*A alege*” înseamnă a selecta, din totalul posibilităților pe care le ai sau pe care le-ai creat, pe acelea care nu repetă situații din trecut și care onorează ceea ce reprezintă alegerile tale prezente.

În momentul în care un om al puterii personale alege un act de putere, el va da la o parte lucrurile care sună

cunoscut, care pot fi reproduse din trecut și care sunt integrate deja în zona asta de confort, și va ținti numai spre acele acțiuni nerezonabile care urmează să cauzeze o devenire. Nu există acțiuni ale unui om al puterii personale care să repete lucruri ce deja i-au adus beneficii. Setea de cunoaștere, setea de noutate, setea de putere este atât de mare încât lucrurile din zona de confort nici măcar nu intră pe lista de posibilități. Sunt constatate la plecare, dar nu vor fi alese.

Alegerea momentului potrivit pentru saltul în neant

Cea mai mare bucurie a unui om al puterii personale este de a fi pus în preajma unor salturi de conștiință care nu au nicio legătură cu realitatea din care a plecat. Cu cât este mai mare ruptura între locul din care a plecat și locul în care ajunge, cu atât mai mare este setea de cunoaștere. Practic, potențialul de devenire atunci când un astfel de om alege să-și convertească energia în cunoaștere este cel care dictează apetitul în fața unei astfel de acțiuni.

Oamenii care fac salturi mici aleg următorul nivel de jur împrejurul marginii zonei de confort. Un om al puterii personale alege să țină mult mai departe, în afara zonei de confort, iar acest lucru îi oferă cea mai eficientă utilizare a vitalității sale proprii. Cu alte cuvinte, acești oameni trăiesc pe muchie de cuțit de fiecare dată, pentru că felul în care doresc să trăiască și să acționeze, cauzează să nu fie

mulțumiți doar cu următorul lucru disponibil, ci doresc să acționeze mult peste ceea ce au testat, au încercat sau au devenit deja.

O astfel de abordare face nu numai ca acești oameni să își folosească energia eficient, nu numai să trăiască pe muchie de cuțit, dar și să fie dispuși la a muri onorabil în fiecare secundă. O moarte onorabilă pentru un om al puterii personale este aceea când se aruncă în stări de conștiință profunde, când își permite ca, în baza încrederii față de felul în care funcționează Universul, să se avânte într-un teritoriu necartografiat și să-și permită un nivel cu totul nou de înțelegere. Sunt zile și momente în care ce am fost până azi și cine am devenit, ca urmare a unei conversații sau a unui salt de conștiință, n-au nicio legătură. Transformarea este permanentă, de la o zi la alta, non-stop.

Cum se folosesc coincidențele ca ghid?

În momentul în care noi creăm o intenție, acea intenție începe să lucreze prin textura Universului și începe să fie supusă legilor spațiului. Legile spațiului fac în așa fel încât atunci când omul manifestă o intenție, circumstanțele încep să se alinieze de-a lungul acelei intenții, până la îndeplinirea ei. Așadar, toate lucrurile care sunt deja aliniate cu intenția pe care noi am avut-o par coincidențe, când ele ne indică de fapt că suntem pe drumul corect. *E o coincidență. Aha, recunosc ceva aici.* Normal că recunoști, pentru că prima dată îți duci

corpul spiritual și cauzezi intenția, iar abia apoi vine corpul fizic și recunoaște ceea ce a făcut corpul spiritual și are un déjà vu.

Acest gen de recunoaștere a unei realități pre-create la nivel spiritual cauzează omului de putere să aibă permanent încredere că traseul pe care corpul lui a ajuns a fost deja trasat în spirit. Cea mai mare parte dintre oameni, dacă nu recunosc un drum, își permit corpului să intre în stări de panică sau de rătăcire. Un om al puterii personale are capacitatea de a se lăsa ghidat de coincidențe și de a păși pe drumul respectiv, având încredere atât în emoțiile de revedere ale corpului, cât și în faptul că universul, fiind un spațiu de siguranță, non-ostil, îl va îndruma pe calea cea mai bună pentru devenirea lui.

Încrederea în procesul necunoscutului

Așa cum spuneam, Universul, în felul lui de a iubi fiecare milimetru din conținutul său, ne include și pe noi, oamenii, la ceea ce merită iubit. Ori de câte ori ne avântăm în necunoscut, ne avântăm în cunoaștere. Avem din partea universului încredințarea că vom ajunge cu bine la capăt. Nu există energie pierdută în acest univers. Nu există un loc în care să dăm peste ostilitate. De fapt, nu există nicio parte muritoare din noi care poate fi rănită de orice ar fi ostil acolo, în așa fel încât să merite să ne îngrijorăm în legătură cu asta.

Trăim într-un univers care ne vrea bine pe toți. Trăim într-un univers care ne onorează ca părți componente.

Exact ca în corpul unui om, fiecare celulă este acolo să conlucreze în unitate la rezultatul final, care este un corp funcțional cu care își îndeplinește menirea. La fel se întâmplă și în univers. Suntem părți dintr-un univers care ne vrea binele și, ca urmare acestui fapt, putem merge oriunde liniștiți, pentru că nimic din noi nu poate fi amenințat cu dispariția. Niciodată. Suntem condamnați să trăim pentru totdeauna.

Puterea de a descoperi liniile intenției

Capacitatea de a intra în spațiile în care oamenii au intenționat și să descopere, pe baza întâmplărilor, felul în care ei au gândit, este una dintre abilitățile cele mai mari al unui om de putere personală. Liniile intenției lasă un traseu care nu poate fi modificat și nu poate fi șters.

Felul în care intenționează un om, lasă amprenta asupra spațiului și se numește „*a îndoi spațiul*”. Când un om de putere trece printr-un spațiu aura acelei persoane a fost influențată pentru totdeauna, fie că este vorba de spațiul unor persoane, al unei companii sau al unei relații. Se poate vedea că un om de putere a trecut pe acolo și marchează cealaltă persoană pentru totdeauna. Este un fel de a lăsa un indicator că acel spațiu a fost marcat de prezența unui astfel de om. Cine are puterea de a vedea, și vom discuta despre asta în capitolul următor, practic vede o parte colorată din

ceea ce este omul care și-a pus amprenta pe acel spațiu. Este ca și cum în momentul în care marcăm cu un creion pe o foaie, culoarea aceluia creion se va imprima pe foaie, chiar dacă creionul și foaia nu sunt unul și același lucru.

Un om de putere personală are capacitatea de a schimba textura ființelor pe care le atinge, în așa fel încât pentru totdeauna ele vor fi modificate, îmbunătățite, crescute. Va genera evoluție peste tot pe unde merge. Iar acest lucru poate fi văzut și înțeles de un alt om al puterii.

A trăi fără atașament față de siguranță

Siguranța este una dintre trăsăturile specifice importanței de sine. Este acel moment în care omul are nevoie de supraviețuire, are nevoie să-și reconfirme zona de confort, are nevoie să-și reconfirme că are dreptate în legătură cu normele ce i-au guvernat viața, că aceste norme sunt încă funcționale, că în baza lor se poate avea încredere, că toate lucrurile pot fi predictibile și că ceea ce se așteaptă a obține de la viață va fi și ceea ce obține.

În momentul în care avem de-a face cu un om al puterii personale, el are capacitatea de a renunța la aceste atașamente instant. Mai mult, are puterea de a da la o parte toate atașamentele și de a intra în conversații, în relații, în interacțiuni fără vreun atașament față de orice. Așa cum spuneam la debutul acestei cărți, acest om are nevoia de noutate, prin urmare nu se va atașa, pentru că atunci când

se atașează, el de fapt se declară a fi doar propriul său corp. Omul puterii personale este mult mai mult decât propriul său corp. Aura sa este spațiul în care se întâmplă viața, este un fragment din univers, este un loc în care divinitatea se exprimă.

Așadar, a trăi fără atașamente presupune, de fapt, a fi prezent la momentele în care omul intră în confuzie în legătură cu natura sa. Iar acest „*a fi prezent*” înseamnă de fapt a te observa în momentele în care te identifici cu conversațiile din capul tău și a putea să te generezi și a reveni la a fi un spațiu, la a fi un spațiu prielnic creării de realități.

Cum să te abandonezi momentului?

În capacitatea sa infinită de a crea zero regrete pentru secunde pe care le cauzează, omul de putere personală are abilitatea de a renunța la nevoia de a folosi mintea în situațiile în care se află. Chiar în momentul în care scriu această carte, la acest moment, cu siguranță nu știu nici măcar următoarea silabă sau următorul cuvânt care urmează să iasă. Mă abandonez în baza canalului de energie și inspirație din care scriu această carte. Această carte se desfășoară în baza unor intenții, dar cu siguranță fiecare cuvânt pe care îl spun nu este creat anticipat. Această capacitate de a mă abandona momentului este nu numai la sursa lipsei de judecată și la sursa unui limbaj generativ, dar cu siguranță este la sursa noutății și, de fapt, reprezintă capacitatea unui om de a avea

încredere în conținutul său, a avea încredere nu numai că este relevant, ci și util, pertinent și fidel contextului pe baza căruia el se creează.

Această formă de încredere în sine vine, de fapt, din deprinderea de a avea putere în raport cu propriile gânduri și propriile vorbe. Demonstrează o relație unitară între ceea ce spun și ceea ce gândesc. Cu siguranță va fi subiectul volumului „*Autenticitatea*” de mai târziu.

Construirea unei realități în care necunoscutul devine aliat

Dacă cea mai mare parte a oamenilor se protejează de necunoscut, ca fiind ceva ce le amenință sistemul ce stă la baza creării propriilor realități, pentru un om al puterii, necunoscutul reprezintă un aliat, fiind singurul cadru care poate mări și adăuga valorii personale. Dacă vreau să cresc, singurul lucru care mă va crește nu este mai mult din ceea ce sunt deja, nu este mai mult din ceea ce cunosc deja, din ceea ce deprind. Cu siguranță nu e o bucățică din zona mea de confort. Asta doar cauzează repetiție.

Singurul lucru care mă va crește este necunoscutul, din acest motiv mă avânt cu atâta putere în el, pentru că acolo văd cu sete ceea ce vreau să devin și îmi permit să adaug la ceea ce sunt dincolo de toate mesajele pe care corpul le are. Bineînțeles că la un moment dat apare deprinderea, ulterior plăcerea și chiar pasiunea față de ceea ce este necunoscut.

Puterea personală este libertatea de a naviga necunoscutul

Mare parte a oamenilor evită necunoscutul, pentru că acolo apare o inconsistență între regulile jocului din interiorul zonei de confort și inexistența vreunei reguli din afara zonei de confort. Dar zona de confort a zilei de azi este saltul de conștiință al zilei de ieri. Toate lucrurile care pentru mine păreau absolut inabordabile ieri la această oră, azi sunt parte din zona de confort ca urmare a faptului că m-am aruncat în necunoscut într-o zonă provocatoare, într-o zonă cu mult în afara zonei de confort, în ceva absolut nerezonabil. Iar aceasta s-a întâmplat gestionându-mi acele emoții, tocmai către construcția de excedent de energie necesară salturilor pe care le-am dorit, după cum am discutat în *„Puterea divină a emoțiilor negative”*.

Este o mare putere în a trăi în necunoscut, pentru că îmi dă permanent acces la noutate. Într-adevăr, corpul se arde la ritmul cu care explorăm realitatea. Explorăm puțin, se va consuma puțin. Explorăm mult, se va consuma mult. Dar este genul de viață care merită trăită. Puterea personală este libertatea de a naviga necunoscutul.

Vorbind de libertate, libertatea este, de fapt, valoarea prin care oamenii au acces la a-și manifesta propria intenție, dar mai mult de a-și alinia acțiunile corpului lor cu propria lor intenție. În momentul în care un om explorează, prin libertatea sa, nu va naviga fără de structură, ci navighează

pe o mare a inimii. În felul acesta, oamenii devin capabili să-și urmeze intuiția, dar și mai mult, devin capabili să urmeze ceea ce au nevoie la următorul lor nivel. Dacă ne uităm la majoritatea comportamentelor animalelor care sunt conectate cu sufletul lor, cu intenția lor, observăm că până și felul în care ei mănâncă este instinctiv. Dacă ne uităm la un câine căruia i s-a făcut rău, el se duce și alege din toate ierburile posibile cea iarbă care îi vindecă stomacul, o mănâncă, apoi boală și se regenerează. La fel este și pentru oameni.

Când vorbim de spirit, în momentul în care o persoană este conectată la inima sa, ea va alege cu ușurință, chiar dacă este vorba de circumstanțe provocatoare, va alege cu ușurință cea doză de viitor, de necunoscut, de nerezonabil care îi îndeplinește cea mai mare parte a angajamentelor pe care le are.

Capitolul 8. Puterea tăcerii și a acțiunii conștiente

Vorbind de tăcere și de acțiuni, este timpul să intrăm în detaliu, să vedem cum diferite tipuri de tăcere și diferite tipuri de acțiuni transformă realitatea prin care ne plimbăm corpul. Pentru că atunci când abordăm tăcerea dintr-o perspectivă inautentică, ne vom ciocni de o realitate care răspunde la inautenticitatea noastră. Dacă noi am gândit ceea ce am spus, bineînțeles că intrăm într-o realitate care ne dă ceea ce am vrut. Și la fel se întâmplă și în cazul acțiunilor: dacă noi luăm acțiuni inconștiente către un vis conștient, de fapt ajungem să vedem că ne-am îndepărtat de visul respectiv și este timpul fie să ne asumăm responsabilitatea pentru acțiunile noastre, fie să devenim prezenți la intențiile care ne ghidează acțiunile.

Cum se folosește tăcerea ca formă de putere?

În momentul în care dorim să acumulăm putere este necesar să închidem toate posibilele risipe de energie: fie că este vorba de fisuri pe baza unor conversații repetitive ce validează istoria personală, fie că este vorba de efortul de externalizare a actului de creație. Fiecare act de creație consumă energie. Am citit cândva despre energia necesară germinării diferitelor tipuri de semințe și am aflat că acest

proces implică un consum remarcabil de energie, mai ales în cazul semințelor de arbori precum bradul, pinul sau sequoia. Pentru ca o plantă să răsară, sămânța trebuie să-și spargă învelișul, iar energia necesară pentru acest act este considerabilă. Doza de energie necesară pentru ca sămânța să spargă este atât de mare, încât poate fi folosită pentru a sparge lucruri făcute din beton. De multe ori vedem iarbă care iese prin piatră, iar puterea cu care iese, puterea cu care viața dorește să iasă la iveală, este imensă.

Prin urmare, în momentul în care folosim tăcerea, noi de fapt ne menținem intactă puterea creativă și alegem să o manifestăm atunci când știm cu precizie subiectul sau intenția pe care vrem să o onorăm. A fi concis, a fi tranșant, a fi direct și la obiect demonstrează, de fapt, intenționalitate. Astfel, actul de tăcere devine predecesorul intenționalității.

Actul de tăcere înseamnă că intenția se așază în albia ei la nivel spiritual și abia în momentul în care am creat-o ea se declanșează prin punerea în viu grai. Actul tăcerii întotdeauna este premergătorul unui act de putere. Așadar, felul în care alegem tăcerea determină felul în care urmează creația. Dacă tăcerea noastră este un act manipulativ, atunci cu siguranță vom avea o intersecție fie cu un om naiv, care să întruchipeze acțiunea pe care am vrut să o insinuăm, fie cu o persoană care alege să părăsească spațiul, pentru că nu se recunoaște acolo. Dacă tăcerea este dominatoare, fie selectăm doar oamenii care se supun, fie descoperim o persoană care va părăsi spațiul respectiv, nerecunoscându-

se. Însă o tăcere care este compatibilă cu toți oamenii este tăcerea autentică. În momentul în care tăcem autentic, fiecare om intră într-un proces de introspecție. O tăcere autentică este singura care cauzează introspecție, cauzează diateza reflexivă: *Mă gândesc. Mă întreb.*

A acționa fără a atrage atenția

Nevoia unor validări exterioare reprezintă de fapt indicatorul principal că omul respectiv nu dispune de resursele necesare pentru acțiunea sa. A atrage atenția este felul în care oamenii fac mediul extern atent la faptul că nu există resurse din care să creeze realitatea pe care ei o promovează. A atrage atenția nu înseamnă decât că am risipit energia pe care ar fi trebuit s-o avem pentru a construi realitatea pe care ne-am propus-o. În momentul în care un om acționează fără a atrage atenția, de fapt, declarația lui este simplă: *„Am o intenție, am o direcție, am o necesitate pentru a duce la capăt ceea ce mi-a propus, dar mai mult, îmi asum responsabilitatea că întregul parcurs este al meu.”* Și te poți baza pe acel om, pentru că deține toate resursele necesare: și timp, și răbdare, și energie, și responsabilitate.

Oamenii care atrag atenția, care sunt *flashy*, care au nevoie de a fi văzuți, de a intra în lumina reflectoarelor căutând, de fapt, validare exterioară, reafirmă prezența unei realități majoritar mentale, iar asta este ceea ce creează acțiuni în divergență și cu siguranță amână rezultatele finale.

Concentrarea energiei pe lucrurile esențiale

Capacitatea unui om de a intensifica la maximum focusul său pe ceea ce este esențial în îndeplinirea obiectivelor reprezintă puterea de a fi relevant și tranșant. Această esențialitate este de fapt abilitatea unui om de a se concentra cu energie în dozaj foarte mare, pe porțiuni din realitatea pe care vrea să o creeze.

Dacă Universul răspunde la un lucru cu foarte mare promptitudine, acela este intensitatea energiei. Cu cât energia este mai înaltă, cu atât timpul de manifestare este mai scurt. Dacă avansăm pe o direcție din energia iubirii, atunci vom obține ceea ce dorim instantaneu. Dacă am acționat din direcția unității, va apărea la o milisecundă după ce am intenționat. Însă, dacă venim din energia dominării, care e foarte joasă, omul din fața noastră va experimenta rezistență, poate chiar respingere sau separare. Așadar, Universul este foarte receptiv la vibrația energiei din care noi alegem să ne punem intențiile în lume. Iar acest lucru ne face să fim esențiali. Esențial înseamnă a sta concentrați pe lucrurile care fac cu adevărat o diferență imensă în obiectivele noastre.

Aici se califică acțiunile de convergență. Acțiunile de convergență au în comun câteva trăsături: sunt acțiuni pe care le-am evitat, sunt în afara zonei de confort, generează curaj și, bineînțeles, cauzează mari doze de frică. Sunt acțiuni noi-nouțe, nerezonabile și, în același timp, reprezintă norma

de zi cu zi a unui om al puterii personale. În momentul în care un om face acțiuni de convergență, acele acțiuni de convergență nu sunt orientate către lucruri triviale. Nu țintim convergent către ceva ce avem din belșug, ci țintim către ceva ce ne dorim dintotdeauna.

Practica abținerii de la cuvinte inutile

Unul dintre lucrurile care cauzează îndepărtarea obiectivelor de realitatea în care vrem să le vedem îndeplinite este folosirea unor cuvinte care nu onorează nivelul de vibrație la care se află acea realitate. Dacă într-o realitate în care vorbim de unitate strecurăm cuvinte ce nu țin de putere personală, cum ar fi „dezbinare” sau „despărțire”, acest lucru amână și cauzează trepidații la nivel de timp. Astfel, lucrul respectiv, chiar dacă se întâmplă, se va întâmpla mult mai târziu și cu un efort mult mai susținut.

Unul dintre factorii cei mai importanți, despre care vom discuta în ingredientele următoare, este impecabilitatea limbajului. Acest lucru cauzează să folosim cuvinte utile, nu cuvinte inutile. Cea mai mare parte dintre oameni se declară stupefiați de fiecare dată când observă că obiectivele lor întârzie să apară. Însă în momentul în care își ascultă cuvintele, ei sunt foarte mirați, pentru că realizează că ei vorbesc de „iubire”, dar sunt în abandon, vorbesc de „abundență”, dar sunt în sărăcie, vorbesc de „claritate”, dar sunt în confuzie. De aceea a fost necesar să creez o metodă

care permite oamenilor să devină responsabili în limbaj. Acest instrument de creație divină, care mută lucruri din invizibil în vizibil, aduce responsabilitatea în limbaj și asociază ceea ce vreau să creez, intenția, cu realitatea în care doresc să trăiesc.

Impecabilitatea în limbaj

Impecabilitatea în limbaj reprezintă felul în care o persoană își asociază cuvintele cu realitatea pe care dorește să o creeze. Impecabilitatea în limbaj are câteva condiții. Prima este ca o persoană să-și declare intențiile. Pe durata acestui pas, omul are oportunitatea să descopere nu numai paradigmele care îi guvernează gândirea, dar să descopere și cuvintele care nu onorează obiectivele pe care dorește să le îndeplinească. A doua condiție a impecabilității în limbaj este ca omul să folosească o logică trivalentă, o logică care onorează cheia ce declanșează mecanismele universale de creație și anume: eu să fiu bine, celălalt să fie bine, lumea în care noi trăim și acționăm să fie bine. Doar atunci Universul validează că acel lucru poate să se întâmple și este în interesul tuturor. Eu cred că fiecare lucru din această lume, fiecare lucru din acest univers, beneficiază de logica trivalentă. Universul nu ar lăsa lucrurile să ajungă în realitate, decât dacă această logică trivalentă este îndeplinită.

Și ultima condiție a impecabilității în limbaj vizează vibrația cuvintelor noastre și cum este necesar ca ea să se

regăsească în realitățile pe care noi dorim să le construim. Dacă vorbim despre claritate, este necesar să vorbim despre viziune și creativitate. Dacă vorbim despre unitate, este necesar să vorbim despre apartenență, despre contribuție. Impecabilitatea limbajului presupune că ceea ce noi exprimăm în cuvinte conține cuvinte de la nivelul realității în care dorim să ne regăsim.

Cum non-acțiunea poate fi mai puternică decât acțiunea?

„*Non-acțiunea*” presupune intenționarea, strângerea excedentului de energie necesar care cauzează saltul de conștiință. De foarte multe ori acțiunea este necesară: este necesar să ne folosim corpul pentru a obține rezultate. Dar asta înseamnă că ne identificăm cu corpul nostru. Mai mult, punem corpul în burnout.

Există mai multe stagii ale intenției. La primul stadiu al intenției noi ne credem corpul nostru și practic avem gradele de libertate pe care ni le permite corpul. Putem ajunge doar la acele obiecte care sunt în preajma noastră. Și putem ajunge la acele obiecte și le putem lua, le putem mișca, le putem cauza.

Al doilea stadiu de intenție este cel în care ieșim din zona de confort, însă în continuare suntem cuplați la corp. În acele stagii apare burnout-ul cel mai ușor. Acolo funcționează zona de creștere cum ar fi ambiția, mândria, vanitatea, hărnicia. Sunt lucruri în care dacă vrem să ajungem

și să împingem în necunoscut, este necesar să facem un efort deosebit.

Stagiul de intenție la care se întâmplă non-acțiunea este stagiul trei. La acest stagiu noi ne identificăm cu ființa noastră, cu spiritul. Prin urmare, folosim excedentul de energie stocat în aura noastră, și pentru acest lucru este important să avem o disciplină a stocării de excedent de energie, iar acel excedent face ca realitatea pe care o dorim să graviteze către noi. Așa cum Pământul are gravitație și ține luna pe orbită, la fel și un om în stagiul trei de intenție cauzează lucrurile ce sunt la nivelul său de vibrație să plutească, să vină către el. În felul acesta apar oamenii potriviți la momentul potrivit, resursele potrivite atunci când avem nevoie. Toate lucrurile pe care majoritatea le numesc „sincronități”, „*déjà vu-uri*”, „întâmplări” sau „coincidențe” sunt de fapt cauzate la stagiul trei de intenție.

Pe baza excedentului nostru, determinăm în lume ca acele lucruri să vină către noi. Așa funcționează un om al puterii: „*îmi doresc ceva, intenționez și va veni către mine, cu condiția ca excedentul pe care îl conțin din energia respectivă să fie masiv sau să fie pe măsura a ceea ce doresc să chem*”.

Încrederea în puterea observației

Unul dintre lucrurile extraordinare în legătură cu observația este faptul că procesul de judecată este suspendat. Procesul de creare a conversațiilor interioare este

și el la rândul lui suspendat. Asta înseamnă ca omul doar este acolo și doar contemplă în recunoștință structura spațiului său. Observația nu este despre a observa ceva la distanță de tine. Este despre a te uita la spațiul tău și a vedea consecințele existenței tale. Este debutul recunoștinței.

Un om capabil să-și surprindă spațiul este de fapt un om capabil să se observe pentru cine este el ca om și ce putere este la baza excedentului de a crea astfel de circumstanțe. Debutul recunoștinței, care este observația, îi permite omului să poată să fie cu ceea ce el a cauzat în lume fără să fie nevoie să judece, să adauge perfecționism, dominare sau orice tip de critică. Această acțiune de a observa îi permite omului să nu pună nicio semnificație peste spațiul pe care-l observă, ci doar să constate că existența lui în lume a generat un astfel de efect. Observația este o formă de cunoaștere de sine.

Minimalismul energetic și direcționarea puterii

Un om al puterii are disciplina de a cauza minimalism. Asta înseamnă că va reduce la minimum numărul de contracte din viața sa, va reduce la minimum numărul de oameni existenți în viața sa și nu va avea conversații sau relații irelevante.

În momentul în care un om al puterii alege să interacționeze cu oamenii din jurul lui, cu siguranță a gândit și a creat o strategie, a adăugat impecabilitate, dar, mai mult,

a adăugat alegerea momentului potrivit. Cea mai mare parte dintre oameni interacționează ca formă de umplere a unui spațiu gol pe care ei nu îl pot tolera, cum ar fi o tăcere dominatoare sau manipulativă cu care ei nu pot fi și prin urmare trebuie să genereze o acțiune ca să fie ceva de procesat.

Această formă de minimalism energetic presupune că omul apreciază stocurile înalte de energie, le urmărește ca direcție, le intenționează, dorește să acumuleze energie și interacționează cu lumea exterioară abia atunci când are o intenție potrivită pentru acea formă de energie. Este ca la șah. La șah oamenii nu mută la întâmplare, piese, ci observă, măsoară, calculează, calibrează și, după ce au gândit, fac mutarea. Este foarte important ca oamenii să folosească energia lor acolo unde simt ei că este cea mai utilă. Și asta înseamnă „*minimalism energetic*” – să nu acționăm peste tot, ci doar în locurile relevante.

Evitați risipa energetică prin acțiuni intenționale

Când un om acționează în toate direcțiile și pe toate planurile, el cauzează acolo o risipă. În primul rând pentru că, dacă ar lua doar acțiuni de convergență, atunci cea mai mare parte dintre acțiuni mici dispar. De ce să iei șase acțiuni diferite, când o acțiune bine intenționată poate cauza acel impact în lanț? Am să dau un exemplu. În această dimineață, mi-am notat pe o listă toate acțiunile pe care pot să le rezolv

pe drum către acest studio. Bineînțeles că aveam varianta în care să fac șapte drumuri diferite și în care aș fi consumat o grămadă de energie, resurse, timp, poate chiar bani. Însă m-am gândit care este natura drumului pe care e necesar să o construiesc în așa fel încât el să îndeplinească atingerea tuturor ȳintelor pe care le am pe acest traseu. CunosC foarte mulȳi oameni care parcurg în mod dezordonat aceste interacȳiuni, inclusiv cȳnd aranjeazȳ lucrurile într-o casȳ. Se duc, repetȳ același drum de o sutȳ de ori și asta cauzeazȳ oboseala. Dar dacȳ ai calculat o acȳiune de convergenȳȳ, ai putea sȳ determini un singur parcurs pentru toate aceste lucruri.

La fel se ȳntȳmplȳ și la nivel energetic. În momentul în care ȳnȳtelegem, respectȳm și iubim energia noastrȳ, acceptȳnd cȳ transformarea realitȳȳi personale și colective se ȳntȳmplȳ doar prin crearea unor acȳiuni de convergenȳȳ, ȳncepem sȳ evitȳm acȳiunile lipsite de relevanȳȳ care nu are rost sȳ fie luate pentru cȳ nu fac o diferenȳȳ asupra ȳntregului. A lua acȳiuni de convergenȳȳ ȳnseamnȳ, de fapt, a calcula acȳiunea care face diferenȳȳ cea mai masivȳ asupra ȳntregului, asupra intenȳȳiei principale.

Cum sȳ-ȳi menȳii centrul în haos?

Pentru mine haosul ȳnseamnȳ noutate. Ca un om sȳ poatȳ declara ceva drept „*haos*” ȳnseamnȳ cȳ nu respectȳ regulile pe care noi le șȳtiam. Cȳnd ceva respectȳ regulile pe

care le știam, atunci din start devine zonă de confort. Deci „*haos*” înseamnă pentru mine noutate. Pentru a putea să-ți menții centrul în haos este necesar să înțelegi că acel centru primește și deschide porți către noi spații, care sunt în interesul nostru de devenire.

Totodată, nu avem unde să ne extindem decât în noul nostru spațiu. Așadar, dacă tot este să ne extindem, ce-ar fi să iubim zona în care ne extindem din prima, în loc să ne purtăm, să judecăm și să ne temem, să umplem acel spațiu cu frică, de la prima vizită. Este mai frumos și mai elegant, având în vedere că acolo se extinde casa mea, să pot intra acolo iubind și respectând. Acesta este felul în care oamenii au capacitatea de a-și menține centrul în haos – prin a înțelege: *„Este următoarea mea dimensiune. Este spațiul în care eu mă extind. Este felul în care eu expandez cunoașterea, puterea și felul în care interacționez cu ceilalți oameni. Și atunci, nu este natural să iubesc haosul? Intru în haos cu bucurie. De ce? Că este noua mea casă.”*

Puterea personală vine din măiestria tăcerii și acțiunii corecte

În momentul în care noi înțelegem puterea tăcerii și alegem din start tăcerea autentică, aceasta cauzează nu numai ascultarea spațiului și înțelegerea angajamentelor celor din jurul nostru, dar și descoperirea contractelor colective. În momentul în care cunoști, recunoști și poți să te

aliniezi cu contractele colective, atunci cunoști tăcerea. Cunoști în interiorul tău o binecuvântare a spațiului în care ai ajuns să crești. Faptul că ne punem amprenta asupra oamenilor din jurul nostru este extraordinar, însă când ne punem amprenta asupra unor colectivități, familie, business-uri sau comunități, acest lucru vine cu o zeciuială, vine ca un act de putere extraordinar de mare. Acest act de putere ne dă acces, având în vedere că este vorba de stocuri imense de energie, la acțiuni foarte faine. Acțiunile foarte faine sunt cele care reies din relevanța lor.

Acțiunile relevante sunt cele care adresează printr-un singur punct un context foarte larg. Așadar, în momentul în care noi aliniem această tăcere autentică cu acțiunile corecte și concrete, noi avem de fapt acces la a crește intențional pe direcția pe care am ales-o. Eu personal îmi aleg salturile, aleg să am salturi profunde și nu sunt interesat de alte direcții. Așadar, prin acțiunile corecte, eu aleg să mă identific, să plonjez în profunzimea acelor salturi de conștiință și să-mi permit o dezvoltare după cum mi-am dorit-o.

Capitolul 9. Puterea personală în comunitate - crearea unui spațiu de energie coerentă

Oamenii de putere personală sunt girantul unității. Asta înseamnă că oriunde ar merge, ei cauzează apartenență și contribuție. Iar acest lucru nu se face prin ranforsarea acestor valori, ci se face în special prin faptul că venind cu o intenționalitate foarte puternică și foarte clară, generează în oamenii din jur dorința de a participa, de a se regăsi, de a aparține. Puterea personală este de fapt girantul unității, pentru că un om de putere personală este cel care susține mereu, cu energia sa, crearea de obiective.

Oamenii care realizează obiective nerezonabile în unitate sunt, de fapt, comunități care inspiră. În mod normal, o persoană inspiră. Poate o familie, o prietenie sau o iubire inspiră. Însă atunci când o comunitate întreagă face acțiuni care inspiră, aceea este dovada existenței unui om de putere acolo. Pe lângă faptul că se desfășoară în unitate, ceea ce poate inspira la o acțiune este mărimea, nivelul de aliniament și sincronizare dintre participanții în acea comunitate. Aceste lucruri le vom descoperi tocmai în acest capitol și când vorbesc despre *„coerența spațiilor create de oameni de putere”*, mă refer la faptul că oamenii se regăsesc, doresc să facă parte, doresc să susțină, să contribuie și

totodată simt că ei înșiși cresc prin participarea la acele comunități.

Cum să contribui la un grup păstrând individualitatea?

Pentru a păstra individualitatea e necesar ca ea să se recunoască în felul în care marchează existența acelei comunități. Un grup în care individualitatea marchează unitatea este acel grup care conține permisivitate pentru ca fiecare dintre participanți să își pună amprenta asupra creației generale. Este un mare lucru ca fiecare om să se regăsească prin propria sa amprentă în ceea ce înseamnă efortul comunitar.

Ceea ce cauzează aceste individualități să se păstreze atunci când se formează unitatea este și acceptarea de sine a creatorului, permițându-și să-i fie îmbunătățită creația cu nota de originalitate a fiecărui participant individual. Cea mai mare parte dintre oameni sunt protectivi în legătură cu creația lor, nu vor să fie marcată de ceilalți. Însă în momentul în care un om de putere personală participă la o astfel de creație, el lasă opera lui în spațiu, apoi face câțiva pași înapoi și permite celorlalți să o atingă, să o transforme, să-și pună amprenta. Aceasta este o mare dovadă de înțelegere a unității pentru că, de fapt, principiul apartenenței este tocmai acesta: pot să aparțin din acele locuri în care mi se permite să-mi pun amprenta.

Nu oricine permite unui alt om să-și pună amprenta, ci necesită să fie un om de putere personală, pentru că majoritatea oamenilor care nu au descoperit încă puterea personală sunt destul de restrictivi în legătură cu aceste lucruri, poate chiar temători în legătură cu faptul că opera lor ar putea fi alterată.

Puterea personală ca forță stabilizatoare într-o comunitate

Pentru ca un om să exercite stabilitate într-o comunitate este necesar să existe un cod comun ce ține oamenii laolaltă. Ca acest cod comun să existe este necesar ca o persoană să fie văzută drept creator al acelei comunități, să fie persoana sursă, în mod unanim ales.

Această persoană sursă, pentru a iniția o comunitate, asemenea puterii de germinare a unei semințe este nevoie să conțină o putere extraordinar de mare. Este nevoie să conțină o explozie de energie fenomenală. Rareori se poate spune că o singură persoană este inițiatorul a ceva. De cele mai multe ori a existat un inițiator, în special când este vorba de lucrurile mari: un grup, o companie. Cineva a fost acolo, la sursa acelor lucruri. Când totul te duce către o persoană, înseamnă că acea persoană a conținut un excedent de energie care a stat la baza acelei creații mari.

Dacă vorbim de un grup de 10.000, 20.000, 100.000 de oameni care devin și o comunitate și cărora le este permis

să-și pună amprenta, deci ei se și regăsesc acolo și creează laolaltă, un astfel de context a declanșat în ei și mai multe puteri creatoare, acest spațiu fiind atât de fertil. Astfel de întâmplări denotă că puterea care este pusă în semnul acelei comunități nu este doar curată, ci și amplifică capacitățile fiecărui om. Fiecare om care se regăsește în acea comunitate se simte amplificat de ceea ce se întâmplă. Prin urmare, nu doar se regăsește, dar își descoperă statutul de creator. Asta este ceea ce se întâmplă atunci când un om de putere conduce o comunitate: oamenii se descoperă pe ei înșiși drept creatori.

Cum să identifiți dinamica energetică a unui grup?

În momentul în care ne uităm la harta unui grup, pe lângă lucrurile clasice ce țin de dinamică, priviri, poziția corpului, limbajul trupului, ceea ce poate fi vizualizat este acceptarea cu ușurință în creațiile fiecăruia a influențelor venite de la sursa acelui creator. Unul dintre lucrurile de care mă bucur în fiecare moment în care sunt recunoscător pentru comunitatea pe care am creat-o este că în majoritatea cărților pe care oamenii le scriu în Programul Leadership sunt prezente structuri, distincții și idei din cursurile Createrra. Faptul că oamenii sunt atât de permisivi cu a primi în interiorul cărții lor, în interiorul acelui spațiu intim, ceea ce a apărut în viața lor, îmi spune că:

1. Sindromul impostorului nu se poate forma, iar asta este semnul că din partea mea a existat o dărnicie totală în legătură cu ceea ce am de oferit. Cea mai mare parte dintre creatori se rețin din a fi copiați sau chiar apostrofează și interzic acest lucru.

2. Oamenii respectivi simt că este o adiție în propria lor operă să aibă parte de prezența mea, cu ceea ce am creat. Această putere care se împletește, cauzează o dinamică frumoasă în care oamenii se acceptă unii pe alții, se susțin unii pe alții.

Zilele trecute am schimbat domiciliul, m-am mutat dintr-un loc în altul și am postat un singur anunț pe un grup. Au apărut prea mulți oameni pentru o singură mutare. Mutarea ce mă așteptam să dureze două săptămâni a durat trei ore. A fost absolut spectaculos. Și i-am întrebat la final, *„De ce ați acceptat?”*, *„De ce ați venit?”* Și mi-au zis *„Tu ești motivul pentru care venim în toate. De ce ar fi acum diferit?”* Oamenii au primit, au acceptat, au fost prezenți și au venit cu drag. Și asta mi-a dat puterea de a înțelege exact ceea ce discutăm acum în această carte. Și anume, când oamenii văd că au crescut ca urmare a unui transfer de energie curat, frumos și evolutiv, atunci ei cu eleganță pun pe masă orice ar aduce echilibru.

Așadar, iată cum se creează o dinamică energetică echilibrată în grup: dă din toată inima, creează un prilej pentru ceilalți să crească și, mai mult, permite fiecăruia să se

regăsească în lucrurile pe care își pune amprenta, în creațiile pe care își pune amprenta.

La Retreat-ul Wisdom², pe care-l ținem în fiecare an, ceea ce am observat la oameni este că au marea bucurie de a-și lăsa amprenta pe felul în care gătesc, pe felul în care aduc apă, pe felul în care este marcat ritualul de seară, cântecele din jurul focului, chiar băuturile și meniurile tematice. Și oamenii cu mândrie își pun amprenta, doresc să fie văzuți și se simt bucuroși că au fost primiți. Este un lucru fenomenal pentru că îmi spune că în percepția lor, deschiderea spațiului este așa de mare, încât ei nu întâmpină nicio rezistență, ci se simt bine primiți. E un lucru spectaculos.

Arta echilibrului între lider și susținător

Niciodată nu au existat aceste două lucruri în același timp. Niciodată nu izvorăște liderul, creatorul și susținătorul în același timp. Întotdeauna ele apar la momente diferite în timp. Este necesar ca cineva să creeze ideea și apoi cineva să se declare susținător al acelei idei. Întotdeauna există o dinamică a puterii care vine cu un act de creație și apoi cu excedentul de energie. În momentul în care participă mai multe persoane la un act de creație, întâi se naște ideea și apoi susținătorii doresc să se implice în a fi parte din acea idee, cu excedentul de energie pe care ei îl conțin.

² Retreatul Wisdom este un program de 8 zile la munte oferit de Createrra. Descoperă toate detaliile pe www.createrra.ro.

Ca să stabilim echilibrul între aceste lucruri este necesar să existe încredere din partea liderului către susținători că energia pe care ei o aduc acolo păstrează trăsăturile creației pe care a generat-o și există permisivitate în legătură cu asta. Iar din partea cealaltă, pentru a aduce echilibru, este necesar ca susținătorii să simtă că energia lor este bine investită și onorează cu recunoștință și apartenență ceea ce ei au de oferit. Iată cum în momentul în care există lideri și susținători, nu la întâmplare apare echilibrul dintre cele două tabere pentru că acest echilibru e cauzat de un consens. Consensul este că *tu vei folosi energia într-un mod onorabil, iar eu doresc să primesc ceea ce tu ai de oferit*. Este un dans. Acest dans nu este posibil decât în energie foarte înaltă, decât în momentele și locurile în care oamenii se regăsesc. Iar asta se întâmplă doar în unitate.

Cum să generezi armonie într-o echipă prin atitudinea ta?

Puterea personală înseamnă a nu închide ochii la incompletitudinile din propriul spațiu. În momentul în care ești în pace cu absolut fiecare detaliu din istoria personală și ești în completitudine cu ceea ce se întâmplă acolo, atunci tu vei fi în completitudine cu fiecare persoană care ocupă câte un loc în spațiul tău. Faptul că acești oameni sunt în echilibru și se împacă bine unii cu alții, arată că bucățelele din sufletul tău sunt bine închegate și sunt laolaltă, că ceea ce îți gestionează inima este un monolit sufletească fără de fisură. Înseamnă că

părțile tale se iubesc între ele și mai apoi oamenii, care reprezintă aceste părți și sunt distribuiți în spațiul tău, ajung de fapt să se iubească între ei. Faptul că oamenii ajung la unitate, că experimentează puterea interacțiunilor unii cu ceilalți este un semn că în spațiul creatorului există acea stare de putere între părțile sale componente, adică fără granițe și fără fisuri în spațiu.

Având acest tip de raportare la propria persoană, liderul deținător de putere personală al unei comunități are capacitatea de a genera în acei oameni inspirație către a-și găsi ei propria lor completitudine, a se descoperi, a se unifica și a deveni oameni de putere personală. La urma urmei, putere personală înseamnă să nu mai fii predispus să continui să semnezi pe zestrea strămoșească.

Zestrea strămoșească a acestei planete se manifestă de fapt prin patru mari contexte pe care omenirea le-a semnat. În momentul în care ne detașăm, ne dezicem de aceste patru mari contexte și apare completitudinea și puterea personală. Aceste contexte colective planetare ce sunt prezente de milenii sunt următoarele: raționalizarea, justificarea, incompletitudinea și inautenticitatea. În momentul în care noi ne detașăm de aceste lucruri, în primul rând considerăm că nu mai este în regulă să privim un om cum renunță la visurile sale în timp ce noi îi ascultăm motivele și spunem, *„Da, având vedere că ai motive să abandonezi, este în regulă să abandonezi”*. Niciodată, niciodată nu mă voi declara de acord cu justificarea, cu a avea motive pentru a

renunța la ceva, ci sunt pentru a continua până la îndeplinire chiar și fără motive, pur și simplu pentru că mi-am dat cuvântul.

Raționalizarea înseamnă a declara că felul în care au funcționat lucrurile până acum reprezintă felul în care vor funcționa de acum acolo. Nici cu asta nu pot fi de acord, căci înseamnă să validez istoria personală și, în baza unei istorii personale din ce în ce mai puternică, să declar că, *„Având vedere prin ce am trecut, cu siguranță că nu are rost să mai îndrăznesc către viitor, pentru că uite ce s-a întâmplat în urma mea”*. Nici cu istoria personală nu sunt într-un loc în care să o validez ca fiind potențial de resemnare.

Bineînțeles că incompletitudinea este un context pe care cei mai mulți oameni îl folosesc pentru a ieși din această putere personală. *„Incompletitudinea”* însemnând că este în regulă să lăsăm lucrurile în spatele nostru sau în viața noastră nepuse la punct, că este în regulă să le abandonăm și să le lăsăm așa sperând că nu vor fi urmări. Nu mă declar satisfăcut cu doar atât pentru condiția umană. Oamenii pot mult mai mult.

Și bineînțeles, ultimul este inautenticitatea. Faptul că oamenii sunt inautentici și sunt inautentici în legătură cu faptul că sunt inautentici. Adică mințim, spunem că suntem bine și când suntem întrebați, *„Hei, cu adevărat ești bine?”*, răspundem din nou, *„Da, bineînțeles că sunt bine”*. *„Mă minți?”*, *„Cu siguranță nu te mint”*. Oamenii au mai mințit încă o dată ca să își acopere propria inautenticitate.

Acest context din patru clauze cauzează oamenilor să poată asista la suferința celorlalți fără să miște un deget. Eu de când mă știu am declarat că voi face exact de-a curmezișul acestei proceduri. Mă dezic de acest contract și asta este ceea ce-mi oferă putere personală în majoritatea contextelor în care mă implic.

Folosește viziunea cuprinzătoare pentru a înțelege structura socială

Viziunea cuprinzătoare presupune de fapt să avem capacitatea de a ne uita nu numai la indivizi, ci să ne uităm la relațiile dintre ei, să vedem care este dinamica de grup și care este felul în care oamenii interacționează unii cu ceilalți. Viziunea cuprinzătoare presupune totodată că atunci când vorbesc, să vorbesc cu toată lumea din cameră, să iau în calcul felul în care comunic, faptul că absolut fiecare om din acea cameră mă aude, mă ascultă și are un impact. Așadar, conversația mea nu va fi niciodată cu o singură persoană, ci va fi distribuită către toți participanții, direct, indirect, conștient sau inconștient la acea conversație.

Acest lucru nu are nicio legătură cu ei, ci are legătură cu puterea mea personală. Este capacitatea de a include în omniprezență oamenii din jurul meu, tocmai prin faptul că iau un calcul că prezența lor este în spațiul meu. Dacă eu aș fi atent doar în această conversație, doar cu tine, făcând abstracție de oamenii care sunt în jurul nostru, fie cei din

echipa tehnică sau cei din întreaga clădire, nu ar însemna că de fapt eu închid ochii sau tac la porțiuni din spațiul meu? De ce mi-aș face asta?

În concluzie, nu are nicio legătură cu ceilalți, ci are legătură cu faptul că adresez toate porțiunile din mine în momentul în care vorbesc cu o persoană, vorbind pentru toate persoanele care sunt incluse în spațiul meu. Și atenție, este despre spațiul meu, nu este despre acea persoană sau acele persoane care sunt prezente, ci este despre felul în care eu onorez cine sunt ca om în întregimea mea. Și asta e puterea personală.

Răbdarea unui om de putere personală în fața conflictelor de grup

În momentul în care apare un conflict în grupurile gestionate de un om cu putere personală, acel conflict este șansa lui de a afla ce părți din interiorul lui intră în contradicție una cu alta. Este un prilej de descoperire fenomenal. Un om care are lista de așteptare atât de sumară, degustă aceste oportunități ca pe ceva extraordinar de rar și util. Pentru că atunci când apar conflicte de grup și eu sunt prezent în acel spațiu înțeleg că lucrurile care sunt în conflict sunt două porțiuni din mine.

Dacă am într-o echipă o ceartă între doi oameni care au o dispută referitor la cine a inspirat o altă persoană să urmeze un anumit traseu educațional, eu practic acolo văd

diferite părți din mine care au intrat în conflict în raport cu cine are merite mai mari, cine a procedat mai bine, cine s-a agitat mai mult și care are spiritul competitiv cel mai mare. Este o temă directă pentru inima mea. Cum să nu valorific un asemenea lucru, când este atât de rar, atât de puternic și în lista de așteptare apare ceva atât de delicios?

Îmi doresc să particip la acest conflict și ce-mi dă putere să le asist este tocmai a fi parte din el într-o tăcere autentică. Îmi dau voie să mă ascult pe mine și să mă întreb *„Ce anume din mine, unde anume în viața mea eu sunt în disjunctii cu propria mea persoană, ce părți din mine se bat cap în cap în spațiul meu, de acești oameni au puterea să inițieze o ceartă, poate chiar să o alimenteze?”*

Iată cum deodată, în momentul în care este un conflict în spațiul meu, eu de fapt am acces la părți profunde din mine care abia așteaptă să se pună în pace, în coerență, care abia așteaptă să fie inundate cu putere personală. De asta permanent mă regăsesc cu teme în momentul în care oamenii intră în conflict. Treaba mea nu este să le opresc, treaba mea este să descopăr cum să le opresc fără să mă implic. Cum pot să le soluționez devenind acel om în spațiul căruia conflictele de genul ăsta nu mai sunt existente? Acolo este joaca unui om de putere.

Cum să fii un factor de coerență în comunitate?

Coerența de fapt este felul în care împaci atât corpurile, cât și spiritele. Ca să poți să le împaci pe toate este necesar să recunoști umbrele care se formează și totodată să recunoști lumina care se formează. În momentul în care avem mult dorita umbră pe durata verii sub un copac, acesta este necesar să fie foarte înalt ca să producă mai multă umbră. Și atunci, când avem un om care produce multă lumină, oare câtă umbră este permis să arunce în jur?

Unul dintre cele mai mari lucruri care se întâmplă pentru distrugerea coerenței într-o comunitate este că liderilor nu li se permite umanitatea. Ei sunt considerați perfecți și nu au voie să comită greșeli sau să fie oameni. Cele mai multe regrete și critici le întâlnim în momentul în care acel om are acțiuni absolut naturale, umane, dar oamenii din jur consideră că *„nu ar fi natural ca el sau ea să aibă acele tipuri de trăiri, de sentimente, poate chiar preocupări”*.

Am avut oameni într-una dintre comunități care s-au declarat nemulțumiți de faptul că mănânc, beau sau ocazional și în mod programat și intențional fumez. Însă vreau să adresez la încheierea acestui ingredient întrebarea: *Oare câtă umbră are voie un om luminos să facă și cât de multă lumină este necesar să pună în lume, pentru a i se permite și a fi înțeles faptul că în latura sa umană este necesar să continue să existe pentru a putea exercita impact în lume?*

În momentul în care aducem coerență într-o comunitate, la această coerență participă trupul și sufletul tuturor. Este un suflet colectiv, unificat în inimă, prin ceea ce-i cheamă pe oameni laolaltă, prin apartenență, unitate, contribuție, dar există și un suflet fizic, un ADN care se schimbă, molecule de apă care circulă dintr-un om în altul prin muncă, experiență și trăiri pe care acești oameni le pun în comun. Așadar, pentru a putea aduce un grup în coerență, cel mai des văd că este necesar timp de calitate, muncă împreună și experiențe spirituale colective. Asta este ceea ce dă evenimentului Wisdom o mare, mare putere: oamenii muncesc laolaltă, trăiesc laolaltă și construiesc împreună.

Rolul strategiei în construirea unei comunități solide

Pentru a putea crea o comunitate solidă este necesar ca aceasta să fie bazată pe un principiu, pe un cod de apartenență. Strategia vine, de fapt, de la trăsătura unui om al puterii personale care are un plan plin de răbdare, impecabilitate și cu zero regrete, până la îndeplinirea obiectivului. Când este vorba de planul sau strategia unei comunități și vrei să o transformi într-o comunitate solidă, este necesar ca acest plan să fie știut de toată lumea, aprobat, votat și toată lumea să își manifeste dorința de a-l duce la îndeplinire.

Așadar, aici, pentru a crea o strategie puternică este necesar să fie o strategie publică, declarată. Când această

strategie abordează un grup mare de oameni de 5, 10, 20, 100 de mii de oameni, îți dai seama cu ce putere e necesar să fie creată acea nervură ca toată lumea să declare: „*eu vreau să mă las influențat și să aparțin din acest lucru*”. La ce frecvență e necesar să construim ceva ca oameni să spună că se recunosc în chestia aceasta și vor să fie parte din ea?

Structura solidă a temeliei unei comunități depinde de nivelul de coerență în care creatorul acelei comunități, un om de putere personală, se află cu el însuși. Comunitatea zice totul despre cine este el ca om. Niciodată puterea personală n-a putut să ia în calcul ruperea oamenilor în bucăți.

Puterea personală ca liant între individualitate și unitate

Sunt numeroase ideologii care au culpabilizat anumite fragmente din om: fie pe latura lui fizică – au făcut-o să fie purtătoare de păcat, fie pe latura spirituală – au făcut-o să fie erezie. În momentul în care un om aduce individualitatea și unitatea laolaltă, omul se regăsește atât el însuși ca adevăr personal, cât și în unitate ca grup care are noimă, care are rost, în interiorul căruia se simte în siguranță și în interiorul căruia poate simți că evoluează. Având acest tip de structură, oamenii pot avea acces nu numai la a-și pune amprenta personală în ceea ce privește evoluția întregii comunități, dar și la a vedea că propria lor evoluție este un act aducător de valoare în totalul pe care acea comunitate îl reprezintă. A

crește tu ca om în condiții de unitate, înseamnă a avea un rost crescător pentru comunitatea din care faci parte.

Capitolul 10. Socializarea conștiință și crearea unui câmp colectiv de putere

În momentul în care un om de putere personală transmite principiile de putere și, mai mult, viralizează aceste principii în conștiința colectivă a grupurilor și comunităților pe care le creează, el dă naștere unor poli de putere. Când mai mulți oameni dintr-o comunitate devin oameni de putere personală și deprind principiile completitudinii și coerenței, devin responsabili, devin capabili să trateze viața dintr-o zonă cauzală, atunci nu mai vorbim de o singură persoană care ghidează acea comunitate, ci vorbim de zeci sau sute de persoane care capătă puterea personală, iar acest lucru creează schimbări masive în istorie.

Vorbim de comunități unde este prezentă pofta de a fi un om complet, de a fi impecabil, de a avea o strategie, de a alege momentul potrivit, de a fi un luptător al puterii personale, un luptător fără luptă, fără învinși și învingători, ci un luptător care abordează următoarea sa versiune aruncându-se întruna în situații nerezonabile. Acolo avem puncte dincolo de care întreaga structură a societății se schimbă. Acești oameni cauzează o influențare profundă a societății în care ei se manifestă, prin creația lor, prin ceea ce construiesc, prin cărțile pe care le scriu, prin acțiunile lor, prin familiile lor, prin business-urile în care activează. Acest lucru permite lumii să avanseze la un ritm foarte rapid, pentru că

nu mai avem efectul singular al unei singure persoane, ci avem un efect compus a mii de persoane care au și urmăresc aceeași destinație.

Imaginează-ți zece mii de oameni a căror țință este impecabilizarea listei de așteptare: să pună la punct relațiile între părțile din spiritul lor, din spațiul lor și să dorească să fie unificați, nu numai ei cu ei, dar și ei între ei – să creeze familii, business-uri, să creeze comunități, proiecte personale, să scrie cărți, să iasă pe scenă, să aibă un impact în lume. Este absolut fenomenal, iar genul de putere necesar pentru a construi o astfel de structură este extraordinar de transformațional pentru societate în ansamblu, pentru toți oamenii din spațiul acestor persoane.

În momentul în care eu accept să renunț la importanța de sine, iar asta se face tocmai prin validarea faptului că energia mea este primită în acea comunitate și, mai mult, vreau să o dau și să fac o diferență, în momentul în care pun această energie individuală în energia unității și fiecare dintre oameni face același lucru, ceea ce se obține este o putere personală, o putere de germinare a acelei comunități, a acelui grup imens.

Planurile, proiectele, obiectivele ce sunt realizabile de către acest grup sunt absolut spectaculoase. Un singur eveniment despre care doresc să vorbesc este TransformNation, care este programul de absolvire al Programului Leadership Createrra. În evenimentul TransformNation din februarie 2025, 90 de autori au publicat

cărțile pe care le-au scris și le-au lansat în același timp pe scenă. Toate astea sub ochii a 1500 de urmăritori care au fost acolo și au vrut să vadă minunea care se întâmplă.

Ca să se poată realiza acest lucru a fost necesar ca omul să își păstreze individualitatea și să realizeze cât de mult contează în întregul general. Asta nu se poate realiza printr-un sentiment de neîmplinire la nivel personal și de sacrificiu în nume colectiv. Nici gând. Singurul fel în care un astfel de eveniment se poate realiza apare atunci când fiecare om devine conștient de ceea ce are de pus în lume, de energia sa, de faptul că dorește să fie parte din tot, renunță la privilegiu personal și totodată are înțelegere totală despre ceea ce are de dăruit grupului per total ca să se ajungă la acea structură. Acesta este TransformNation, un eveniment despre transformarea unei națiuni, iar aceasta a fost și intenția în care am și creat acest eveniment.

Puterea personală ca bază pentru relații evolutive

Fără putere personală, relațiile ar putea deveni decadente. Când o relație nu are un cod în baza căruia se desfășoară, când o relație nu are intenții pe care să le folosească drept checkpoint-uri cu verificarea îndeplinirii lor, atunci acea relație se poate ușor metamorfoza fie într-un compromis, fie într-un act ce stagnează, în care nimeni nu își îndeplinește obiectivele sau intențiile.

Una dintre disciplinele mele cele mai frecvente este de a ieși din acele comunități în care nu se întâmplă nimic pentru a alimenta cu energie apartenența și puterea personală. Nu văd de ce eu aș disloca din energia mea ceva care s-o țină activă, de ce să girez o comunitate în care nu se vorbește, nu se scrie, oamenii nu comunică. Așadar, una dintre disciplinele pe care le am foarte frecvent este de a ieși și de a anunța ieșirea din relații care nu mai au sens, care sunt decadente, care sunt pasive, în care nu se mai crește. Ies fără nicio reținere din aceste lucruri tocmai pentru că înțeleg că la nivelul acesta de putere este necesar să fiu implicat în lucruri care fac o diferență pentru oameni.

Costul de extracție

Foarte des oamenii experimentează dorința de a se duce din iubire, din empatie, din compasiune în locuri în care oameni cu potențial sunt blocați, pentru a putea să-i aducem pe acei oameni la nivelul la care ei își doresc și noi ne dorim să fie. Este necesar să luăm în calcul câteva lucruri esențiale. Primul este intervalul de timp pentru care vom fi acolo, în acel loc în care nu mai suntem pe teritoriul nostru, fără imunitate, iubire, abundență, apartenență, ci într-un loc poate al dezbinării, al singurătății, al sărăciei, al bolii. Este ok să avem astfel de excursii pentru oamenii care evaluăm că merită și are sens să facem lucrul ăsta, însă acolo este necesar să calculăm câteva lucruri importante. Intervalul de timp pentru

care facem acea călătorie, costul de extracție, adică care este cantitatea de energie pe care suntem dispuși să o pierdem ca urmare a acestei investiții și, nu în ultimul rând, felul în care dorim să ne extragem de acolo. Adică un semnal de alarmă care să ne anunțe dinainte că nu mai avem energie pentru a ne întoarce.

Unul dintre lucrurile care se întâmplă cel mai frecvent în astfel de extracții este că persoana care s-a dus să susțină o cauză, nu a mai avut energia necesară să se întoarcă la nivelul de la care a plecat, iar acest lucru cauzează ani întregi de întreruperi în creativitate, în finanțe și în unitatea pe care acel om este capabil să le aducă. Practic se ajunge la un act de vampirizare. Obiceiul și disciplina mea este să tranșez complet aceste relații și să le închid în fașă. Observ că dacă nu mi-am îndeplinit obiectivul, atunci este timpul să fac un pas înapoi. Nu are rost să continui dincolo de un anumit punct într-o relație care nu se dovedește a fi funcțională și nu am nimic de spus despre acea persoană, ci despre costul necesar. Acesta arată despre mine că nu sunt suficient de puternic, coerent sau intențional în legătură cu a face acea extracție. Poate înseamnă o reprogramare, anulare sau amânare.

Stabilirea unor relații bazate pe claritate și intenție

Unul dintre cele mai puternice acte pe care se poate baza puterea personală este ca toate părțile implicate să fie

conștiente de intențiile necesare a fi îndeplinite, declarate la debut spre a fi îndeplinite, dar și țintele spre care dorim să evoluăm. În plus, este vorba de claritate în legătură cu aceste lucruri. Claritatea este o trăsătură a unui vizionar, este o trăsătură a celui care a creat contextul.

Așadar, claritatea se cere întotdeauna a fi livrată de către autoritatea care a creat contextul. Pentru a putea crea astfel de spații este necesar ca oamenii respectivi să genereze la nivel de consensualitate, dar și la nivel de cod de apartenență: oamenii să-și dea cuvântul pentru regulile ce îi țin laolaltă. Fără acest sistem, oamenii nu se pot regăsi, și foarte curând apar disensiuni și ruperi de context, poate încălcarea regulilor sau poate chiar mai mult crearea de mici grupulețe separate de la marea comunitate.

Arta de a aduce valoare prin prezență

Una dintre cele mai mari valori pe care poate să le aducă un om de putere personală într-o comunitate este de a-și dedica în întregime timpul, oferindu-l cadou 100% pe durata acelei interacțiuni, cât a fost ea declarată. În momentul în care o persoană aduce 100% prezență, el de fapt își declară dorința de a oferi timpul său cadou, dar și capacitatea de a fi în ascultare autentică față de ceea ce se întâmplă în spațiul respectiv. Așa cum menționam în capitolele anterioare, unul dintre lucrurile care se întâmplă atunci când ascultăm 100% o persoană este că acea

persoană se vindecă în ascultarea noastră autentică. Șansa oamenilor să facă o diferență în propriul lor destin este ca cineva complet să-i asculte. Când un om de putere personală alege să asculte pe oricine, acel om se vindecă, se recrează în ascultarea lui și acesta este unul dintre principalele beneficii ale puterii personale. Oamenii se reconstruiesc atunci când cineva îi ascultă cu adevărat, când cineva îi primește în suflet, când cineva îi dedică timpul fără regrete și când cineva este acolo și îi ascultă din completitudine, fără judecată.

Care este importanța intenționalității?

A fi intențional înseamnă nu numai a avea o direcție clară de evoluție, ci și a avea excedentul necesar parcurgerii drumului. Cea mai mare parte dintre oameni pleacă pe niște drumuri, trasee, prin niște intenții, fără a lua în calcul rezervele, proviziile pe care le au în rucsac. A pleca la un drum îndrăzneț este absolut extraordinar, însă a-ți face bagajele de acasă cu impecabilitate și pregătit pentru eforturile ce urmează a fi depuse este un act de strategie și răbdare.

Această capacitate a unui om de a aduce intenționalitate denotă că cele trei trăsături ale unui luptător al puterii personale sunt prezente: impecabilitatea, strategia și răbdarea. Când un om are o astfel de structură, cu siguranță putem ști că, oriunde ar fi zis că merge, el s-a gândit și știe care resurse sunt necesare pentru a parcurge

acel drum. Ceea ce este foarte diferit de felul în care oamenii de rând procedează. Majoritatea se aruncă în drumeții și în trasee care nu se regăsesc în nivelul de alocare al resurselor pe care aceștia le-au programat.

Cum să creezi spațiu pentru ceilalți fără să-ți pierzi puterea?

În primul rând este vorba de spirit tranșant și tenacitate. În momentul în care o persoană este de cuvânt și începe o relație, o comunitate, un proiect, un business în baza cuvântului, este important să observi atunci când lucrurile au deviat de la cuvântul dat. În momentul în care a fost adresat acel cuvânt și lucrurile nu au fost aduse înapoi la ceea ce s-a declarat, atunci este necesar ca acea persoană să găsească puterea de a ieși din acea relație, fără să rămână în cadrul unor standarde mult mai scăzute decât ceea ce s-a întâmplat.

Dacă acel lucru nu se poate ajusta prin simpla înțelegere, atunci este necesar ca fiecare să-și vadă de drumul lui. Această disciplină de a nu lua ostatici și de a ieși din acel context, din acea circumstanță cu pierdere de putere, de fapt reprezintă nu numai o notă de respect personal, dar și șansa de a oferi celuilalt oportunitatea de a înțelege unde anume n-a funcționat și că acel lucru nu poate fi trecut cu vederea.

În momentul în care un astfel de lucru este tranșat, poate că într-adevăr acolo pe moment apare o durere, însă pe termen lung, ambele persoane vor înțelege că în viitorul lor, în următoarele interacțiuni și în următoarele relații, comunități, business-uri, va fi nevoie să ia în calcul toate aceste detalii, pentru că altfel nu se ajunge decât la situații ce ies din context, se desprind de obiectivele finale sau, mai mult, rup intenția pentru care s-a creat. Este important ca acești oameni să aibă puterea să își limiteze pierderile de energie prin reîntoarcerea la intenția inițială sau prin rezilierea contractului.

Puterea colectivă: cum pot grupurile amplifica intențiile pozitive?

În momentul în care avem mai mulți oameni de putere personală într-un grup, acești oameni, intenționând toți pe aceleași intenții, cauzează o rezonanță ce nu mai este ținută de o singură persoană, ci ținută de un grup care aplică aceeași metodă. Acest fenomen de centralizare, de canalizare a unei singure intenții venite din surse diferite generează amplificarea acestui mesaj. Acest mesaj amplificat are puterea nu numai în legătură cu timpul de a cauza cantități mari de energie să fie alocate într-un interval scurt de timp, dar și pe partea de materializare determină îndeplinirea acelei realități într-un interval mult mai scurt de timp. Poate fi relevant exemplul anterior: dacă ar fi fost să

mut singur întreaga casă, probabil mi-ar fi luat 3 săptămâni, dar lucrând alături de 10 persoane mi-a luat 3 ore.

Cum să identifici energia unui spațiu social și să te aliniezi la el?

În primul rând, pentru a putea să identifici această energie este necesar să te conectezi cu două aspecte care apar: părerea corpului și părerea spiritului. Părerea corpului cu siguranță se va materializa în cantitatea de judecăți sau natura judecăților existente la adresa acelui lucru. Este foarte important să te uiți în spatele fiecărei judecăți ca să vezi ce angajament al tău se cere îndeplinit ca apartenență la acel grup. Pe partea cealaltă, din partea a inimii, este necesar să observi care sunt locurile din tine în care te regăsești în acel grup, și asta îți va da o altă paletă de energii înalte. Aducând laolaltă toate astea și creând un set de acțiuni ce onorează toate aceste intenții deodată, te poți alinia cu grupul respectiv.

Exemplu: Dacă mă uit la o comunitate în care am fost invitat, acolo am observat o oarecare vulgaritate, un spirit destul de individualist, însă pe partea de admirație, mi-a sărit în ochi tot ceea ce înseamnă autenticitate și totodată, libertate de exprimare, puterea de a spune lucrurilor pe nume. Acolo am observat că în spatele vulgarității există angajamentul de decență și m-am putut recunoaște pentru asta. Dorința mea este de a fi un om decent. Am văzut în

spatele individualismului dorința mea de unitate și iată cum decența, unitatea, apoi autenticitatea și libertatea îmi dau ceea ce am făcut ulterior – am sunat acea persoană, i-am răspuns cu „da” invitației, și urmează să fim într-o întâlnire. Însă, ce a luat ca eu să mă aliniez? A descoperi aprinderile corpului, a descoperi preferințele spiritului și apoi a le pune la aceeași masă și a crea o acțiune care să le îndeplinească pe toate. Acesta este felul în care mă aliniez cu comunități întregi, cu spiritul comunității mai întâi și apoi cu indivizii din ea.

Puterea personală este cheia unei comunități conștiente și armonioase

Pentru a avea direcție, pentru a avea strategie, structură, pentru a putea avea obiectivele îndeplinite este necesar ca puterea personală să determine felul în care se alocă energia într-o comunitate, dar și felul în care ea se orientează și se investește. Am văzut foarte multe comunități în care energia este investită fără vreun plan anume, neșalonat, toată deodată sau în acțiuni nerelevante. Însă, în momentul în care faci parte dintr-o comunitate de putere personală, ceea ce apare acolo este capacitatea de a eșalona obiectivele necesar a fi îndeplinite și, ulterior, de a le alimenta cu energie pe măsura îndeplinirii lor.

Unul dintre visurile mărețe pe care le-am avut ca parte din seria Spiritonomics este să creez Hubeneaua Createrra și

această Hubenea a devenit astăzi o realitate pentru că am pornit de la pașii de implementare unul câte unul. Cum anume fac să aduc oamenii laolaltă? Care-i conceptul necesar pentru a chema oamenii să se simtă parte din acel loc? Ce anume este necesar să pun în lume și care este felul în care pot face să arate acest așezământ, acest sediu al comunității Createrra, în așa fel încât oamenii să se simtă chemați? Iată cum la fiecare pas am avut răbdare cu perioada fiecăruia de maturizare și, totodată, am avut răbdare cu a depune energia necesară în fiecare din cele 15 etape.

Astăzi am atins pasul final, obținând cheia noii locații, făcând mutarea și aducând laolaltă oameni care doresc să fie parte din acel așezământ. Ce vreau să zic este că puterea personală descuie cu adevărat uși pe care absența ei nu ar avea cum să le genereze. Un om de putere personală, ca să nu mai spun o comunitate de putere personală, are capacitatea de a îndeplini prin strategie, prin răbdare și prin alegerea momentului potrivit cu impecabilitate, acțiunile relevante ce construiesc un viitor frumos, coerent, aliniat și evolutiv pentru fiecare dintre membrii acelei comunități și pentru comunitatea însăși. Toate astea reprezintă un viitor în care fiecare să se regăsească în același timp. Și aceasta este puterea personală.

Volumele Seriei Spiritonomics

Cele 200 de volume din Spiritonomics sunt distribuite în opt benzi de energii, după cum poți vedea în lista de mai jos. Lansarea acestor volume se întâmplă în pachete de câte trei cărți per trimestru începând cu septembrie 2025.

I. Banda Muncii

1. Curajul. Cu inima într-o nouă lume
2. Determinarea. Călători în mare intenție
3. Perseverența. Suntem iubiți de propriul drum
4. Inițiativa. Vreau dincolo de mine
5. Responsabilitatea în spațiul personal. Sunt răspuns la propria întrebare
6. Conștientizarea spațiului personal. Trăiește viața în termenii tăi.
7. Adaptabilitatea. Ridică-te la înălțimea visurilor tale
8. Curiozitatea. Oare cine pot deveni?
9. Integritate. Exerciții de cuvânt
- 10. Putere personală. Arta dansului cu viața**
11. Neutralitatea. Arta de a trăi cu ușurință și încredere
12. Unicitatea. Identici prin diferențe totale
13. Autenticitatea. Vocea care vindecă

14. Vocația. Mă nasc mereu cu același gând, să fiu cine sunt
15. Începutul actualizării de sine. Prin lume, acces la oricine
16. Speranța. Cu zero dovezi spre necunoscut
17. Respectul de sine. Ridică-te. Realitatea te va urma
18. Discernământul. Tot ce aleg e drumul meu
19. Cunoașterea de sine. Acasă, în mine
20. Valoarea de sine

II. Banda Încrederii

21. Vizualizarea
22. Optimismul
23. Disponibilitatea
24. Teoria nimicului
25. Constructivitatea – a fi generativ
26. Anticipare pozitivă
27. Încredere în proces
28. Încredere în oameni
29. Încredere în viață
30. Încredere în univers
31. Acceptare
32. Înțelegerea profundă
33. Posibilitate
34. Ownership

- 35. Entuziasm
- 36. Acceptarea corpului
- 37. Cauzalitatea
- 38. Seninătatea
- 39. Înțelepciunea
- 40. Non-dualitate (omul ca spațiu)

III. Banda Creației

IV. Banda Iubirii

V. Banda Unității

VI. Banda Păcii

VII. Banda Transcendenței

VIII. Banda Universalității

IX. Banda Avatarului

Descoperă universul Spiritonomics

Tocmai ai descoperit unul dintre cele 200 de volume din seria Spiritonomics. Felicitări pentru curiozitate și deschidere! Acum că ești gata de mai mult, te invităm să explorezi și întregul univers Spiritonomics, contextul ce completează și desăvârșește transformarea ta spirituală.

Universul Spiritonomics îți oferă acces la forma originală a acestei cărți în format video. Fiecare volum din seria Spiritonomics este înregistrat video și tu ai acces acum la această înregistrare, unde vei integra la un nivel mai profund lucrurile pe care le-ai descoperit aici, în format scris.

Cartea în format video și multe alte surprize te așteaptă să le descoperi pe platforma Spiritonomics, conceptul integrat și desăvârșit al educației tale spirituale, cu impact în toate ariile vieții tale. Spiritonomics este rețeta ta pentru a acționa spre viața care te împlinește, printr-o aliniere autentică între ce simți, ce știi și ce alegi să devii. Aici găsești cunoașterea de sine într-un format accesibil, coerent, clar. Un limbaj care îți vorbește pe limba inimii și o structură care te sprijină să devii propriul tău spațiu de descoperire, transformare și creație. Este drumul în 200 de pași spre tine, ca un întreg.

Descoperă întregul univers Spiritonomics pe
spiritonomics.ro

Spiritonomics, un proiect Createrra

Createrra este un spațiu de creație conștientă, dedicat oamenilor care își doresc să construiască cu sens, cu adevăr și cu prezență. Este un sol stabil și cald în care ideile curate, căutările autentice și vocile interioare sunt întâmpinate cu blândețe, susținere și claritate.

Aici, educația înseamnă reamintire de sine. Este o revenire la autenticitate prin cuvânt, prin faptă, prin ascultare și prin structură. Spiritualitatea devine practică, vie și coerentă, un mod natural de a fi în lume, în care simțirea se împletește cu discernământul, iar adevărul interior se transformă în acțiune aliniată.

Createrra oferă formă viselor care cer întrupare. Fiecare proiect se naște din responsabilitate și viziune, este construit cu integritate, exprimat prin autenticitate și susținut de coerența dintre ceea ce se simte, ceea ce se spune și ceea ce se face.

Din această aliniere s-a născut Spiritonomics, alături de programe transformaționale, retreaturi, programe de business, programe pentru cupluri și programe individuale care oferă nu doar inspirație, ci și direcție clară, cadru aplicabil și trăiri transformatoare. Createrra susține educația conștiinței ca proces firesc, accesibil și profund uman.

Este un spațiu dedicat celor care aleg să trăiască în unitate, între inimă și minte, între interior și exterior, între cine sunt și ceea ce creează în lume. Createrra este o casă pentru

cei care construiesc realități aliniate cu sufletul lor, în responsabilitate, autenticitate, integritate, coerență și unitate.

Descoperă programele Createrra pe
createrra.ro